

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\S\Star Trek\Nejzazší hranice.pdb

PDB Name: Dillard_J_M-StarTrek_V-Nejzazsi
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.9.2004
Modification Date: 12.9.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

J. M. Dillard

STAR TREK
NEJZAZŠÍ HRANICE

(THE FINAL FRONTIER)
Překlad: Silvie Šustrová

Pro
Georgie, Dave Sterna, Kathy
A obzvlášť Irwina a Geraldine.

Zvláštní poděkování zasluží Dr. Carol Williams,
Astronom z University of South Florida
A George ze Simply Computers v Tampě.

PROLOG

Strážce jemně zaklepal na dveře kamenného příbytku.

T'Rea se zvedla z postele - nic kromě dvojité vrstvy ručně tkaného přehození nechránilo bosé nohy před chladem drsné podlahy. Již delší chvíli bděla vleže na posteli a čekala na výzvu. Kousek od ní, na podlaze, spal její malý syn. Neklidně se převalil, když T'Rea vstala a z nejbližší římsy sebrala úhledně složený plášť, ale neprobudil se.

T'Rea vklouzla do pláště potmě, doprovázená jasným světlem hvězd, které dovnitř pronikalo oknem vytesaným do černé skály. Opatrně se proplížila okolo spící postavy a téměř neslyšně došla až ke dveřím. Byly nepatrně pootevřené; T'Rea se do nich opřela a vyklouzla ven do chodby.

Tmavými vlasy rámovaný obličej Strážce se mihotal ve světle pochodně. A adeptka T'Sai, žena, kterou T'Rea již delší dobu podezřívala z toho, že ji má nahradit, stála po jeho boku. Kapuce sice zakrývala tvář, ale T'Rea dobře poznávala T'Sainino držení těla.

T'Rea věděla, co přijde. Téměř cítila bolest způsobenou zradou, ale její výcvik adepta Kolinahru byl dokonalý; ani stín jakékoliv emoce se jí ve tváři nezračil. Skoro slyšela Strážcova slova ještě než je vyřkl, ale nemohla dělat nic víc, než je vyslechnout a uposlechnout.

"Kolinahru dospěl k usnesení," řekl Strážce. Oči měl zastřené, studené jako noční vítr na poušti. "Rozhodnutí padlo."

Beze mě, tiše dořekla T'Rea. Tváře T'Sai a Strážce Storela napovídaly, koho se rozhodnutí týká. Již byla zbavena moci a postavení. Proto cítila bolest... ale co opravdu svíralo její srdce, byla obava, že jí seberou dítě. Její výraz nápadně pozbýval klidu.

T'Sai spustila kápi a odhalila tak mdlou, zažloutlou pleť lemovanou prošedivělými vlasy. "Nyní jsem já Vysokým mistrem Kolinahru," prohlásila T'Sai pevným hlasem bez jediné známky pokusu o T'Reino zahanbení. "Ty již Vysokým mistrem nejsi. Ale zaručujeme ti toto: Až zemřeš, bude tvá duše vpuštěna do velké Síně prastarých myšlenek." Její hlas se ztišil, když přešla k familiárnímu tónu. "Postačí, že neseš své zahanbení teď, během života; nebudeme tě zahanbovat i po smrti."

"Ještě něco?" otázala se T'Rea. T'Sai věděla, co tím myslí; stále přetrvávala otázka ohledně jejího vyhoštění z pouštního útočiště hory Gol.

Nový Vysoký mistr se vrátila zpět k formálnímu tónu, k tomu, který Kolinahru používá jen pro nezasvěcené, cizince... a kacíře. "Pokud si to přeješ, můžeš v Gol zůstat. Ale nebudeš moci žít jako jedna z nás, zůstaneš v ústraní."

"A můj syn?" T'Rea bojovala s úzkostí v hlase.

"Může zůstat s tebou."

T'Rea zavřela oči.

"S jednou podmínkou. Chlapec je velmi nadaný, co se mentálních schopností týká. Taková síla může být...

nebezpečná, pokud se nerozvíjí. Kolinahru jej musí poučit ohledně správného používání schopností, kterými vládne, a také v otázce vulkanské filozofie." To T'Reu opravdu zranilo, náznak, že jejím metodám výcviku chlapce nedůvěřují, že její filozofii považují za nevhodnou. Kdyby byla o samotě, nejspíš by se rozesmála. Nechat Kolinahru poučit chlapce o "správné" filozofii dle jejich představ. Již byl příliš její. Bylo mu sotva jedenáct roků - ani ne pět let podle pozemského počítání - a již si osvojil základní duševní principy, které se obvykle učí děti třikrát starší. Ten chlapec byl zázrak. Byl stejně intelektuálně nadaný jako otec, telepaticky vyspělý jako matka a T'Rea plně využívala všechny výhody jeho daru. Dětila se s ním o své znalosti tak, jako by se dělila s dospělým.

Chlapec bude spasitelem svého lidu.

Byl jedináčkem, matkou velmi milovaným. T'Rea ho porodila tajně a chlapcovu existenci jeho otci zatajila. Pojmenovala jej Sybok, starodávným jménem, které sice splňovalo charakteristiky mužského pojmenování, ale bylo velmi zřídka používané; znamenalo "věštec" nebo "prorok". V soukromí jej často oslovovala shiav, což v jednom z dávno zaniklých náboženství znamenalo něco, co v moderní vulkanštině nemělo obdobu: "mesiáš".

Byly mu sotva tři roky, když byla T'Rea, Vysoký mistr a adept na nejvyšším stupni, osvícena a začala veřejně hovořit proti Surakovým technikám oproštění od emocí. Díky svému postavení Vysokého mistra často navštěvovala Síň prastarých myšlenek, kde hovořila s katrami, pečlivě uchovávanými dušemi starých Mistrů. Tak byla osvícena a porozuměla tomu, že duševní vědomí jednou logiku převážít musí. K tomu, aby byl adept opravdu svobodný, musí najít rovnováhu mezi rozumem a emocemi.

A od nejstarších Mistrů se také dozvěděla o existenci Sha Ka Ree.

Hlavní náplní jejího studia byly dějiny, zvláště prehistorie, s důrazem na nejstarší vulkanská náboženství. Chlapec byl v tomto směru velmi zvědavý, často se s ním dělila o své vědomosti a vyprávěla mu o starých náboženstvích. O vulkanském válečném božstvu, prudkém a ve svých vrtoších si libujícím, které se nespokojilo s ničím menším než s krvavou obětí... a o dávné legendě vyprávějící o Sha Ka Ree, Prameni všeho stvoření, kde všichni bohové a bohyně vulkanského národa a patroni ostatních ras splývají v jedno.

A o shiav, mesiáši, který sestoupí z nebes, aby sjednotil všechny národy a náboženství a přivedl je k Prameni, k Sha Ka Ree.

Sha Ka Ree není legenda, říkávala mu. Kdysi vše sepsala jako teoretické pojednání a uschovala je do té doby, než bude Sybok o něco starší. A právě toto pojednání způsobilo, že se stala terčem posměchu; a také to byl jeden z důvodů jejího pádu, ztráty postavení Vysokého mistra. Existuje, říkávala. A ty, ty jsi shiav, vyvolený. Jednoho dne to budeš právě ty, kdo všechny ostatní přivede k Sha Ka Ree, ale teď je ještě příliš brzo o tom s někým hovořit.

Kde je to? vzlykalo uchvácené dítě. Řekni mi to a já tě tam vezmu s sebou!

T'Rea se tajemně usmála. Až přijde ten správný čas, můj shiav, až přijde ten správný čas.

Po osvícení T'Rea omezila porady s Mistry, kteří žili před pacifismem Surakova ovládnutí a přeměny Vulkánu.

Nedlouho po zveřejnění pojednání o Sha Ka Ree se mezi adepty rozšířilo, že se T'Rea vzdala etiky a že pokračuje ve studiu ovládnutí mysli, ale ne své vlastní, nýbrž myslí ostatních.

Myslela si, že byla opatrná. Ona ani její syn neukázali na veřejnosti třeba jen stín jakékoliv emoce... ale nyní, když si vše znovu promítala, došla k závěru, že vše bylo pouze otázkou času.

V šeré, stinné chodbě T'Rea konečně odpověděla T'Sai.

"Přijímám," řekla. Nový Vysoký mistr přikývla a doprovázena Strážcem zmizela ve tmě.

T'Rea se vrátila zpět do pokoje a tiše za sebou zavřela dveře.

Věděla, že to bylo nevyhnutelné, ale to její bolest utiší nedokázalo. Nechala zármutek, aby naplnil její duši, opřela čelo o teplý kámen dveří a tiše, hořce se rozplakala.

Obrátila se, když uslyšela vstávajícího chlapce. Ve světle hvězd zářil jako Měsíc. "Co je, matka?"

Povzddechla. Byl příliš chytrý, příliš důvtipný, příliš telepaticky nadaný na to, aby uvěřil průhledné lži, že vše je v pořádku. Bylo lepší říci mu pravdu.

"Byla jsem umlčena kvůli svému kacířství, shiav. Již nejsem Vysokým mistrem."

"To přece nemohou udělat!" vykřikl chlapec.

"Již to udělali." T'Rea přešla k němu a sedla si.

"Shiav, oni tě chtějí vycvičit jako Kolinahru."

"To neudělám!" Jeho oči se naplnily zlobou.

"Udělaš. Ale nedovolíš, aby změnili to, co je ukryto hluboko v tvé duši. Nikdy nesmíš zapomenout na své poslání."

"Nikdy!" vášnivě odpřísáhl chlapec... a potom se mu hlas zlomil stejně tak, jak se srdce jeho matky sevřelo. "Odvedou tě pryč, matka?"

"Ne." Ta myšlenka jí na chvíli přinesla pocit uspokojení; myšlenka, že Kolinahru z ní má strach. Než by jí dovolili odejít a kázat její kacířské učení, nechají ji s ním v ústraní, umlčenou. "Zůstanu tu s tebou."

Ve světle hvězd viděla siluetu Sybokových rovných ramen oproti temné zdi, jak se pohnula vzhůru a zase klesla společně s výdechem úlevy.

T'Rea váhala, tížena tím, co právě řekla. "Dítě, ještě je tu něco, o čem s tebou musím hovořit. Mistři mi vyjevili proroctví. Je jen jediný způsob, jak tvé srdce uchránit před špatností Kolinahru."

Chlapec se ve svém zoufalství křečovitě držel jemné látky jejího bílého roucha. "Následuj to proroctví... jen nechod pryč. Přisahám ti, matka," - jeho dětský hlas narůstal na mohutnosti - "přisahám při moudrosti Mistrů, že tě odsud odvedu, odvedu k Sha Ka Ree, kde budeme moci být šťastní."

Pohládila ho po vlasech a tiše se zasmála. Nebylo to od srdce, ale ona chtěla chlapce utiší. Potom jej vzala za nice. "Neopustím tě, Syboku. Neopustím. A modlím se, abychom my dva společně stáli před Sha Ka Ree, ne v proročké vizi, ale ve skutečnosti."

"Slibuji na svůj život, že tě tam odvedu!" vzlykal chlapec.

T'Rea se upřímně usmála, dojata jeho věrností. "Můj drahý shiav, to je slib, který doufám budeš moci splnit. Ale nyní musím učinit něco nepříjemného, něco, co jsem se naučila od dávných Mistrů. Ujistím se o tvé oddanosti navždy. Až potom se s tebou budu moci o svoji vizi podělit."

Jsem připraven," řekl chlapec.

Pustila jeho ruce a přiložila své prsty k teplé pokožce jeho spánků. "Rozděl se o svou bolest, Syboku..."

1. KAPITOLA

Pouštní bouře na obzoru nabývala na síle.

J'Onn na chvíli přestal pracovat a zahleděl se přes vlnící se temné pruhy horka na rostoucí oblak prachu. Obvykle by se vydal na cestu zpět do chatrného přístřešku, který mu sloužil jako domov, a tam by pouštní bouří přečkal, ale dnes by mu nevadilo, ani kdyby ho prašný mrak celého spolkl.

Znovu pohlédl na svoji práci, malý vrt do vysušené země v dojmavé snaze nalézt vodu. Tento pokus byl, stejně jako ty předchozí, neúspěšný. Ve zdejší půdě byl zoufalý nedostatek vlhkosti. J'Onn o tom nikdy takto nepřemýšlel. Pro něj půda znamenala život, ale tento pustý, vyprahlý písek neznamenal nic - ani jeho život, ani Zaarain.

Poté, co Zaara minulou noc zemřela, se vydal na cestu směrem k poli - kdysi úrodnému, dnes jen k výběžku pouště. Tam začal vrtat.

Ted' již bylo slunce vysoko na obloze a pole okolo něj bylo doslova provrtáno stovkami děr. Spousta z nich byla několik let stará, vyhloubená ve šťastnějších dobách, kdy voda nebyla takovou vzácností. Ale většina byla vykopána v šílenství, které J'Onna zachvátilo během noci a přes den.

Nyní bylo odpoledne a sluneční záře se stávala smrtonosnou. Zem byla dost horká na to, aby na J'Onnově kůži způsobila puchýře i přes látku rozedraného šatu, když klečel vedle vrtu, ale on žádnou bolest nevnímal. Bylo šílenství pracovat během největšího horka, bylo šílenství neschovat se před pouštní bouří... a on byl šílený, šílený zármutkem a zlostí.

Pocit marnosti jej přiváděl k bláznovství ještě před tím, než Zaara zemřela. Před Velkým suchem byla země spíše místem rozptýlené krásy než úrodná. On a Zaara se tu naučili žít - nebyl to lehký život, postrádal pohodlí, ale byl to život. Neměli na výběr. Na jejich domovské planetě, na Regulu, který byl součástí Romulanského impéria, J'Onn zpronevěřil peníze svého zaměstnavatele a byl při tom chycen. Volba byla jednoduchá: poprava nebo vyhoštění na Nimbus III.

Stejně jako tisíce dalších bezvýznamných zločinců se i J'Onn stal rolníkem na Nimbu III - kdysi úrodné planetě poblíž Neutrální zóny, na kterou uplatňovaly nárok hned tři vzájemně znepřátelené říše: Romulanské impérium, Klingonská říše i Spojená federace planet. V té době bylo na Nimbu dost přírodních zdrojů (dřevo, některá fosilní paliva a trocha velmi cenných minerálů - včetně dilithia, všechno snadno těžitelné) na to, aby byla jeho hodnota velmi vysoká. Rozepře byla nakonec vyřešena diplomatem Federace pocházejícím z Altairu. Proč nedovolit planetu využívat všem říším? To samozřejmě vyžadovalo jistá pravidla, která - alespoň teoreticky - měla časem ustanovit mír mezi osadníky. Žádné zbraně jakéhokoliv typu nebyly na planetě dovoleny. Díky tomu Nimbus dostal poněkud velkolepý přídomek "Planeta galaktického míru".

Po několika let tato představa opravdu fungovala. Ale potom, když byly tři říše zataženy do sporů o maličkosti, osadníci - většina z nich, stejně tak jako J'Onn, byli "dobrovolníci", kteří sem utekli před popravou nebo uvězněním - vykáceli lesy, vytěžili doly a farmařením za pomoci chemických toxinů, které byly již dávno v celé Galaxii postaveny mimo zákon, zničili ekosystém. Po méně než dvaceti letech od podepsání dohody se Nimbus III změnil v poušť a vyhladovělí osadníci začali mezi sebou bojovat o stále vzácnější zásoby podomácku vyrobenými zbraněmi.

Ve velmi krátké době z planety zmizela téměř všechna voda tolik potřebná pro zavlažování. Všechny rostliny pozvolna uhynuly a zdálo se, že Zaara usychá s nimi. Neměli peníze na léčení. A Zaara se nemohla vrátit domů, pokud by se nerozvedla a nezřekla J'Onna. A to by nikdy neudělala, ačkoliv ji o to tolikrát na kolenou prosil.

Zemřela minulou noc, několik hodin před úsvitem. J'Onn od té doby bloumal pustinou, zničený žalem. Nevnímal ani sebe ani své okolí. Jen zármutek. Již se rozednívalo, když konečně přišel k sobě a uviděl tucty čerstvě vykopaných děr, které zřejmě vyhloubil minulou noc v horečné snaze nalézt vodu. Byl posedlý a nemohl přestat.

Přišel o Zaaru i o půdu; nezbylo mu už vůbec nic. Matně si vzpomínal na to, že se rozhodl nepřestat vrtat, dokud nenarazí na vodu nebo dokud mu srdce nevypoví službu. Vzhledem k nemilosrdnému žáru odpoledního slunce připadalo v úvahu spíše to druhé. Přestal se potit. Otřel si čelo rukou; bylo studené a suché. Myšlenky začaly být útržkovité a přestávaly dávat smysl.

Brzy přijde dezorientace, křeče a nakonec... smrt.

J'Onn nechal vrták spadnout na zem a zavřel oči. Halucinace již začaly: představoval si, že kdesi v dálce slyší zvuk. Přicházel směrem od řádící bouře. Jenom takové to lehké dunění, skoro jako hrom, který bývá slyšet před bouří.

Již velmi dlouho žádný hrom neslyšel.

Ale pamatoval si, že dunění vždy zesílilo a poté zesláblo. Intenzita tohoto zvuku však neustále narůstala, nepochybně byl stále hlasitější. Téměř jako kdyby se přibližoval. J'Onn otevřel oči.

Z prašného oblaku se vynořil jezdec. Cválal na jednom z místních zvířat, kterému osadníci z Federace žertem přezdívali

"kůň". Kupodivu se ten název ujal, ačkoliv to stvoření J'Onnovi nepřipomínalo žádné z pozemských zvířat, které kdy viděl. Ano, mělo to sice čtyři nohy, ale bylo to větší a chundelatější, se zatočenými rohy čnějícími z tlamy.

J'Onn se "koní" nebál. Věděl, že i když nevypadají zrovna přívětivě, jsou krotcí a poslušní. Ale co mu vzalo dech a zmrazilo ho až do morku kostí, byl pohled jezdce.

Pádil jako posedlý, neustále pobízel zvíře kupředu. Jeho obličej byl zakrytý a tak chráněný proti pouštní bouři. Jeho bílého pláště se zmocnil vítr, a tak za ním vlál jako křídla anděla pomsty. Nebo démona.

Jezdec se přibližoval. Již bylo zcela zřejmé, že míří směrem k J'Onnovi.

Bázeň a strach na chvíli přehlušily J'Onnův zármutek. Možná právě proto se J'Onn natáhl pro zbraň, která ležela kousek od něho.

Ale spíše ho k tomu donutila zkušenost, která jej nabádala, že se od cizinců nedá čekat nic dobrého.

Vzduchovku si kdysi vyrobil sám a jako střely používal kameny. Nebyl to sice až tak úplně vražedný nástroj, ale byla to jediná obrana, kterou J'Onn měl.

Ve stejné chvíli, kdy vypálil varovný výstřel, se sám sebe zeptal: Proč se vlastně bráním? Vždyť já přeci chci zemřít.

Jenže zvyk je železná košile. Jezdec přitáhl "koní" uzdu a prudce zastavil. J'Onn zaujal obranný postoj. Kdesi na obzoru ještě stále řádila bouře. Zvíře neklidně přešláplo, když jezdec odhalil obličej a zároveň se tak zbavil dýchacího přístroje.

Cizinec pozoroval J'Onna a J'Onn pozoroval jeho. Tvář měl sice ještě stále zčásti zakrytu kapucí bílého pláště, ale téměř jistě byla lidská. Muž, dospělý muž. A ačkoliv byly jeho oči skryty ve stínu, J'Onn jaksi podvědomě cítil nesmírnou inteligenci a téměř znepokojující třpyt, který z nich přímo vyzařoval.

J'Onn dál svíral podomácku vyrobenou pušku a zíral na přízrak stojící před ním. Nakonec to byl jezdec, kdo promluvil první. Hovořil standardním jazykem, takovým, jaký J'Onn používal předtím, než přišel na Nimbus.

"Myslel jsem si, že na této planetě jsou zbraně zakázány," řekl jezdec. V jeho hlase ale bylo slyšet spíše pobavení než výčitky. Svezl se dolů ze sedla a stanul tak J'Onnovi tváří v tvář. Byl vysoký a urostlý. Právě teď měl J'Onn skvělou příležitost ho zastřelit, ale něco ho nutilo držet se zpátky.

Cizinec rozhodl rukama. "Navíc nevěřím, že bys mě zabil kvůli několika metrům vyprahlého pole plného dřev." Jeho hlas byl příjemný, plný pochopení. J'Onn se rozhlédl okolo. Cizinec měl pravdu. Z jeho farmy nezbylo nic víc než vysušené pole plné vyschlých studní. Většina půdy byla dokonce tak jemná a sypká, že v ní nebylo možno ani vykopat hrob pro Zaaru.

"Je to vše, co mám," odpověděl tiše.

Chtěl, aby to znělo tvrdě a odhodlaně, ale cizincova přívětivost jej zbavila i posledních zbytků vzdoru. J'Onn se zhroutil pod tíhou svého žalu, vyčerpání, strachu. Matně si uvědomoval, že se k němu cizinec přiblížil a jemně mu vzal vzduchovku z rukou... a také zvuk vlastního vzlykotu.

"Tvá bolest je velmi hluboká," řekl cizinec.

"Co ty můžeš vědět o mé bolesti," vyštěkl J'Onn, ale v jeho hlase nebylo jenom obvinění, ale i vděk.

Cizinec se ani nepohnul, ale J'Onn přesto cítil chladné prsty hladící jeho tvář a lehké tření spánků. "Nech mě ji poznat." Cizinec se přiblížil, opět bez jediného pohybu. J'Onn již nic jiného nevnímal. Vyprahlá země, bouře řádící na obzoru, dokonce i vzpomínka na Zaarainu smrt, to vše ustoupilo do pozadí před jasnou září cizincových očí.

J'Onn jimi byl hypnotizován, ale přesto se kdesi hluboko v jeho mysli skrývala nedůvěra. Historie jeho národa byla doslova protkána starobylými legendami a mýty vyprávějícími o kouzelnících, kteří dokázali ovládnout jedince se slabší vůlí. Muž, který stál před ním, byl bezpochyby jedním z nich.

Teď, když poznal cizincovu moc, nemohl se ho již obávat. Záře byla plná laskavosti a lásky. Cizinec opět promluvil konejšivým hlasem. "Každý z nás kdesi uvnitř skrývá svoji bolest. A každý z nás ji musí odhalit a vypořádat se s ní."

"Ne!" vykřikl J'Onn s náhlou úzkostí. Jak cizinec promluvil, J'Onna opět naplno zasáhla vzpomínka na Zaaru, ležící mrtvou na nepohodlném, tvrdém pelechu, který jí sloužil jako postel. Posledních pár chvil jejího života si pamatoval až příliš živě. Sípání při každém nádechu, které znemožňovalo třeba i jen vyslovit jeho jméno, oči plné trýzně a starosti o něj. O něj! Rozhodla se, že bude stát za svým mužem a toto rozhodnutí jí stálo život. J'Onn se chvěl při pomyslení na Zaaraino tiché utrpení, třásl se pod tíhou pocitu viny. Vnímal chladné dotyky na svém čele. "Rozděl se o svou bolest," řekl cizinec tak něžně, že to J'Onna opět rozplakalo.

"Rozděl se o svou bolest a seber jí její sílu." J'Onn se přestal vzpírat. Všechny ty hrůzy, které Zaara prožila... Dobře si pamatoval výraz v její tváři, když byla donucena opustit svou rodinu, prázdný pohled jejích očí v okamžiku smrti, sucho, které zničilo pole, hanba, která ji po vyhoštění na Nimbus pronásledovala na každém kroku. To vše dohromady, ta ubohá troška bytí, to byl Zaarain život. To pomyslení ho užíralo a naplňovalo žalem, který již nebyl schopen snést. Pláč ho úplně ovládl a on klesl na kolena do horkého písku.

A když už si začínal smyslet, že již nikdy nebude schopen vstát, najednou jako by do něj pronikly jemné, neviditelné ruce a sejmuly jeho břimě. Události, které jeho zármutek způsobily, ale nezmizely. Pouze je teď viděl jinými očima, očima, které teď na to byly schopné nahlížet objektivně. Teď se jim postavil se silou, o které ovšem věděl, že nepochází z něj, ale od cizince. Dokonce i vzpomínka na Zaarainu smrt byla nyní snesitelná, skoro jako kdyby se to stalo před dvaceti lety, a ne před několika málo hodinami. J'Onn si uvědomil úlohu, kterou v jejím neštěstí hrál... a s neotřesitelnou jistotou došel k závěru, že zůstat bylo Zaarainým rozhodnutím.

V jeho duši konečně zavládl klid, klid pramenící z cizincovy moudrosti. J'Onn si uvědomil, jak křečovitě jsou jeho oči zavřené. Otevřel je a s téměř nábožnou úctou a bázní zíral na svého zachránce. Bolest se změnila v radost.

Cizinec stál kousek od něj. Teď se nahnul, podal mu ruku a pomohl mu vstát. Z jeho stisku cítil obrovskou duševní sílu.

"Kde jsi získal svoji sílu?" zašeptal J'Onn, když byl konečně schopen mluvit. "Cítím se jako znovuzrozený."

Cizinec povolil své sevření. Jeho tvář byla ještě stále skryta ve stínu kapuce. "Ta síla byla uvnitř tebe, J'Onne."

Cizinec zná mé jméno. Tato skutečnost na J'Onna zapůsobila, ale rozhodně to nebylo úžasnější než zázrak, který muž právě předvedl. Pokud to nebyl anděl nebo dokonce sám Bůh, musel být přinejmenším božím prorokem. J'Onn chtěl vyjádřit vděk, který jej naplnil. "Cítím se, jako by mi spadl kámen ze srdce. Jak se ti mohu za tvůj zázrak odvděčit?"

"Přidej se k mé výpravě," řekl cizinec.

"Co je tvým cílem?"

"To, co je tvým," odpověděl cizinec vážně. "Kůň" stojící vedle něj si odfrkl a neklidně přešlápl a vystrašil tím J'Onna, který byl cizincem natolik hypnotizován, že na zvíře úplně zapomněl. "To, po čem pátráme již od úsvitu věků. Smysl života, podstata věcí. Ale abychom to mohli nalézt, potřebujeme vesmírnou loď."

J'Onn se usmál. Ještě stále byl unesen tím, jak jej cizinec zbavil zármutku. I kdyby o sobě cizinec tvrdil, že je vrahem na pouti za další oběti, J'Onn by ho s radostí následoval. Jeho srdce se naplnilo téměř neskutečným štěstím jen při zvuku cizincových slov. Najít smysl svého smutného, nešťastného života... a sehnat vesmírnou loď! To znamenalo dostat se pryč z téhle zatracené pouště. Ale Nimbus je izolován, velmi daleko od všech obchodních cest. A když přišlo Velké sucho, přestalo se s veškerým vývozem. Osadníci si už nemohli dovolit drahé dovážené zboží. Nikdo se zdravým rozumem by na Nimbus nešel - tedy, ne dobrovolně. Žádné z obchodních plavidel se nanamáhalo s cestou sem. A vesmírné lodi? Ty už vůbec ne.

"Vesmírnou loď?" zeptal se J'Onn váhavě. "Na Nimbu III žádné vesmírné lodi nejsou."

Ačkoliv cizinci neviděl do tváře, vycítil, že ho jeho otázka pobavila. "Musíš věřit, příteli. Je nás víc, než tušíš."

Jezdec odhrnul kápi. Vypadal jako poustevník. Vpadl tváře, neoholený, neučesaný, ale v jeho drsné tváři přece jenom bylo cosi půvabného. Jeho oči byly podivuhodné, plné záře, která v J'Onnovi vzbuzovala bázeň a která ho až trochu lekala.

A potom si všiml jeho uší. Regulus byl pod správou Romulanů. J'Onn dokázal vnímat rozdíl mezi nimi a ostatními vulkánskými rasami.

"Ty... ty jsi Vulkanec." vydechl.

Cizinec pomalu, váhavě přikývl. A potom udělal něco, co J'Onn ještě u žádného Vulkance neviděl.

Zaklonil hlavu a rozesmál se.

2. KAPITOLA

El Captain, ohyzdná a nepohledná hora, jejíž úpatí zakrýval hustý les, se tyčila až kamsi do oblak. V táboře nedaleko od břehu řeky Merced, schován ve stínu mohutných borovic a cedrů, ji dalekohledem pozoroval Dr. Leonard McCoy. El Captainovy stěny byly téměř kolmé. Hora samotná nebyla nic víc než kus skály a z místa, kde McCoy stál, se zdálo, že stěny jsou úplně hladké, bez výstupků, nebo s minimem míst, kde by se dalo zachytit.

Jenom blázen nebo šílenec by se ji pokusil zlézt.

Znovu se zadíval do dalekohledu a začal na kolmé stěně po čemsi pátrat. A nakonec to našel: osamělou lidskou postavu pevně přitisknutou ke skále. Z této vzdálenosti vypadal Jim Kirk spíše jako mravenec.

McCoy si povzdychl. Kirk si prostě usmyslel, že podnikne tento několik stovek metrů dlouhý výstup, a i přes doktorovy hlasité protesty se rozhodl, že při tom nepoužije žádná lana, vybavení ani jiné zajištění. I když jeho ruce mohly kdykoliv selhat.

"Bude to perfektní, Kostro," poznamenal McCoy s úšklebkem. "Užiješ si kempování a konečně si odpočineš." Odložil dalekohled. Bez něj se Kirkova postava změnila v nepatrnou tečku kdesi na tváři El Captaina.

"Tomuhle říkáš odpočinek?! Mám nervy nadranc." Ve skutečnosti nebyl Jimův nápad vůbec špatný. Yosemite byly pro táboření jako stvořené. Byly plné té nespoutané divoké krásy, kterou McCoy tolik obdivoval. Nebyl tu od svých chlapeckých let, ale zjistil, že se tu vůbec nic nezměnilo. Hory jej ohromovaly jako dítě i jako dospělého muže.

A teď tady stál uprostřed zapomenutého ráje a nedokázal se uvolnit. Nebylo tedy divu, že byl kvůli tomu na Jima řádně naštvaný. Rada Federace dala Kirkovi všechno, po čem toužil - degradaci zpět na kapitána i Enterprise, nebo spíše její jmenovkyni, které mohl opět velet. Člověk by řekl, že bude spokojený, ale on byl místo toho uzavřený, vznětlivý, stále zadumaný. McCoy si myslel, že táboření by mu mohlo pomoci. A také že ano, jenže Jim se najednou přestal starat úplně o všechno. Den předtím ho doktor vzal na sjíždění divoké vody v kajaku. Jim tvrdošíjně odmítal jakékoliv záchranné vybavení... předtím, než ho McCoy obrátil nohama vzhůru. A i potom naschvál vyhledával ty nejnebezpečnější peřeje, kde se málem utopil i s McCoyem, který se ho pokoušel zachránit.

Nejenže se Kirk potom neomluvil, ale ještě se choval uraženě. Zlobil se, že se do toho McCoy vložil. Nedlouho potom oznámil svůj úmysl vylézt na El Captaina bez jistění a měl ještě navíc tu drzost se naštvat, když se jeho rozhodnutí doktorovi příliš nezalíbilo. Jenom ti nejzkušenější horolezci se vydali na El Cap, a i ti jedině s výstrojí. Jen nejlepší z nejlepších se pokusili o výstup bez zajištění, ale i oni se spoléhali na elektromagnetický polštář pro případ, že by došlo k nejhoršímu. Život nejednoho člověka byl polštářem zachráněn, když ruce nebo skála selhaly. Jim to odmítal vzít na vědomí. Tady je muž, přemítal McCoy, který právě dostal vše, po čem toužil - svoji loď, velení - a on se rozhodl zničit to... anebo sebe.

Ale co bylo nejvíc znepokojující, že Jim to popíral, odmítal o tom hovořit. Ve skutečnosti si začínal myslet, že je doktor paranoidní a že si už opravdu potřebuje odpočinout.

Což McCoy, Bůh ví, nemohl popřít. Všichni už nutně potřebovali dovolenou - včetně nové lodi, která byla poskládána tak narychlo, že se téměř polovina posádky raději držela zpátky, protože se necítili na to zde sloužit.

Všichni byli unaveni událostmi, které provázely Spockovu záchranu: smrt Kirkova syna Davida Marcuse, ztrátu staré Enterprise, soud Rady Federace i trýzeň očekávání rozsudku.

Přesto se McCoyovi nezdálo, že by kterákoliv z těchto událostí vysvětlovala to, co Kirk vyváděl. Nešlo jenom o průšvih s kajakem nebo tenhle bláznivý horolezecký podnik. Byla to i spousta dalších maličkostí. Třeba jako to, že se při přikládání na oheň málem nechal popálit.

McCoy o to rozhodně nestál. Užil si toho dost - obrovské duševní vypětí, které prožil jako nosič Spockovy katry, muka rituálu fal tor pan, který oddělil jeho vědomí od Vulkancova.

"Jenom v tom pokračuj, Jime," řekl tiše, "a když si nedám pozor, přestanu mluvit sám se sebou."

Už už chtěl dalekohled znovu pozvednout, když si povšiml Spocka, který směřoval k táboru. Vulkanec měl na sobě levitační boty a opatrně se pohyboval skrz lesní porost pár metrů nad zemí, která byla pokrytá hustou vrstvou vyschlých borovicových šišek.

McCoy si pamatoval Mount Seleya až příliš dobře. Na Vulkánu byly samozřejmě mnohem vyšší a hrůzostrašnější hory, než jaké mohla Země kdy nabídnout. Rozhodně nebylo žádným překvapením, když Spock neprojevil sebemenší zájem o Jimův záměr vylézt na El Captaina. Více než cokoliv jiného zajímal Spocka malý háj obřích sekvojí. Celé ráno je zkoumal od sukovitých kokenů až po nejvyšší část koruny. Spock se samozřejmě zdvořile zeptal, zda nechce jít s ním, ale doktor se omluvil. Raději nechá Spocka a Kirka, aby si vše z ptačího pohledu prozkoumali sami. On se po nějakém vzrušení raději poohlédne někde víc při zemi.

Pohled na Spocka mu vnukl nápad. Začal zuřivě mávat rukama ve snaze naznačit Vulkanci, aby přiletěl k němu.

Téměř tři sta metrů nad nimi se Jim Kirk pokoušel udržet rovnováhu na římse ne více než pár centimetrů široké. Tělem byl doslova přilepený k chladné skále. Kousek nad jeho hlavou se táhla rovná trhlina. Pomalu, opatrně se k ní natáhl a zkoušel její pevnost. Prasklina byla velká tak, že se do ní protlačily jenom první články dvou prstů na pravé ruce. Vložil je opatrně dovnitř, zhluboka se nadechl a vydechl.

Soustředil se na nejvyšší možnou míru. Stačila chvilka nepozornosti, malé zaváhání, uklouznutí, a následovala by smrt.

Lezení ho opravdu bavilo. Stejně tak jako sjíždění divoké vody. Pravděpodobně z toho samého důvodu: nemohl si při tom dovolit přemýšlet.

A on o spoustě věcí prostě přemyslet nechtěl: bolest, kterou stále cítil po smrti svého syna Davida, i skutečnost, že Carol Marcusová s ním stále nechtěla mít nic společného. Mohl se jen domnívat, že svým mlčením vyjadřuje to, že mu vše dává za vinu.

A potom tu byla sice trochu jiná, avšak neméně bolestná ztráta Enterprise. Nová loď ji nemohla nahradit, ačkoliv byl zprvu vděčný za velení na jakékoliv lodi.

Ale tato loď prostě nebyla Enterprise, bez ohledu na jméno skvící se na jejím trupu. A navíc, ani jedna jediná zatracená věc na ní nepracovala tak, jak by měla. Opravdová Enterprise, i když poškozená, jim dávala všechno a stále se pokoušela plnit jejich příkazy. Nová loď nedokázala ani zreplikovat ucházející hrnek kávy. Byla to pouze hromada kovu.

Neměl syna, Carol ani loď. Přitahovala ho Gillian Taylorová a on doufal - sakra, možná jenom doufal, že ho to odpoutá od smutku po Davidovi... Ale Gillian byla příliš zaměstnána svou prací v Novém institutu pro výzkum kytovců, nelehkým úkolem znovu obnovit populaci velryb.

V té části života, kdy by měl být šťastný, se Kirk cítil prázdný. Nevěděl, co dál.

James T. Kirk, velký hrdina. Dokáže zachránit Galaxii před zničením, ale nedokáže si uspořádat vlastní život.

Jim se zastavil a znovu se plně věnoval hoře. Ve výši očí našel malou proláklinu - ne dost velkou pro pevné uchycení, ale pro to, co chtěl udělat, postačující. Zachytil se v ní levou rukou, zároveň se opřel o dva prsty napravo a vyšvihl se nahoru.

Bylo to namáhavé a zároveň osvěžující. Jim se na chvíli zastavil, aby se srdce trochu uklidnilo a také aby využil toho nádherného pohledu na řeku Merced, protékající vysokým lesem pod ním, a na vyvýšeninu jménem Haif Dome napravo. McCoy tu bohužel nebyl, aby s ním ten nádherný výhled sdílel, ale jak znal Kostru, stejně by si jen stěžoval, že z toho má závrať.

Najednou kousek od něj něco zasvištělo. Jestřáb, pomyslel si Jim nejdříve a instinktivně se přitiskl ke skále, jak bojoval s návalem závratí a strachu. Zmatek trval pouze pár sekund, než se mu opět podařilo získat rovnováhu.

"Zdravím, kapitáne," řekl Spock. Ruce měl jako obvykle sepnuté za zády. Jimovi chvilku trvalo, než si uvědomil, že si s sebou Vulkanec vzal na kempování pár levitačních bot.

Nejprve chtěl Spockovi vynadat za to, že kvůli němu málem spadl, ale, jak by Spock jistě poznamenal, jen Jimův automatický reflex by něco takového mohl způsobit. Navíc, hádka by mohla vést pouze k další nepozornosti, a proto spolkl svůj hněv a raději si na chvíli odpočinul i přesto, že stále nezapomínal na to, kde právě je. "Spocku," řekl záměrně nenuceně, "bavíte se dobře?"

"Sleduji, nakolik jste pokročil," řekl Spock.

Kirkova ústa se sevřela. Jsem polichocen. V Yosemitech jsou tisíce zajímavých míst, a vy si vyberete zrovna mě." Ani si neuvědomil, jak Vulkanci nahrál. Ten se toho však, jako obvykle, chytil. "Bohužel vás musím informovat," řekl Spock, "že časový rekord ve volném výstupu na El Captaina není v ohrožení."

To Jima nevyvedlo z míry. Zamračil se, jak se snažil opět se soustředit.

"Nepokouším se zlomit žádný rekord, Spocku. Dělá to, protože mě to baví. Neřekl jsem, že hlavním důvodem, proč lézt na hory je..."

Spock zvědavě naklonil hlavu. "A proč na ně tedy lezete?"

Jim se usmál a soustředěně zkoumal povrch skály kousek nad hlavou. "Protože tu jsou." Našel štěrbinu, kterou hledal

a ohmatával ji prsty. Byla hluboká.

"Kapitáne," řekl Spock. "Myslím, že si plně neuvědomujete tíži své situace."

Před pár lety by Spock takovou slovní hříčku vyslovil ve vši nevinnosti, ale v poslední době se pokoušel chápat a občas bohužel i používat pozemský humor. A to s neblahými následky pro všechny, kterých se to týkalo. Kirk si povzdechl, když vtom mu ujely nohy. Pouze pevné uchycení rukama jej zachránilo před pádem. Pod nohama se mu uvolnila lavina kamenů a ty se valily dolů do údolí. Spock se pro jistotu přiblížil, ale Jim mezitím opět našel pevný úchyt pro nohy.

Zlobně se na Spocka podíval a už se nepokoušel skrýt rozhořčení nad neustálým vyrušováním. Ještě jedna nepozornost a... "Naopak. Zemská tíže je to, na co myslím ze všeho nejvíc. Podívejte se, pokouším se tady vylézt na tuhle horu. Proč se neseberete a nejdete na chvíli otravovat doktora McCoye?"

"Doktor McCoy není zrovna v nejlepší náladě," přiznal Spock.

* * *

Spockův postřeh byl poměrně přesný a s každou sekundou pravdivější. McCoy sledoval Jimovu nehodu z bezpečného místa ve skrytu lesa. Vyrázilo mu to dech. Když si však byl jistý, že je Jim v pořádku, strach odezněl a zůstal po něm pouze hněv. Pevně sevřel dalekohled a našťvaně odfrkoval.

"Zatraceně nezodpovědný... takhle si zahrávat se životem..."

Doufal, samozřejmě pošetile, že blízkost tragédie ho přivede k rozumu, že se chytne Spocka a snese se s ním bezpečně dolů na zem. Ale vypadalo to, že Jim, tvrdohlavý jako obvykle, poleze dál.

A doktor ze sebe nedokázal setřást podivnou předtuchu, že se něco ošklivého přihodí.

Rozzuřený, vyděšený a vztekly McCoy ho i přesto pozoroval dalekohledem dál.

* * *

"Navíc jsem sem přišel právě na jeho naléhání," pokračoval vznášející se Spock.

Kirk se zamračil. "To McCoy vás poslal sem nahoru?"

Spock zůstal i přes Jimovo rozhořčení klidný. "Velmi se o vás bojím. Pokoušet se vylézt na El Captaina bez jakéhokoliv zajištění je poněkud riskantní."

"Stejně tak jako vyrušování někoho, kdo se na El Captaina pokouší vylézt," opáčil Jim, ale Spock, pokud ho slyšel, jeho poznámku ignoroval a pokračoval.

"Soustředit se je životně důležité. Musíte s horou splynout v jedno."

"To je velmi filozofické. Spocku, já oceňuji váš zájem, ale," - nechal do svého hlasu proniknout tón rozhořčení, obrátil hlavu a začal znovu přemýšlet o El Cap. Několik centimetrů nad jeho hlavou se táhla hluboká prasklina, která se zdála být spolehlivá. Jim ji zkoumal levou rukou - "ale pokud mě nepřestanete vyrušovat, spíše splynu s -"

Výstupek pod jeho nohama se začal drolit. Jim se pokusil zachytit levou rukou, ale nestihl včas najít pevné uchycení. S nepříjemným vědomím toho, co se stane, ztratil rovnováhu... a spadl.

Byla to zatraceně šílená jízda. Metry skály, které ho stály hodiny usilovného snažení, se nyní míhaly okolo rychlostí blesku. Jim se o ně co chvíli uhodil a stále se pokoušel zachytit levou rukou o nějaký výstupek, skálu, cokoliv - ale povrch kamene byl příliš hladký. Docílil pouze toho, že si pohmoždil a pořežal ruku. Také se jakýmsi způsobem obrátil vzhůru nohama, takže teď k zemi směřoval hlavou napřed.

Skončí někde v lese cedrů, borovic a jalovců, pravděpodobně se o dva tři praštiny, než všechno skončí. Nepadal příliš daleko od tábora a zděšený McCoy ho jistě viděl.

Kupodivu se nebál. I přes děsivé bolesti provázející pád byl klidný, protože věděl, že Spock a McCoy jsou nablízku. Najednou uslyšel zvuk zažehnutých raket. Ucítil, jak cosi pevně uchopilo jeho pravý kotník a nepříliš jemně jej táhne vzhůru. Spock.

Jim se pokusil zvednout hlavu a podívat se na svého zachránce. Vulkanec, aniž by uvolnil své sevření, suše pronesl: "Možná je důvod 'protože tu je' pro zlezení hory nedostatečný."

Náhle uvolnění napětí způsobilo Kirkovi závrať a to, že stále visel hlavou dolů, mu vehnalo krev do spánků. Jedna jeho část si pádu doopravdy užila a shledávala jej zábavným. Chabě se zašklebil, ale byl Vulkanci za jeho zásah vděčný.

Spock ho sice vyrušil, ale výstupek se zhroutil sám od sebe. Pád nebyl ničím vinou. "Nejsem v takové pozici, abych vám mohl odporovat, pane Spocku."

Odkudsi z lesa se ozval hrozný řev, jako kdyby byla na lovu nějaká divoká šelma. Jim se otočil a uviděl McCoye, deroucího se nízkými větvemi a porostem. Dalekohled, visící na pásce okolo doktorova krku, se houpal z jedné strany na druhou.

Jim se téměř rozesmál. Možná to bylo způsobeno tím, že visel vzhůru nohama, ale McCoy vypadal jako šílený horský muž s divokými očima.

"Nazdar, Kostro. Nebudeš se zlobit, když zaskočíme na večer?"

Ale doktor byl rozzlobený tak, jak ho Jim ještě nikdy neviděl a rozhodně se tím neuklidnil. Rozhořčeně smetl jehličí a borovicové šišky, které se zachytily na jeho flanelové košili a zlostně se na Kirka zadíval. "To je přesně ono, jen z toho všeho udělej jednu velkou zábavu. Co si sakra myslíš, že by se stalo, kdyby Spock nezasáhl?" Hlas se mu trásl.

"Pro smilování boží, uklidni se, Kostro. Jsem v pořádku."

"Co by se stalo?" McCoy se dožadoval odpovědi, jako by na ní závisel Jimův život. Našťvaně ukazoval směrem k hoře.

Jim se nechtěl vzdát neobvykle dobré nálady. Pozvedl, nebo spíše svěsil, ruce v nerozhodném gestu. Jeho dlaně se letmo dotkly kamenité země. Když McCoy sepal ruce a zadíval se na něj ještě našťvaněji, odpověděl: "Fajn, zabil bych se. Spokojen? Ale nestalo se to. Spock mě chytil."

Spock se společně s Kirkem pomalu snesl k zemi. Jim se postavil na kamenech a borovicových šiškách a posadil se. Pokoušel se nebýt příliš nápadný, když si mnul svůj pohmožděný pravý kotník. Hřbety obou rukou i klouby měl sedřené a zkrvavené. Zítra budou pálit jako čert.

"Zatraceně, Jime!" vybuchl McCoy. "Co je to s tebou? Včera ses nás pokusil zabít v peřejích - nepopírej to! A dnes spadneš ze skály. Opravdu jsi tak nedočkavý setkat se se Stvořitelem?"

Otočil se na patě svých turistických bot a vyrazil našťavaně zpět do lesa. Spock se za ním udiveně ohlédl.

Jim si nebyl tak úplně jistý, zda zná na McCoyovu otázku odpověď.

* * *

J'Onn téměř nemohl popadnout dech, když konečně vystoupil na vršek písečné duny. Prošel pouští v největším horku a cesta nebyla nejkratší. Ale J'Onn nebyl unavený. Cítil se svěže a velmi mladě.

Poušť byla stejně krutá a bez života jako vždy, ale on dnes viděl pouze její prostou krásu a příslib lepší budoucnosti. Poprvé ve svém životě se staral o něco jiného než o přežití. Vděčně se usmál na svého mecenáše.

Vulkanec řekl, že se jmenuje Sybok. Kromě toho však na žádnou jinou otázku neodpověděl. Zda sem přiletěl jako osadník, či proč - pokud nebyl vyhoštěným zločincem - přišel na Nimbus III, zůstávalo tajemstvím.

Ať již měl Vulkanec jakýkoliv důvod, J'Onn byl rád, že je tu. Pokud některé místo ve vesmíru opravdu potřebovalo mesiáše, byl to Nimbus III. A pokud byl ve vesmíru mesiáš, který mohl spasit tak ubohou planetu, byl to tento Vulkanec, Sybok.

Ostatní také rozpoznali Sybokovu moc a následovali ho. Přesně jak řekl: "Je nás víc, než tušíš." J'Onn nešplhal na dunu sám. Okolo něj i za ním kráčela nejméně stovka dalších osadníků - stejných jako on, chudých, zničených horkem. Ve skupině byly zastoupeny všechny možné rasy, propojené navzájem pouze vděčností k Sybokovi.

Vulkanec přitáhl "koni" otěže. Oba dva se zastavili na hřebeni té nejvyšší duny. Za nimi vířila malá, roztroušená armáda osadníků prach. J'Onn se zastavil a tážavě pohlédl na svého pána.

Sybok se na něj usmál a svou silnou paží ukázal kamsi do dálky. J'Onn mhouřil oči, ale neviděl nic víc než vlny horka válející se nad žlutým pískem.

"Moji přátelé," křičel Sybok. Jeho hlas byl zvučný a zřetelný. "Pohleďte na Ráj!"

A potom to J'Onn uviděl: vysoké, sešlé zdi zchátralé vesnice, osamocené v srdci pouště. Aniž by dokázal pochopit proč, ten pohled mu přinášel nevýslovnou radost.

Sybok pobídl "koně" kupředu a jeho armáda jej následovala.

3. KAPITOLA

Žena se zastavila u vchodu do hostince Paradise, aby sebrala síly. Přední dveře byly zvláštní - sahaly jí pouze od kotníků k ramenům, takže mohla nahlédnout dovnitř. A ten pohled byl opravdu děsivý.

Zákazníci byli nepřátelsky vypadající osadníci, nemytí a oblečení v hadrech, kteří vystavovali na odiv své podomácku vyrobené zbraně. Jako poslední si žena uvědomila, že složení skupinky je velmi různorodé: Romulané, Klingoni, lidé, Andorianci, Tellariťané a zástupci desítky dalších ras, všichni po jednou střechou.

Ale jen stěží bylo jejich shromáždění výsledkem intergalaktického míru. Jednotlivé skupiny se do kontaktu s ostatními většinou dostaly jen pokud se s nimi zapletly do rozepře nebo pěstní bitky. Udiveně pozorovala, jak se Andorian, očividně pod vlivem alkoholu, nahnul, aby oslovil stůl nevrkých Klingonů. Odpovědí mu byla rána pěstí do obličeje. Potácel se ještě několik metrů, než v bezvědomí dopadl doprostřed stolu znuděných pozemšťanů, kteří ho ihned shodili na hrubou, pískem pokrytou podlahu.

Přes to všechno slyšela jakýsi hluk, o kterém si nejdříve myslela, že je to hudba. Pro její citlivé špičaté uši však byla příliš hrubá, hlasitá a řvavá.

Caithlin, pamatuj, přišla jsi dobrovolně...

Vzduch uvnitř baru byl zamlžený. Pravděpodobně byl plný prachu, tak jako ovzduší venku. Když si byla jistá, že všichni ti cizinci na válečné stezce si tu jen udělali malou zastávku, vstoupila dovnitř. Dvojitě dveře se před ní klouzavě otevřely a opět za ní zapadly s podivným cvaknutím. Nadechla se přes dýchací filtr a zašklebila se. Zápach byl ostrý a nepříjemný. Ale žádný prach ve vzduchu nebyl. Spíše nějaká škodlivá látka, pravděpodobně kouř z něčeho podobného tabáku...

Anebo možná zápach pocházel z osadníků samotných.

Ted' není čas přemýšlet o tom, že jsi lepší než oni. Přišla jsi dobrovolně...

Caithlin chvíli trvalo, než si uvědomila, že hovor ustal, jakmile vstoupila dovnitř. Celé osazenstvo hostince jí věnovalo pozornost. Narovnála se, vytáhla se tak vysoko, jak jenom to šlo a beze strachu důstojně prošla přímo prostředkem zástupu. Přišla blíž k nízkému pódiu, okolo kterého seděla a popíjela většina zákazníků. Nahoře tancovala spoře oděná kočičí žena, která dosud společnost obveselovala svými svůdnými pohyby. Zamňoukla a mávla ocasem ve vzduchu. Mňouknutí však bylo jediným zvukem, který se místností ozval. Nikdo, a Caithlin to věděla, by se ji nepokusil zastavit. Nechtěli riskovat, že na sebe obrátí hněv vlády jejího světa.

Byla Romulanka, i přes podivné křestní jméno, které bylo důsledkem toho, že její dědeček, Liam James O'Malley, byl bohužel člověk. Caithlin tak většinu svého života strávila dokazováním, že není potomkem svých předků. O místo diplomatky se začala ucházet, jakmile dosáhla potřebného věku, a dala přijímací komisi jasně najevo, že pokud ji vyhodí, nebude čekat na oficiální povolení.

Nakonec ji přijali. Byla příliš chytrá, nadaná a ambiciózní, aby ji odmítli jen kvůli původu. Ale věděla, že právě kvůli

němu nemá příliš mnoho šancí dostat nějaký zajímavý úkol. Ve skutečnosti počítala s nejhorším. A tak si sama zažádala o Nimbus III.

Věděla, co dělá. Věděla, že je považován za ztracený případ, zbytečnou práci, vtip, neúspěšný experiment, který už nezachrání ani zázrak. A to bylo přesně to, na čem chtěla pracovat.

Caithlin se zastavila v zakouřeném smrdutém baru, kde hledala jistě dva muže. Ale nebyli tu. Barman, prošedivělý Tellariťan, který přes bar sotva viděl, jí rukou naznačil správný směr. Rozhodla se, že jeho radu poslechne, a tak zamířila k nejvzdálenějšímu rohu místnosti. Po krátké chvíli se otevřel vchod do krátké chodby, která se po pár metrech stáčela, takže Caithlin neviděla, co je dál. I přesto odvážně vstoupila bez zaklepání do místností. Koneckonců, v její situaci se prostě musela spolehnout na to, že jí nic nehrozí.

Nacházela se v temném, špinavém skladu plném náhradních stolů a zničených židlí. Na jedné ze zdí viselo obrovské zrcadlo s velkou prasklinou přes celou plochu. Podlaha byla pokryta všudypřítomnými zrnky žlutého písku. U jednoho ze stolů, na jediných dvou nerozbitých židlích, které v místnosti byly, seděl zástupce Spojené federace planet pro Nimbus III a hovořil s konzulem ze Svrchované Klingonské říše.

Oba byli příliš opilí, aby zaznamenali Caithlinin příchod. Kdyby si mohla nechat dýchací přístroj, aniž by se nezachovala nezdvořile, udělala by to, protože z bůhvíjakého důvodu byl zápach tady vzadu mnohem silnější. Sundala si filtr a tiše čekala, zatímco muži popíjeli. Pozemšťan upíjel ze sklenice cosi vypadající jako romulanský ležák a Klingon pil přímo ze zaprášené láhve.

Po chvíli, když si stále nevšíмали její přítomnosti, se Caithlin ozvala hlasem, který by probudil mrtvého. "Pánové, já jsem Caithlin Dar."

"Dobře, dobře." Pozemšťan, na kost vyhublý světlovlasý muž, se malátně zvedl ze židle. Vypadalo to, že mu to činí nesmírné potíže. Je nemocný, pomyslela si Caithlin nejprve, ale potom uviděla, že je jeho sklenice téměř prázdná. Člověk, který by nebyl alkoholik, by nikdy nebyl schopen vypít tolik romulanského ležáku a potom vstát ze židle. Slyšela o mimořádných případech, ale teď poprvé viděla někoho, kdo to dokázal.

Prohrábl si mastné rozčuchané vlasy, unaveně se usmál a podal jí kostnatou ruku. Caithlin ji zdvořile pevně sevřela. Jeho stisk však byl mdlý, stisk zbabělce.

"Dobře, dobře," zopakoval. "Takže náš nový romulanský zástupce konečně dorazil."

Většina Romulanů by si ničeho podivného v jeho přízvuku nepovšimla, ale Caithlin ihned poznala, že je Angličan. Ovšem Liam by tohoto muže rád neměl.

"Vítejte v Paradise City, hlavním městě takzvané Planety galaktického míru, slečno Dar," pokračoval Angličan. Jsem St. John Talbot, zástupce Federace tady na Nimbu. Musím říci, že jsem ještě nikdy nepotkal Romulana, který by se jmenoval Caithlin."

"A co žijícího svatého?" poněkud chladně se usmála a obrátila se na Klingona, aby si s ním vyměnila nepřátelský pohled. Teoreticky byli Romulané a Klingoni spojenci, jejich spojenectví však bylo založeno spíše na ekonomických potřebách než vzájemné úctě.

"Ach ano." Talbot se vzpamatoval z poněkud ostré odpovědi. "Můj vždy okouzující společník, klingonský konzul Korrd."

Talbot se vyžíval v ironii. Ohromně tlustý starý Korrd zůstal sedět. Jeho přimhouřené oči následkem požití většího množství alkoholu zářily. Rychle nově přichozí přelétl pohledem a pak se náhle jakoby znuděně odvrátil a raději uchopil zaprášenou láhev do obrovitých prack. Aby ukázal, jak velice ji pohrdá, mohutně si odříhl.

Caithlin zachovala klid. "Budu to považovat za klingonský pozdrav."

Natáhl se, aby se dotkl její ruky se servilností, která ji odpuzovala. „Jsem si vědom, že mezi námi nejsou zrovna nejlepší vztahy, ale musíte jej omluvit, slečno Dar. Není tak úplně seznámen s romulanským nebo lidským společenským chováním. Obávám se, že dokonce ani nemluví anglicky."

Caithlin pozvedla obočí. Pro klingonskou vládu bylo příznačné vyslat zástupce, který není schopen mluvit s ostatními diplomaty společným jazykem. Plynulá angličtina nebyla nezbytná, ale patřilo to ke slušnému vychování. "Snad bychom mohli použít univerzálního tlumočníka. Ale to naše jednání pravděpodobně zpomalí."

Talbot udělal gesto, které předznamenávalo potíže. "Obávám se... no, obávám se, že žádný takový přístroj nemáme."

"Žádný nemáme!" vybuchla Caithlin.

"Myslím, že naše vlády nechtějí do Nimbu investovat více, než je nezbytně nutné, a možná ještě méně. Určitě jste si toho všimla."

Caithlin se podívala na Korrrda. Klingonův oblek, ačkoliv plný medailí, byl špinavý a pomačkaný... a také příliš malý, aby zakryl Korrdovo rostoucí břicho. Z místa, kde Caithlin stála, dobře viděla, jak mu přetéká ven zpod obleku a přes pásek kalhot. Znechuceně odvrátila oči. Starý klingonský válečník pokračoval s chutí v popíjení bez ohledu na její vyčítavý pohled. "Neumím klingonsky, pane Talbote."

"Domnívám se, že já ano." Bledou jemnou rukou jí pokynul ke své židli. "Prosím, sedněte si, slečno Dar."

Caithlin usedla na špinavou židli, zatímco Talbot našel jinou, která se nezdála být tolik poškozená, a přisunul ji ke stolu. Rázně ji oťel a rozkašlal se vinou rozvířeného mračna prachu.

"Mohu vám objednat skleničku, slečno Dar?"

"Ne," odmítla energicky. Snažila se být tak slušná, jak jenom to šlo. Nyní ale bylo na čase říci, co má na srdci. "Tak na rovinu, pane Talbote," řekla, když dosedl. Jsem šokována tím, co vidím. Nimbus pravděpodobně reprezentuje to nejlepší, co jsou naše tři vlády schopny poskytnout, a přesto zde vládne hlad a chudoba a o dodržování zákonů raději ani nemluví."

Talbot si notně přihnul z konvice, než na ni opět upřel své krví podlité oči. "To je vina byrokracie, slečno Dar. Naše tři vlády zavedly velmi složitý právní systém a nyní se přou o to, jak jej dodržovat. Ale to vše jste musela vědět, než jste

sem přišla..."

"A vy jste o tom musel vědět také, pane Talbote. Tak proč tu vy dva sedíte zpití do němoty uprostřed dne?"

Talbot sice nepronesl na svoji obranu nic, ale tvářil se tak sklíčeně, až ho přišlo Caithlin trochu líto. S trochu podivným načasováním zaplnil Korrd místnost zvuknou klingonštinou, která zněla až nápadně nepřátelsky, skoro jako by rozuměl všemu, co Caithlin řekla.

Caithlin se na něj zamračila. "Co řekl?" otázala, se Talbota.

Talbotova bledá tvář zčervenala. "Řekl, že doufá, že si vaši služební cestu užijete. Pijeme proto, že naše kdysi závrtné kariéry skončily přidělením sem, na Nimbus III. Zřejmě se vás neobtěžovali informovat o tom, že váš předchůdce umřel nudou? Mohu se vás zeptat, co strašného jste provedla, že vás poslali sem, do největšího zapadákova v Galaxii?"

"Šla jsem dobrovolně," řekla Caithlin klidně. Už dříve ji napadlo, že si ten Angličan bude myslet, že ji sem poslali kvůli její lidské krvi... a možná, že nebude daleko od pravdy. Ta myšlenka ji stále znervózňovala.

Talbot zrovna polykal další doušek ležáku, když Caithlin odpověděla. Zakuckal se. Klingon ho pohotově a s potěšením praštil do vychrtlých zad.

"Dob-ro-volně?" vykuckal Talbot nakonec. Obrátil se, aby to přeložil Korrdovi. Klingon zaklonil hlavu a pohrdavě se rozesmál.

Caithlin tušila, že ostatní diplomaté na Nimbu III budou naštvání, frustrováni, a co bylo nejhorší, lhotejní. Na to všechno byla připravená. Ale nebyla připravená na to, že se tu dva vystudovaní diplomaté budou utápět v alkoholových orgiích. Předklonila se a pokusila se zakrýt obranný tón v hlase. "Nimbus Tři je úžasný experiment. Před dvaceti lety, kdy se naše vlády dohodly na společném využívání této planety, se zrodila nová doba."

Talbot se nejdříve ušklíbl, ale pak jeho samolibý výraz rychle zvadl, když si uvědomil, že to myslí docela vážně.

"Bohužel, slečno Dar, věci, které na papíře vypadají perfektně, většinou nefungují. Vaše nová doba zemřela rychlou smrtí. Velké sucho ji ukončilo. A kolonisté, které jsme sem poslali - odpusťte mi, ale všechny vlády to tak udělaly - byla spodina Galaxie. Většinou odsouzení zločinci. Okamžitě mezi sebou začali bojovat. Sama vidíte, co způsobily zákony proti dovozu zbraní: vyrobili si své vlastní."

Pravděpodobně se kdesi v opilém Talbotovi skrývala nesmírná inteligence, pomyslela si Caithlin. Ale u Korrra bych si tím jistá nebyla. Kdyby tak alespoň přesvědčila toho člověka... "Možná jsem tedy dorazila právě včas. Pane Talbote, nenapadá vás, že spojení našich třech vlád by mohlo mít dalekosáhlé..."

"Moje drahá," přerušil ji člověk, "nejsme tu, abychom se dohodli. Jste velmi mladá a plná ideálů a já vás pro to obdivuji. Ale musíte si uvědomit, že naše vlády nikdy nedělají nic, co by prospělo veřejnosti. Byli jsme sem posláni, abychom se nedohodli. Můj kamarád," kývl směrem ke Korrdovi, "se to pokusil změnit, a podívejte se, kam ho poslali. Tento 'úžasný experiment', jak jej nazýváte, měl spíše utišit hrst srdcí krvácejících pro galaktický mír. Již od začátku byl odsouzen k neúspěchu."

Caithlin se tvářila tvrdě a odhodlaně, když Talbot pronesl svá slova. Rozhodla se, že se nevzdá. "Obávám se, že s vámi nesouhlasím. My jej můžeme dovést ke zdárnému cíli i přes čísi podivné záměry."

Ale Talbot její slova zpochybnil. "Vidíte to?" Vítězně se usmál. "Už se hádáme."

Nevzdávala se. "Jsem tu, abych otevřela jednání o tom, jak tyto problémy vyřešit. Pane Talbote, proč ne-"

Korrd se náhle probral. Vypustil další nechutnou dávku klingonštiny a opět usedl do židle, která, jak se zdálo, pod jeho vahou dlouho nevydrží. Hlučně se rozesmál nad svým vlastním vtipem. Ať už řekl cokoliv, Talbot sebou nápadně trhnul.

Caithlin tomu nemusela rozumět, aby pochopila, že ji urazil. "Co řekl?" obořila se na Talbota a z její řeči bylo jasné, že nestrpí žádné další vytáčky, jakkoliv zdvořile budou zamýšleny. "Chci vědět, co přesně řekl. A teď žádné lži."

Talbot vypadal, že se zhroutí na židli. Tvářil se nešťastně. "Řekl," jeho hlas byl tak tichý, že se musela nahnout, aby jej vůbec slyšela, "řekl, že jedinou věc, kterou chce otevřít, je vaše blůza. Slyšel, že romulanské ženy jsou... jiné." Díval se jinam - cítil se příliš trapně, aby ji pohlédl do očí.

Zvedla se tak rychle, že židle málem spadla na zem. Krev se jí vařila v žilách. Takže ten starý všivák nakonec anglicky umí. Nebyla jiná možnost, jak by mohl porozumět její poslední poznámce. Talbot mu ji nepřeložil.

Caithlin říkala pravdu, když tvrdila, že klingonštinu neovládá. Kromě jedné speciální nadávky. Zlobně ji na Klingona zakřičela a doufala, že se správným přízvukem.

Byl správný. Korrd se těžkopádně zvedl ze židle a zlostně odhodil láhev. Roztříštila se o zaprášenou podlahu. Sklo a hrůzně smrdící likér se rozprskly všude okolo.

"Ty špinavá děv -" zavrčel v téměř dokonalé angličtině.

Talbot těžce oddechoval. Zjevně to bylo i pro něj opravdové překvapení. Caithlin očividně nebyla jediná, které Klingon lhal. "Ty slizký starý lhář! Celou tu dobu..."

"Takže," usmála se Caithlin vítězoslavně, "přeci jenom hovoříte anglicky. Jsem ráda, že to slyším... To naší práci velmi zjednoduší."

Starý Klingon jí chtěl něco odpovědět, když vtom se z dálky ozval zvuk sirény. Korrd i Talbot ztuhli.

Z ulice se ozýval křik doprovázený hlukem způsobeným zákazníky, kteří se pokoušeli co nejrychleji dostat ven.

Caithlin byla zmatená. "Co je to? Co se děje?"

"Město," řekl Talbot a pozorně naslouchal. "Někdo se pokouší vpadnout do města. Bůh ví, proč se sem chce dostat."

Korrd cosi zafuněl a vyběhl ze zadní místnosti do vyprázdněného baru a skrz dvojité dveře ven, na špinavou ulici.

Caithlin a Talbot ho následovali.

Armáda vztekla se tvářících osadníků se vzduchovkami v rukách si klestila cestu ulicí. V jejím středu vznešené jela na hřbetě "koně" postava, zahalená v bílém plášti.

Vojáci očividně směřovali přímo k nim.

"Co k sakru...?" vydechl Talbot.

Obyvatelé města byli již dávno schovaní. Caithlin pomyslela na disruptor a dlouhý nůž s jemně vyřezávanou perleťovou rukojetí. Oba však ležely u ní doma, na Romulu. V duchu spílala vetřelcům. Oproti romulanským byly jejich zbraně směšně primitivní, ale Caithlin v tuto chvíli neměla nic, čím by se mohla bránit. Obrátila se, aby se zeptala Talbota, zda neví, co je to za muže. Ale viděla jen, jak on a Korrd utíkají zpět do baru. Vešla dovnitř a uviděla Klingona sedícího za barem, jak do sebe lije obsah jedné z lahví.

Talbot v jednom z rohů místnosti oprašoval komunikační terminál. Nakláněl se nad něj v zoufalém pokusu uvést jej do provozu. Caithlin pátrala, jestli by mu nemohla nějak pomoci, ale terminál byl opravdu starobylý, nikdy podobné ovládací prvky neviděla. Jistě byl tak starý jako samotné Paradise City a pravděpodobně nebyl od té doby používán.

Talbot znovu zuřivě uhodil do ovládání a čekal na odpověď. Očima visel na obrazovce, dlouhé třesoucí se prsty nespouštěl z tlačítek.

Obrazovka však zůstávala temná.

"Nerozumím tomu," řekla Caithlin. "Nebyla jsem informována o žádné skupině, která by se pokoušela převzít kontrolu nad městem. Kdo jsou? Co chtějí?"

Talbot opět marně udeřil do panelu. "Nevím," řekl nejistě. Když terminál znovu neodpověděl, narovnal se a upřel pohled plný strachu a nejistoty na Caithlin.

"Nevím," zopakoval a konečně se vzpamatoval. Jeho tón již nezněl tak vážně. "Moje drahá, víte tolik, co já. Co si vy myslíte o pochodující ozbrojené skupině nepřátelských osadníků?"

Caithlin slyšela stále narůstající hluk v pozadí - zvuk kroků blížících se vojáků.

"Jistě chtějí převzít kontrolu nad zdejší vládou, ať už je jakákoliv," odpověděla Caithlin. "Což znamená, že naše životy mohou být v nebezpečí. Myslím, že bychom měli udělat to, co místní obyvatelé - utéct. Koneckonců, oni mají zbraň, my ne."

"Korrd má pistoli," namítl Talbot tiše.

Potrásla hlavou. "Těžko by nám mohla jedna jediná zbraň pomoci. Musíme uprchnout."

Talbot v hraném překvapení pozvedl svá nevýrazná obočí. "Vy že jste Romulanka! Myslím, že se nikdy nevzdáváte."

"Ani Romulané neshledávají nic ponižujícího v útěku před mnohem lépe vyzbrojeným soupeřem."

"Potom běžte." Talbot vydechl. Jste mladá. Máte budoucnost. Nimbus III bude ve vašich záznamech vypadat dobře. Ale není tu žádný důvod, proč bychom měli já a Korrd jít s vámi."

"Mohou vás zabít!"

"Mohou." Talbot se téměř neznatelně usmál. "To by byla pravděpodobně jedna z nejhezčích věcí, která by se nám za dlouhou dobu stala. Ale pokud ta skupina tam venku dělá takový povyk, jen aby se setkala s vládou... nebylo by zdvořilé, kdyby tu nenašli nikoho, kdo by je uvítal. Někdo musí vyslechnout jejich požadavky."

Hluk hrozivě nabýval na hlasitosti. Dav již byl téměř před hostincem.

"Ne," řekla Caithlin. Už si nebyla tak jistá, že se jí St. John Talbot tolik protíví. "Zůstanu. Jako zástupce romulanské vlády musím zjistit, o co ti lidé usilují. Možná netouží po násilí. Koneckonců, neslyšeli jsme žádné výstřely."

"Zatím," zapochyboval Talbot. "Podívejte se, když půjdete ihned, můžete utéct zadní místností." Znovu se naklonil nad obrazovku terminálu a lhostejně stiskl několik tlačítek. "Vidíte, tahle věc prostě nefunguje."

Dveře baru se rozlétly a několik osadníků vtrhlo dovnitř; každý z nich třmál podomácku vyrobenou zbraň v rukách. Jeden z nich zamířil vzduchovku na Talbota a Caithlin.

"Zmizte od té obrazovky!" zařval a zalícil, jako by chtěl terminál zničit. Byl shrbený, vychrtlý a psychicky na tom byl ještě hůře než Talbot, ale z jeho očí zářil fanatismus, který působil nebezpečně. Caithlin nepochybovala, že pokud by ona nebo Talbot neuposlechli, zabil by je oba. Chvilí váhala a potom odstoupila od obrazovky.

Talbot učinil podobně a napůl zvedl ruce v lidském gestu "Vzdávám se".

"Zničení terminálu vám nic nepřinese," poznamenal suše a kývl směrem k přístroji. "Už nějakou dobu je k ničemu."

Stejně tak náhle jako začala kvílet siréna i utichla a zanechala po sobě podivné ticho. Vojáci dále proudili do výčepu. Netrvalo ani minutu, než celý bar zaplnili a zahnali Caithlin, Talbota a lihem páchnoucího Korrda doprostřed místnosti.

Vešel muž oblečený do bílého pláště, s tvářmi zakrytou kapucí. Byl to ten, který jel na "koni", a Caithlin ihned z jeho chování a reakcí ostatních poznala, že je vůdcem skupiny. Jako jediný nenesl zbraň. Jeho stoupenci mu uvolnili cestu k místu, kde stáli tři diplomaté. Prošel místností a stanul před nimi, vysoký a vznešený. Odhrnul kapuci.

Byl to Vulkanec. Caithlin málem vyjekla překvapením, ale ovládla se. Vulkanští odpadlíci byli vzácní, ale několik se jich Galaxií potulovalo. Nejednou z nich opustil Federaci a přidal se k Romulanům. Tento muž ve středních letech vypadal jen o trochu lépe než jeho společníci. Plášť měl obnošený a potrhaný a o jeho čistotě by se dalo úspěšně pochybovat.

Muž, který jej nosil, byl neoholený, neučesaný a nemytý, stejně tak jako kterýkoli osadník. Ale v jeho chování bylo cosi - autorita, odvaha, až znepokojující inteligence zářící z jeho očí - co ho od nich odlišovalo.

Zastavil se před zajatci a otočil se, aby oslovil své stoupence. "Dobře vykonáno, přátelé. Dobyli jste Ráj bez jediného výstřelu."

Davem projela vlna nadšení. Vulkanec se obrátil ke třem diplomatům a každého z nich pečlivě zkoumal. Caithlin proti své vůli pod jeho upřeným pohledem zčervenala.

"Romulanka. Člověk. Klingon," konstatoval Vulkanec. "Považujte se za mé vězně."

Talbot se tiše zasmál. "Vězni? To je směšné. Tak jako tak už jsme vězni této bezcenné kulaté skály. Jakou cenu by mohla mít pro vás?"

Vulkanec se slabě usmál. "Nimbus Tři může být bezcenná kulatá skála, ale přesto ukrývá jedinečný poklad."

Caithlin se téměř roztrásla. Nějakým způsobem věděla, co přesně Vulkanec řekne.

"Je to jediné místo v Galaxii, na kterém jste vy tři."

Korrd zařval a pokusil se vytasit pistoli, kterou měl u boku. Ale ještě před tím, než se jeho prsty dotkly zbraně, vytáhli pušky vojáci a zamířili přesně doprostřed Klingonovy mohutné hrudi. Na krátkou chvíli starý válečník uvažoval, zda by nebylo možné některé vojáky přetáhnout na svou stranu, ale byl úplně bezbranný. Se zlostným zavrčením odhodil Korrd svoji vlastní zbraň na podlahu.

Caithlin se otázala Vulkance se smětostí, kterou nepocíťovala. "Kdo jste?"

"Přítel."

Zarazila se. Tak podivná odpověď ji udivila. Vulkanec se pouze usmál, její reakce ho zjevně pobavila. Hrál si s ní jako kočka s myší. A pokud Caithlin něco doopravdy dokázalo naštvat, bylo to tehdy, když ji někdo odmítal brát vážně.

"Jste vůdcem těchto osadníků. Co je vaším cílem?" dožadovala se Caithlin odpovědi. "Co chcete?"

"Najít smysl života," odpověděl. Nejdříve si myslela, že to míní ironicky a chtěla mu na to patřičně rozzlobeně odseknout, ale jak pokračoval, uvědomila si, že to myslí upřímně. "Porozumět stvoření. A také chceme," chvíli váhal a upoutal tak její pozornost, "vás."

Při slově "vás" jí přeběhl mráz po zádech. Jak mluvil, jeho temné oči jakoby rostly, zabíraly čím dál tím větší část jejího zorného pole, až nevnímala nic jiného. Najednou se cítila divně, z jí neznámých důvodů ji vyděsily. Zavřela oči a snažila se ten podivný pocit překonat.

Když je otevřela, strach a podivný pocit zmizely, místnost byla stejná jako předtím.

"Jako zajatce," doplnila. "Jak jste řekl, jsme vašimi vězni. To je celkem jasné." Umlkla a pokoušela se přijít na to, co mohlo svést tohoto okouzlujícího Vulkance dohromady s hordou ubohých osadníků... a na nic nemohla přijít. "Otázka je proč? Jaké jsou vaše požadavky?"

Vulkancův výraz byl záhadný. "Na to přijdete časem sama."

"Dobrá," řekla. "Takže vy nám odmítáte sdělit, kdo jste a co chcete, ale já vám mohu slíbit toto: naše vlády se nezastaví před ničím, aby zaručily naše bezpečí."

"To je přesně to, s čím počítám," řekl Vulkanec. A když viděl, jak je zmatená, jen se široce a blaženě usmál.

Úsměvem svatých, pomyslela si Caithlin, nebo bláznů...

4. KAPITOLA

Uhura nenápadně vzala potravinový balíček do jedné ruky a vystoupila z výtahu na můstek nové Enterprise. Vlád zde naprostý zmatek. Součástky z rozmontovaných konzol a monitorů se válely všude okolo v hříšném nepořádku. Jedna z opravárenských čet tu prohlížela přístroj po přístroji a hledala skryté vady. A potom zase vše líně montovala zpátky.

Uhura si povzddechla, když opatrně procházela okolo odizolovaných kabelů. Ten pohled byl trochu více než deprimující. Kromě hlavního inženýra Montgomeryho Scotta na nové lodi nic nepracovalo tak, jak mělo. Dobrá, tedy téměř nic. Včera se Scottyho pomocí rozhodili komunikaci a ta ještě stále fungovala. Možná, uvažovala Uhura, stojí božové konečně při nás. Třeba chtějí odčinit, že na nás s Excelsiorem trochu pozapomněli.

Opatrně se propíčila ke Scottymu, který ležel na zemi, vzepřený na jednom lokti, a zachmuřeně se díval na odkrytý systém obvodů pod navigační konzolou.

"Scotty." Řekla to tak mile, jak jen to dokázala.

Nejdříve se zdálo, že je do svého úkolu zabrán natolik, že není schopen vnímat její přítomnost. Už už chtěla promluvit znovu, když, aniž by spustil oči z panelu, Scotty nezřetelně zamumlal: "Jen se podívejte, co tu všechno je," řekl kapitán. No, našel jsem toho docela dost, ne?"

Jsem si jistá, že ji dáš do pořádku, Scotty," povzbuzovala ho Uhura, nebo se o to alespoň pokusila. Ovšem zmatek na můstku příliš důvěry v úspěch nepřinášel. "Vždycky jsi to dokázal."

Scott otočil hlavu jen natolik, aby mohl pohlédnout Uhře do očí. "Starou Enterprise bylo vždycky jednoduchý dát do čajku, ale tahle nová loď..." Znovu se obrátil k panelu a zavrtěl hlavou. "Nevím. Prostě nevím. Pokud chtěli nahradit Enterprise, mohli si ušetřit čas a nemuseli nám dát tuhle plechovou..."

"Neříkej to, Scotty," požádala ho Uhura smutně.

"Kraksnu," dokončil Scott naštvaně. "Rozpadá se vod tý chvíle, co vopustila doky. Nikdy nemůže nahradit starou Enterprise."

Tak to cítila celá posádka, ale nikdo z nich to neřekl nahlas. V hloubi srdce musela Uhura se Scottem souhlasit, ale také věděla, že z toho pocitu nic dobrého nevzejde, a tak se v sobě záměrně pokoušela vzbudit o nové lodi to nejlepší mínění. Bylo s podivem, jak každé plavidlo dokázalo vzbudit v posádce pocit sounáležitosti. Původní Enterprise byla také jen kusem materiálu, neživým souborem kovu a obvodů, ale oni ji tu teď oplakávali jako mrtvého člena rodiny a rázně zavrhovali tohoto vetřelce, který se pokoušel zaujmout její místo.

"Žádná loď nikdy nemůže Enterprise nahradit," řekla Uhura Scottymu jemně. "Ale musíme dát téhle lodi šanci. Je všechno, co máme."

Scott i tak remcal, takové vědomí ho nemohlo utěšit. Uhura chvíli tiše pozorovala, jak pracuje. A potom náhle přeletí přes Scottův obličej výraz rozhořčení. Ustal v práci, posadil se a podíval se na Uhuru. "Uhuro, proč si nejdeš po svém?"

Musela se smát. Scotty sice nadával na novou loď, ale nyní byl tak zaměstnán tím, jak ji donutit ke stoprocentnímu

výkonu, že zapomněl na slib, který dal. "Myslela jsem, že půjdeme spolu?" namítla Uhura. Měla ráda ten roztomilý skotský přízvuk. "Nejni nic hezčejšího než skotská vysočina v tomhle ročním období.' Neříká ti to něco?"

Naplánovala si svůj první výlet do Skotska a zmínila se o tom Scottovi, ale když se dozvěděl, že se přihlásila na zájezd, rozčilil se. Trval na tom, že pojede s ní a zavede ji na mnohem krásnější místa, než která kdy jaký turista spatřil. A navíc nebude muset platit za ubytování. Budou bydlet u rodiny Scottyho sestry. Uhura nebude mít vůbec žádné výdaje.

Scott si povzdechl a praštil se dlaní do čela. "Uhuro, promiň. Úplně jsem na to zapomněl. Ve chvíli, kdy jsem ti to sliboval, jsem neměl tušení ani o jediné," na chvíli se odmlčel a hledal to správné slovo, "závadiče." To nebyl ten správný výraz. "Závadě. Ale neboj se, dám rodnice vědět vo tom, že -"

"Neuděláš vůbec nic," zarazila ho tvrdě Uhura. "Nebudu se jim vnucovat. Pojedu se zájezdem, tak jak jsem plánovala." To byla lež, uzávěrka již proběhla, ale rozhodně nechtěla přidělovat Scottovi další starosti. Zůstane na lodi a pomůže ostatním, jak to jen půjde, a pokud to nepůjde, udělá si dovolenou na palubě. Kdo potřebuje výlet do přírody? zeptala, se Uhura sama sebe a pokusila se tu myšlenku zapudit dříve, než upřímnější část jejího Já odpověděla: Já.

"Vomlouvám se. Jednou tě tam vezmu." Scott bezmocně ukázal směrem k panelu za sebou. "Ale nemůžu tuhle kocábku vopustit teď, když mě potřebuje."

"Myslela jsem si, že řekneš něco podobného." Usmála se a podala Scottovi potravinový balíček. "Takže... abys nemusel potom dohánět všechna jídla, která zameškáš, přinesla jsem ti něco k večeři."

Scott si od ní balíček vzal a konečně se také usmál. "Děvče," řekl s opravdovou vřelostí, "jsi ta nejrozzumnější ženská, kterou znám."

Asi máš pravdu, souhlasila v duchu Uhura, když vtom se můstkem ozval uširvoucí zvuk sirény. Poplachová světla na můstku se rozblíkala.

"Červený poplach," ozval se počítač z komunikační konzoly, jediné, která tu fungovala. "Červený poplach."

Oba, ona i Scott záúpěli.

"Zrovna jsem tu zatracenou věc dal do rychtyku," pokoušel se Scott přervat kvílení sirény. "Můžeš to vypnout?"

Uhura odběhla ke své konzole a po cestě neustále zakopávala o pohozené kabely. Nakonec alarm vypnula. "Skřítci na palubě," zamumlala Uhura. Už se chtěla obrátit, když si všimla blikající obrazovky na komunikačním panelu. Někdo se pokoušel o kontakt s lodí.

Stiskla klávesu. "Tady Enterprise, prosím, identifikujte se."

Přísný mužský hlas. odpověděl: "Enterprise, tady je velitelství Hvězdné flotily. Máme tu událost s prioritou sedm v Neutrální zóně."

"Počkejte, Hvězdná flotilo." Nevěřicně se obrátila na Scotta. "Scotty, oni nás chtějí poslat do Neutrální zóny."

"Slyšel jsem." Užaslý Scott zavrtěl hlavou. "To nemůžou myslet vážně. Tahle loď je v troskách a jestli jí něco chybí ještě víc než materiál, je to posádka."

Uhura stiskla jinou klávesu. "Hvězdná flotilo, jste si vědomi našeho současného stavu?" Slušně řečeno Děláte si srandu?

Hlas odpověděl chladně a nesmířlivě. "Známe váš současný stav. Vyčkejte, zašleme vám rozkazy..."

"Vyčkáváme." Dovolena v nedohlednu. Uhura si povzdechl a zadívala se na Scotta, jehož výraz byl stále zuřivější.

"Neutrální zóna! Tahle loď ani nevyplyje z doku, aniž by se nerozpadla na kousíčky!"

"Já vím," řekla Uhura. "Ale pokud ji někdo dostane ven, jsi to ty, Scotty."

I jí samotné se to však nezdálo pravděpodobné. Scotty si rozhořčeně odfrkl a vrátil se do práce.

* * *

Velitel Hikaru Sulu obrátil hlavu a uviděl záblesk modré oblohy prosvítající skrz koruny vysokých borovic. Slunce už dávno nestálo nad hlavou, zrovna se sklánělo za obzor. Vzduch začínal chladnout. Máme hodinu, nejvýš hodinu a půl, než se setmí, odhadl Sulu. Nádherně modré nebe už začínalo šednout.

"Příznejme si to," řekl Chekov unaveným hlasem. "Ztratili jsme se."

Sulu se usmál a zpomalil svůj pochod lesním porostem, aby ho Pavel mohl dohnat. Rus se již začínal pod vahou batohu na zádech hroutit. Byli na cestě už od rána. Měl pravdu: Sulu se nadobro ztratil. Bylo od něj pošetilé nevzít s sebou kompas, ale měl takový pocit, že to by výpravě sebralo veškeré kouzlo dobrodružství. Byl stejně tak unavený jako Chekov - ale i přesto byl veselý a dobře se bavil. To, že se ztratil v lesní divočině, mu nemohlo zkazit náladu. Její krása byla tak opojná a nádherná, že dojem z ní nemohlo nic pokazit. Sulu se zhluboka nadechl studeného vzduchu prosyceného vůní jehličí a cítil se mnohem svěžeji. Bylo snadné si představit, že je opět dítětem kdesi v ganjitských lesích...

Ale spolu s touto představou přišla i spousta nepříjemných vzpomínek, vzpomínek na jiný případ, kdy se ztratil v lese a nemohl najít cestu... Zapudil tu představu a obrátil se k Chekovovi.

"Dobře," přiznal vesele. "Ztratili jsme se. Ale aspoň se dobře bavíme."

Chekov rozhodně vesele nevypadal. Povzdechl si a úplně zastavil. "Velmi vtipné. Předpokládám, že ty žádné puchýře nemáš."

"Puchýře?" Sulu se udiveně zadíval na Pavlovy boty, zářící novotou. "Nezapomněl jsi je doufám nareplikovat o půl čísla větší a obléct si -"

Pronikavé pípnutí komunikátoru u jeho pravého boku jej přerušilo v půlce věty. Oba ztuhli v němém úžasu.

"Tomu nevěřím," Sulu odepnul komunikátor od opasku a otevřel ho. "Ani Scotty by tu loď nedal dohromady tak rychle." Pozvedl přístroj a promluvil. "Tady velitel Sulu."

Opět používat starou hodnotu byl sice nezvyk, teď, když mu konečně patřilo oslovení "kapitáne", ale nebylo to o nic nezvyklejší, než oslovovat Jamese Kirka opět "kapitáne" místo "admirále". Nebyl to tak úplně příjemný pocit a Sulu si najednou uvědomil, že ho vlastně ještě nedegradovali tak jako Kirka, ačkoliv o to sám požádal, aby mohl dále sloužit na

palubě nové Enterprise.

Alternativou bylo stát se kapitánem na jiné lodi, což byla vyhlídka, která ho lákala. Ale Enterprise byla jeho lodí stejně tak jako Kirkovou, usoudil Sulu. Admirál, tedy kapitán, mohl udělovat rozkazy, ale byl to Sulu, kdo ji bezpečně vedl vesmírem.

Pak tu byla otázka oddanosti. Po tom všem, co s Kirkem a ostatními prožil, nebylo sebemenších pochyb o tom, že bude opět žádat o službu pod Kirkem a rád se kvůli tomu nechá i degradovat.

Kirk se rozzuřil, když se to dozvěděl. Řádně Suluovi vyčínal za to, že se nestará o vlastní kariéru. A potom mu poděkoval.

"Veliteli Sulu, tady je Enterprise," ozval se Uhuřin hlas. Její formální tón věstil, že musí říci něco, o čem ví, že se to Suluovi nebude líbit. "Špatné zprávy, pánové. Všechny dovolené byly zrušeny."

Sulu se zklamaně zamračil. "Sláva bogu," vydechl Chekov vděčně. "Konečně zachránění."

Uhura pokračovala. "Vraťte se na předem dohodnuté souřadnice k cestě zpět."

Sulu a Chekov si vyměnili pobavené pohledy.

"Neříkej jí, že jsme se ztratili," zašeptal Pavel. "Nikdy by se nám nepřestala vysmívat - kormidelník a navigátor, kteří nemohou najít cestu z lesa!"

Ticho. "Máte nějaký problém, pánové?" zeptala se Uhura.

Sulu se široce usmál a doufal, že to v jeho hlase nebude slyšet. "Ehm... v podstatě máme. Kolem nás zuří vánice."

Chekov obrátil oči v sloup. Sulu rozhodil ruce v gestu, které říkalo: No, tak si zkus vymyslet něco lepšího.

Naštěstí se ale Chekov rozhodl si s ním tuto hru zahrát. "Nevidíme na krok dopředu!" řval do komunikátoru. "Žádáme vás o navedení k místu odletu." Našpulil rty a dle Sulua poměrně přesvědčivě napodobil zvuk zuřivého větrní.

Další ticho. "Sulu..." V Uhuřině hlase bylo znát mírné pobavení. "Je mi líto, že máte tak špatné počasí. Je to docela zábavné, ale podle mých údajů si užíváte slunce a dvaceti stupňů."

"Vaše konzola je pravděpodobně porouchaná," zkusil 'pomoci' Sulu, "tak jako všechno ostatní na můstku."

"Promiňte, ale opravovala jsem ji sama."

To nemohlo Chekova rozhodit. "Sulu! Podívej! Slunce vychází! To je zázrak!" zakřičel.

Uhura to nevydržela a hlasitě se rozesmála. "Takže pan navigátor a pan kormidelník odmítají přiznat, že se ztratili, nemám pravdu? Nebojte se, hoši. Vaše tajemství je u mě v bezpečí."

Suluův úsměv zmizel. "Uhuro, jsme vašimi dlužníky."

"Dobře, zapisu si to k těm ostatním dluhům. Přenosové jednotky stále nefungují, jak jste zřejmě vytušili. Pošlu dolů raketoplán, aby vás vyzvedl." Na chvíli se odmlčela. "Doufám, že vás ve všem tom sněhu najdou."

Sulu byl příliš šokován na to, aby vtipně odpověděl. "Oni posílají do akce loď, které nefungují ani přenosové jednotky?"

"Slyšeli jste dobře. A podle pana Scotta jsou tím nejmenším problémem. Tak si zkuste představit to ostatní. Enterprise konec."

Chekov unaveně usedl na nejbližší balvan a potřásl hlavou, když marně bojoval s turistickými botami, které nechtěly dolů. "Výrazit na misi před tím, než bude loď pohromadě. To se kapitánovi nebude líbit."

"To je jisté," souhlasil Sulu. Sedl si vedle Pavla, protože i na něj už dolehlo obrovské vyčerpání. "Měl jsem se vydat do Yosemite s kapitánem. Nikdy jsem tam nebyl."

"A přijít o možnost se tu se mnou na několik hodin ztratit?" zeptal se Chekov rozhořčeně. "Navíc, pokud jsi viděl jeden národní park, je to, jako bys viděl všechny."

Sulu nepřítomně hleděl přes jeho rameno na tu nespoutanou krásu, kterou musí opustit. V dále se k nebi tyčila obrovská hora s pěti vytesanými obličejí. Všechny patřily politikům, kteří zemřeli století před tím, než se Sulu narodil, včetně té, která přibyla jako poslední - Sarah Susan Eckertové, první černošské prezidentky Severní Ameriky.

Sulu na Chekovovu otázku neodpověděl. Opět se zamyslel nad tím, jak byla stavba lodi odbyta. Až dosud si zakazoval přemýšlet o těchto problémech a porovnávat novou loď se starou Enterprise, Pan Scott tu loď dá dohromady a udělá z ní ještě lepší plavidlo, než kdy stará Enterprise byla... alespoň o tom byl Sulu přesvědčen. Ale vylézt s ní v tomto stavu...

Zapochyboval, zda jeho oddanost nezpůsobila, že udělal opravdu velkou chybu.

* * *

"Pojďte si vzít!" zakřičel McCoy a třískal přitom kovovou lžicí o pánev. Večeře bublala v zakrytém kotlíku zavěšeném nad rozžhavenými uhlíky, které byly nahruty k jedné ze stěn kamenného kruhu okolo planoucího táborového ohně.

Jim Kirk seděl sotva o metr dál a při McCoyově řevu si zakryl uši. "Nech toho, Kostro. Jsme tady a umíráme hladu." Neřekl to příliš laskavě. Jim byl po dnešním ranním výstupu a téměř katastrofálním pádu unavený a všechno ho bolelo. Ale hrdost mu nedovolila říci si doktorovi o něco, co by ulevilo jeho rozbolavělým svalům. A také byl vyhladovělý k smrti. Večeře sice nádherně voněla, ale McCoy trval na vaření podle starých způsobů, a tak Jim a Spock seděli a čekali celé tři hodiny.

Ale zdálo se, že příprava večeře značně vylepšila doktorovu špatnou náladu. To a značné množství bourbonu, které vypil, způsobilo, že McCoyův krok poněkud znejistěl. Jimovi už začínalo být divné, že neslyší nic o příhodě na El Captainovi.

McCoy se zašklebil a dřep si vedle kotlíku. Pozornost ostatních se mu zamlouvala. "Přátelé, stojíte před unikátní kulinářskou lahůdkou! Ta-dá!" a s fanfárou nadzvedl pokličku kotlíku, aby odhalil bublající dobrotu uvnitř.

Spock strnul s mírnou nedůvěrou. "Dvouděložná semena, doktore?"

"Fazole, Spocku," hrdě ho opravil McCoy. "Ale toto nejsou obyčejné fazole. Tyto jsou podle jižanského receptu zděděného po mém otci, který je získal od jeho otce a tak dál. A pokud nad ním ohrujete ten váš vulkanský nos,

neurážíte jen mě, ale i nespočetné generace McCoyů."

Spock pečlivě uvážil možný dopad svých dalších slov. "Aha, v tom případě, doktore, nemám jinou možnost, než ochutnat vaše... fazole."

McCoy nabral svoji směs do misek, které jim podal.

Jim umíral hladu, a tak se do svojí porce okamžitě pustil. Naštěstí fazole chutnaly stejně dobře, jako voněly. McCoy ho při žvýkání netrpělivě pozoroval.

"Jaké jsou?" zeptal se doktor.

"Jsou skvělé, Kostro," zamumlal Jim s plnou pusou. Cítil v tom nějakou povědomou přísadu, ale nemohl si vzpomenout kterou. Nabral si další plnou lžici a pokusil se na to přijít.

"Samozřejmě, že jsou," zasmál se spokojený McCoy. Vzal si svoji porci, a když už chtěl začít žvýkat, podíval se na Spocka.

Jim se zadíval na Vulkance. Spock pozvedl plnou lžici k nosu, přičichl a potom velmi opatrně ochutnal jednu fazoli.

"Dobré?" optal se McCoy. Ze Spockova výrazu se to poznat nedalo.

Spock rozvážně polkl. "Překvapivě dobré," přiznal. "Něméně, obsahuje to jakousi ingredienci, kterou nejsem schopen rozpoznat."

McCoy se ďábelsky usmál. "To je tajná přísada."

Spock pozvedl obočí, ale rozhodl se nevyzvídat. Nadšeně se vrhl do jídla. McCoy jej stále sledoval s tím samým malým samolibým úšklebkem. Jim si nakonec dal jedna a jedna dohromady: neznámá přísada, rudé skvrny na McCoyových tvářích, očividné pobavení, když sledoval Spocka...

Zahihňal se a otočil se k McCoyovi. "Máš té tajné přísady víc, Kostro?" Když nad tím přemýšlel, přišel na to, že by mohl ulevit svým bolavým svalům, aniž by musel požádat doktora a omluvit se tak za svá dobrodružství.

McCoyův obličej se rozzářil. "Na to vsaď boty." Sáhł do batohu vedle ohně, vyndal z polovičky prázdnou láhev bourbonu a podal ji Kirkovi. Jim si nalil do hrnku a vrátil mu ji zpět.

Spock se zastavil uprostřed sousta. Podíval se na svůj talíř, potom na McCoye a láhev. Jim se musel hodně ovládat, aby se nerozesmál.

"Rozumím tomu dobře," zeptal se Vulkanec vážně, "že tou vaší tajnou přísadou je... alkohol?"

"Bourbon, Spocku," odpověděl McCoy a rozesmál se. "Kentucký bourbon. Cvaknete si?" nabídl láhev Spockovi.

"Cvaknout?" strnul Spock. "Nevěděl jsem, že se ethanol používá i k tomuto účelu."

"Obrazně řečeno, Spocku. Myslí drink." Kirk déle nedokázal smích udržet. Podíval se na McCoye a pak obrátil hlavu směrem k Vulkanci. "Bourbon a fazole. Poměrně výbušná kombinace. Myslíš si, že se s tím Spock vypořádá?"

"Nemyslí, ale dal jsem tam na to dost chlastu," řekl McCoy vesele. "Vlastně si nemůžu vzpomenout. Ale možná budou mít fazole nepříznivý vliv na jeho vulkanský metabolismus."

"Ovlivňují snad tyto zvláštní luštěniny nějakým způsobem psychiku - kromě intoxikace?" zeptal se Spock, kterému naprosto ušla pointa. McCoy na Jima spiklenecky mrkl.

"Nechtějte to vědět," odpověděl mu Kirk.

Spock se nevzdával. "Možná i já budu ovlivněn. Jak rád vyzdvihujete, doktore, jsem z poloviny člověk."

McCoyův úsměv povadl. "Skutečně? Většinou to tak nevypadá."

"Děkuji," odpověděl Spock.

Doktor zavrtěl hlavou. "Tenhle chlap se nikdy nezmění. Já ho urazím, a on to bere jako kompliment." Natáhl se pro láhev, dolil si do hrnku, zašrouboval víčko a láhev zase odložil. McCoyova nálada se prudce zhoršila, když se na něj Jim tázavě zadíval. Očividně toho vypil víc, než si Kirk se Spockem mysleli. Zamračil se na Jima. "Vy dva dokážete člověka dohnat k pití."

Kirkova obočí vylétla vzhůru. "Já? Co jsem udělal?"

McCoy se na něj obořil tak prudce, že dokonce i Spock vzhlédl od své večeře. "Ty mě opravdu šteješ, Jíme. Děláš, jako kdyby se dnes nic, ale vůbec nic nestalo." Nazlobeně ukázal vidličkou směrem k Jimovi. "Lidský život je příliš cenný na to, aby se s ním bláznivě hazardovalo tak, jak jsi dneska předvedl ty. Možná si to ta tvoje zatracené drsnácká mysl ani neuvědomila, ale ten pád tě mohl zabít. Kdyby tam nebyl Spock -"

"Napadlo mě to," odsekl Jim. Nechtěl se o tom pádu bavit. Z nějakého důvodu ho to rozčilovalo, což znamenalo, že by ho McCoy svými výčitkami mohl dohnat k zuřivosti.

"A?" dožadoval se McCoy pokračování.

Kirk si lokl bourbonu a pokusil se potlačit v sobě nevraživost, aby mile odpověděl: "Bylo to opravdu podivné. Na zlomek vteřiny jsem se bál, protože jsem si uvědomil, že padám, ale potom..." vydechl a zahleděl se do misky s fazolemi. "Ničeho jsem se nebál. Je to legrační, ale i když jsem padal, věděl jsem, že nezemřu."

McCoy divoce máchl hrnkem směrem ke Spockovi. "A já si myslím, že jediný nesmrtelný je tu on. Je velmi nebezpečné si něco podobného namlouvat, Jíme, zvláště když sjízdiš peřeje v kajaku nebo lezeš po horách."

Kirk mírně zavrtěl hlavou. "Není to tak, že bych si myslel, že jsem nesmrtelný. Rozhodně mě na stará kolena nepopadlo velikašství. Je těžké to vysvětlit..." odmlčel se, jak se pokoušel najít ten důvod. Ale pak si to uvědomil. "Věděl jsem, že nezemřu, protože vy dva jste byli se mnou."

McCoy položil vidličku a hrnek a strnul. Jeho bledě modré oči se rozšířily. "Cože?"

Dokonce i Spock přestal jíst a zíral na Kirka s rostoucí zvědavostí. "Kapitáne, já tomu nerozumím."

Jim se zahleděl do rudé planoucího ohně. To, co řekl, zarazilo i jeho samotného... ale byl si naprosto jistý, že je to pravda. Jeho přátele si určitě mysleli, že se zbláznil. A možná mají pravdu. "Vždycky... vždycky jsem věděl, že zemřu o samotě." Ta slova je vyděsila mnohem více než samotný ranní pád.

"Aha, takže my jsme něco nadpřirozeného?" poznamenal McCoy cynicky, ale za jeho sarkasmem se spíš skrýval

pokus o odlehčení konverzace. "V tom případě asi budu muset zavolat do Valhaly, aby si pro tebe rezervovali místo."

Jim se na něj téměř neznatelně usmál.

Spock se zamračil. "Kapitáne..."

"Jíme."

"Jíme. Nechápu, jak jste došel k takovému závěru... Pokud ovšem nevidíte do budoucnosti, což je velmi vzácný jev."

"Nevím, Spocku." Povzdechl si. Sám sobě nerozuměl. Nedávalo to smysl, ale přesto si tím byl jist tak jako přátelstvím McCoye a Spocka. "Prostě to vím, to je vše."

Doktor zíral do ohně a měl přitom ve tváři zádušný výraz. Bourbon, nebo téma hovoru? přemýšlel Jim. I doktorův tón byl zadumaný. "Ty sám dobře víš, že je mezi námi něco tajemného, co nás tři poutá dohromady."

Spock byl vývojem diskuse zmaten. "Vy si snad myslíte, doktore, že jsme sem do Yosemite přijeli proto, že jsme věděli, že se kapitán, tedy Jim, octne v nebezpečí? Spoléháte se na jasnovidecké -"

"Spocku, řekl bych, že jste bez citu, kdybych vás tak dobře neznal! Přemýšlejte o tom. My jsme vás našli, zachránili, přivedli zpět k životu a to vše v předtuše, pokud tomu tak chcete říkat."

McCoy si přihnul z hrníčku, jako by si chtěl dodat kuráž k tomu, aby řekl to, co měl na mysli. "Mezi námi je jistý druh... nevím, říkejme tomu, že mezi námi třemi je jakési pouto. Všechn ten čas strávený ve vesmíru, kdy jeden druhému leze na nervy... a co uděláme, když konečně dostaneme dovolenou? Strávíme ji spolu. Většina lidí má rodinu!"

"Ostatní lidé, Kostro," řekl Jim smutně a myslel přitom na Davida a Carol Marcusovou. Zahalil ho šedý závoj lítosti. "Ne my."

"To není pravda," odporoval Spock bez ohledu na nazlobené oči, které se na něj upřely. "Kapitán má synovce, se kterým by mohl být. Vy, doktore, máte dceru a vnučku, se kterými byste mohl žít. A já mám rodinu na Vulkánu. Ne, každý z nás tří se prostě rozhodl, že raději bude sloužit se zbylými dvěma, místo aby žil se svojí rodinou."

Jim se kysele usmál. "Děkuji vám, pane Spocku, že jste mě zachránil před záchvatem sebelitosti."

"Když už jsme u toho," řekl McCoy tiše, "až se vrátíme na loď, oběma vám ukážu spoustu hologramů té méj vnučky. Ale vy jste mě, pane Spocku, zklamal." Vložil do úst poslední sousto a odložil misku.

"Nerozumím vám."

McCoy ještě ani nedomluvil, když odpověděl. "Že jste nezpochybnil mou teorii o duševní poutu mezi námi."

Spock položil prázdnou misku, zvedl prut a začal zkoumat jeho hrot. "Vlastně s vaší teorií v podstatě souhlasím. Koneckonců, vy a já jsme měli jisté problémy přerušit naše propojení po fal tor pan. A kapitán se mě pokoušel již předtím telepaticky zkontaktovat. A pokud jste vy a kapitán propojení..." Odmlčel se, aby ze svého batohu vyndal sáček, otevřel ho a vylovil z něj nadýchaný, jemný, sněhově bílý marshmallow.

Kirk se radostně usmál. "Co to děláte, Spocku?"

"Připravuji se," odpověděl Spock slavnostně, když napichoval marshmallow na špičatý konec prutu, "opéci si marš meloun."

"Marš co?" dělal si za Spocka legraci Jim, ale McCoy ho umlčel dloubnutím do žeber. Doktor se chtěl na Vulkancův účet trochu pobavit.

"No jasně," řekl McCoy vesele s perfektně kamenným obličejem, když se Jim pokoušel zadržet smích.

"Opékání marš melounů. Kde jste se to naučil? To vaše matka?"

Spock s velmi vážným obličejem umístil marshmallow nad oheň. "Ne. Než jsme opustili loď, požádal jsem počítač o příslušné informace, abych se seznámil s obvyklým průběhem táboření. Večerní jídlo bývá obvykle následováno opékáním marš melounů." Volnou rukou nabídl marshmallow i doktorovi a Kirkovi, který si pospíšil s dojedním fazol. "I když musím přiznat jistou míru rozpačitosti. Nevidím žádnou vnější podobnost mezi těmito malými cukrovinkami a jakýmkoliv jiným melounem, který jsem kdy viděl."

Jim zaimprovizoval. "Jde o jedinečný druh melounu, který původně rostl jen -"

"Na jednom bývalém vojenském cvičišti na jihu," dokončil McCoy pohotově. "Od toho je to jméno, marš melouny. Můj děda jich pěstoval celá pole. Je to něco, vidět je těsně před sklizní."

"Opravdu?" zeptal se Spock zvědavě.

Teď bojoval se smíchem McCoy. "Řekněte mi něco, Spocku," mírně přehrával McCoy, "co budeme dělat, až si opečeme marš... é, melouny?"

Spockův marshmallow se nafoukl a začal se zbarvovat dozlatova. "Zkonzumujeme je."

Já vím, že je zkonzumujeme. Ale co budeme dělat potom?"

"Aha." Spock vytáhl marshmallow z ohně, sundal jej z prutu a zvědavě jednu jeho část rychle vložil do úst. Ochutnal a mírně se zašklebil. "Myslím, že se předpokládá, že započneme s rituálem, kterému se říká zpěv."

Jim se zasmál, jeho deprese již úplně zmizela. "Naposledy jsem u ohně zpíval jako chlapec v Iowě. Co si zazpíváme, Kostro?"

McCoy svažil obočí, když pátral ve své paměti. "Co třeba Camptown races?"

"Sbal si svých pět švestek," odporoval Jim. Natočil svůj prut tak, aby se marshmallow opékal rovnoměrně.

Spock se k němu obrátil. "My odjíždíme, kapitáne?"

McCoy se skvěle bavil. "Bože můj, to je přece jméno písničky, Spocku! Vy neznáte žádnou písničku, kterou byste navrhl?" S očekáváním se na něj podíval.

"Aha," řekl Spock a zamyslel se. "Ne."

McCoyovi to téměř vyrazilo dech. "Počítač vás se žádnou neseznámil?"

Spock zavrtěl hlavou. McCoy vydechl se zřejmým zklamáním.

"Co třeba Měsíc nad Rigelem sedm?" navrhl Jim.

"Ale ne," řekl McCoy. "Příliš dojemné. Už jsem na to přišel! Pluj, pluj, loďko pluj."

Jim se usmál. "Skvěle. Tu snad znáte Spocku, nebo ne?"

"Během svých výzkumů jsem se s ní nesetkal."

"Naučit se ji je otázkou několika sekund. Text je jednoduchý: Pluj, pluj, loďko pluj, dál po proudu jen... Vesele, vesele, vesele, vesele, vždyť život je jen sen..."

Spock pozvedl obočí. "Ta slova jsou také mírně kýčovitá."

"Písňe nemusí být logické, Spocku. Kostra a já začneme, a až vám dáme znamení, přidáte se. Doktore, kdybys..."

McCoy si opět přihnul bourbonu, zakloktal a polkl. Olízl si rty. "Dobře, ale potom netvrdte, že jsem vás nevaroval."

Začal zpívat hlasem, který sice nebyl zrovna nejpříjemnější, ale zněl poměrně čistě. "Pluj, pluj, loďko pluj, dál po proudu jen..."

Když začal s prvním "vesele", přidal se Jim. Možná to bylo tím bourbonem, ale zdálo se, že to těm dvěma docela ladí dohromady. Ve správné chvíli dali Spockovi znamení, aby se přidal... ale Vulkanec je pouze sledoval se zmateným výrazem ve tváři.

"Co se děje?" zeptal se Kirk mírně rozhořčeně. "Proč jste se nepřidal?"

"Pokoušel jsem se porozumět významu slov," odpověděl Spock. "Musím přiznat, že nemohu -"

McCoy ztratil trpělivost. "To je písňe, ty zelenokrevnej synu Vulkance! Máš ji jenom zpívat! Slova nejsou důležitá. Důležité je jenom se pobavit tím, že zpíváš."

Spock tiše poslouchal, a potom se naprosto upřímně zeptal: "Omlouvám se, doktore McCoyi. A my se bavíme?"

McCoy obrátil oči k obloze plné hvězd. "Vzdávám to. Myslím, že jsem ho měl radši před tím, než umřel."

"Myslím, že jsme splnili své povinnosti týkající se zpěvu. Proč bychom nemohli prohlásit večer u ohně za ukončený a nejdeme se trochu prospat?" navrhl Jim. Byl vyčerpaný a z té trochy alkoholu, který vypil, byl ospalý. "Nemůžu se dočkat, až se zítra ráno znovu pokusím vylézt na El Cap." Přemýšlel o tom, ale nechtěl to vyslovit nahlas. Ve chvíli, kdy se tak však stalo, si uvědomil, že to byla chyba.

McCoy, který ještě o samotě dojídal svůj opečený marshmallow a teď se soukal do spacího pytle, odsekl: "Jen přes mou mrtvolu, Jime."

"Zapomeň na to, Kostro. Alespoň do zítřka."

Ulehli k spánku.

O dvacet minut později ležel vyčerpaný Kirk ve spacím pytli a poslouchal McCoyovo neustávající chrápání. Už téměř usínal, když uslyšel někoho, jak k němu mluví.

"Kapitáne?" Spock bezpochyby věděl, že je vzhůru. Vulkancův hlas zněl neobyčejně neklidně.

"Jsme na dovolené, Spocku. Říkejte mi Jime."

"Jime."

"Co je, Spocku?"

Následovala dlouhá, dramatická pauza. Nakonec Spock naprosto vážně odpověděl: "Život není sen."

"Spěte, Spocku."

* * *

V zadní místnosti hostince Paradise seděl Talbot společně s Caithlin Dar a Korrdem u kulatého stolu. Dar seděla toporně, její páteř se vůbec nedotýkala opěradla židle. Zato Korrd se válel po stole a díky neuvěřitelnému množství likéru, který vypil v předtuše svého zajetí, byl stále mimo. Východ byl strážěn ozbrojenou hlídkou - otrhaným osadníkem s podomácku vyrobenou vzduchovkou.

A tak seděli a čekali... na bůhvíco.

Talbot si roztřesenou rukou utřel čelo. Jeho dlaň byla vlhká, zmáčená potem. Talbot nyní potřeboval drink více než kdy ve svém životě. Nedávným rozčilením vystřízlivěl tak zázračně rychle, že teď byla jeho mysl naprosto jasná, takže mohl přemýšlet.

To bylo na všem nejhorší, moci přemýšlet.

Nebál se myslet na to, co mu udělají osadníci a jejich šílený vůdce, o kterém Dar tvrdila, že je Vulkanec, ne Romulan. Stejným způsobem, jakým ona věřila ve vůdcův původ, tak on věřil v to, že nebudou zranění. Ne, svým způsobem dokonce myšlenky na smrt uvítal. Již dávno ztratil chuť žít.

Raději by zůstal příjemně omámený alkoholem, protože když přemýšlel, vzpomínal

Před sedmi lety byl St. John Talbot jedním z nejrespektovanějších diplomatů ve službách Federace, pokud nebyl nejrespektovanějším vůbec. Celý ten čas ostatní ohromoval svým talentem a schopnostmi. Nakonec vyjednal příměří mezi Capellou a Xenarem a zabránil tím mezihvězdné válce. Byla mu udělena Surakova cena za mír a byl odměněn přidělením na Andor, které si tak přál.

Do té doby vedl snadný život. Narodil se bohatým rodičům a studoval na nejlepších školách. Předčasně vyspěl a vše mu šlo vždy snadno. Tak snadno.

Diplomatická služba pro Federaci byl cíl, kterého dosáhl jen ti nejpilnější. Talbot byl přijat bez jakýchkoliv problémů. Nikdy se nebál, že by jeho přihlášku zamítli. Koneckonců, byl bohatý, skvělý, nadaný, pohledný... ve vesmíru nebylo nic, co by ho mohlo zastavit.

Ale teď ho vzpomínky na dávnou povýšenost naplňovaly bolestí. Och, jak se jen svými diplomatickými úspěchy vychloubal. "Nesmí být prolita ani kapka krve," to bylo jeho heslo. Sv. John Talbot, zázračný mírotvůrce.

Stal se domýšlivým, byl si sám sebou příliš jistý. Na Andoru se mu jeho přehnaná sebedůvěra nevyplatila.

V hlavním městě přebývalo velké množství vzbouřených přistěhovalců, většina z nich byli horníci ze sousedního systému Charulh. Anorianci nebyli k cizincům příliš vlídní, i když obyvatelé jiných světů na Andoru žili a pracovali a v posledních sedmi generacích výrazně pomohli andorské ekonomice. Malá skupina Charulhanců zoufale žádající vyslyšení andorskou vládou unesla několik vlivných občanů, včetně dospívajícího syna guvernéry města, se kterou

Talbot blíže spolupracoval.

Únosci držící rukojmí. Talbot během své dvacetileté kariéry vyřešil na tučet takových případů. Cítil se více než oprávněný tuto situaci vyřešit - sám, na tom trval. Koneckonců, byl na vrcholu své kariéry. Velký St. John přece nepotřebuje žádné místní poradce k tomu, aby ten nepořádek uklidil.

Jednal dle svého uvážení. Poslal únoscům vzkaz, který měl celou situaci vyřešit, ale díky Talbotovým sporým vědomostem ohledně charulhanské kultury došlo k nedopatření. Ten vzkaz způsobil mnohé.

Odpověď přišla téměř okamžitě.

Talbot pevně sevřel oči v marné snaze potlačit představu, která se tvořila v jeho střízlivém mozku...

Ulice v hlavním městě. Tělo syna guvernéry. Dítě, opravdu jenom dítě. Charulhanci byli velkorysí, dokonce i když šlo o násilí. Zlomili chlapci vaz, takže jeho hlava visela v naprosto nepřírozeném úhlu. Připojený vzkaz ujišťoval adresáta o tom, že dítě zemřelo rychle.

Velmi, velmi rychle.

Talbot ho našel jako první. Byl povinen zpravit o tom chlapcovu matku. To bylo Talbotovo první setkání se zdrcujícím selháním, s hanbou, s porážkou.

Jeho kariéra skončila přes noc. Propadl alkoholu a zoufalství - také rychle.

Upřednostňoval pití pašovaného likéru, pokud byl k dostání. Romulanský ležák si oblíbil, protože byl dostatečně silný a neupravený, takže rychle ničil játra a mozkové buňky a po jeho pití se dostavovaly příšerné kocoviny. Talbot se rozhodl, že si zaslouží trpět.

Lépe řečeno, rozhodl se, že si zaslouží trpět a zemřít, až na to, že byl příliš zbabělý, aby spáchal sebevraždu. A tak se rozhodl zabíjet se postupně.

Koneckonců, ležák zázračně zatemňoval jeho paměť.

Talbot zíral na znučeného strážce stojícího u východu a přemýšlel, zda situace, ve které se ocitl, není splněním jeho modliteb. Možná je vulkanský nebo romulanský vůdce vzbouřenců vyslechne a potom zabije. Talbotova mysl rázně odmítala přemýšlet o možnosti, že by je mohl třeba mučit.

Romantické zakončení kariéry, uvažoval Talbot, být zabit jako rukojmí. Sebe a Korrdy mu líto nebylo. Na Nimbu jen mrhali časem a čekali na smrt. Nejlepší část svého života již prožili.

Ale Dar velmi litoval. Její smrt bude velkou ztrátou. Podíval se na ni. Hleděla do prázdna. Ačkoliv seděla poměrně daleko, cítil slabé teplo, které z ní vyzařovalo, nepochybně způsobené zvýšenou teplotou jejího těla. Byla mladá, nápadně krásná, velmi nadaná, plná vášnivé odhodlanosti, kterou Talbot oceňoval mnohem více než nádherný zevnějšek.

Kdybych jen byl o dvacet let mladší, mluvil Talbot zadumaně sám k sobě. Zastavil se. Věk s tím měl jen pramálo společného. Kdybych byl více schopný, a ne zubožený, vychrtlý, opilá troska lidského bytí...

Všechny tyto myšlenky zapudil, když do místnosti vešel další voják se špinavým obličejem, oblečený spíše v hadrech než uniformě, ale posedlý stejně jako strážce, se stejně fanaticky oddaným výrazem ve tváři. Veškeré vnější znaky jeho příslušnosti byly zbytečné. Zamířil hlavní své ručnice na Darino hladké čelo bez vrásek.

"Nechť ji být. Já půjdu první," řekl Talbot tiše a povstal.

Caithlin začala protestovat, ale voják ji přerušil. "Chvátej," přikázal Talbotovi a poháněl ho před sebou ručnicí směrem ke dveřím. Druhý strážce umlčel Dar máchnutím pušky.

Talbot zkoumal strážcův obličej. Uvažoval o tom, že by začal utíkat a předstírat tak pokus o útěk, aby to měl rychle za sebou, ale zbabělost opět zvítězila. Dokázal o smrti přemýšlet jen do té doby, kdy na něj číhala kdesi v budoucnosti, ale nedokázal se jí postavit ve chvíli, kdy zíral do temnoty v hlavní špinavé vzduchovky.

A navíc, při jeho štěstí by ho výstřel ze zbraně možná jenom zranil, což by bylo mnohem horší.

Zastavil se ve dveřích a obrátil se, aby se na Dar roztřeseně usmál. "Sbohem, má drahá. Jenom pro případ... je mi líto, že se to takhle zvtřlo, omlouvám se, že vaše kariéra skončila tak brzo. Mohl jsem si spolupráci s vámi opravdu užít. Pokud bych se nevrátil, řekla byste prosím Korrdovi, až se probere, že se s ním loučím?"

Vulkanec, který se směje, přemyslel Talbot, může být klidně i Vulkancem, který zabíjí. Dar to samozřejmě věděla, ale kvůli ní to nevyslovil nahlas.

"Je to škoda," řekl Talbot povýšeně, když ho voják dloubal do zad hlavní. Vykročil do temnoty.

5. KAPITOLA

Starodávná sonda bloudila temnotou prázdného vesmíru. Její konstruktéři zemřeli již dávno, na její účel se zapomělo. Teď už nebyla nic víc než kus vraku, tak jako miliony vesmírných trosek, se kterými se srazila a které na mnohých místech promáčkly její kdysi hladký povrch. Na jedné stěně sondy byl stále vidět obraz vyrytý do kovu: dva dospělí nazi lidé, muž a žena, s rukama zdviženými v gestu pozdravu. Obklopovaly je matematické a vědecké symboly. Sonda byla viditelně vypuštěna lidmi, kteří doufali v kontakt s mimozemskými formami života.

Ironie, pomyslela si první důstojník Vixis, že je potkala teď, o několik století později, v Klingonské říši. Se zájmem sledovala pohyby sondy na obrazovce na můstku Dravce Okrona a jen sem tam rozkázala kormidelníkovi Taragovi, aby s ní udržoval krok. Vixis se nepatrně usmála. Uvědomila svého kapitána, Klaaa, o objevení sondy. Z jeho hlasu zkesleného interkomem vycítila, že je novinkami velice potěšen. Už byl na cestě na můstek.

Pro lidi by ta sonda představovala učiněný poklad. Vixis z jejího poškození usoudila, že byla vypuštěna ještě před vznikem Federace, možná ještě před vynalezením nadsvětelného pohonu. Klingoni by mohli Federaci projevit

laskavost tím, že by ji uvědomili o tom, že se nachází na území Říše. Lidé by za ni byli ochotni zaplatit velmi vysokou částku a po předání by si ji vystavili někde v muzeu.

Ale nikdy nebudou mít možnost to udělat, protože to byla Klaaova loď, Okrona, která ji našla. Koneckonců, mohlo to být kterékoliv jiné klingonské plavidlo a výsledek by byl stejný. Vixis byla chytrým důstojníkem. Uvědomila Klaa okamžitě, jakmile sondu objevili, a zajistila, aby zůstávala na dostřel. Nesloužila pod Klaaem dlouho, ale už ho znala dost dobře, a tak věděla, že je dychtivý se vypořádat se sondou sám a že by jí nikdy nezapomněl, kdyby ji přikázala zničit.

Dveře na můstek se otevřely. Vixis se otočila i s křeslem a pozorovala Klaaův příchod. Byl zavalitý, svalnatý, měl široká ramena. Moc a síla z něj přímo vyzařovaly. Ze všech kapitánů, kteří kdy veleli můstku lodi Okrona, byl on tím nejrespektovanějším a také tím, kterému nejvíce záviděli. Velení na Dravci Okrona bylo jeho odměnou za hrdinský výkon při bitce na hranicích s Romulany, kde on sám, jako zbraňový důstojník, zničil tři plavidla třídy Orion a zachránil vlastní loď. Před tímto incidentem byl Klaa známý jako nejlepší zbraňový důstojník v Říši. Teď byl jejím nejmladším kapitánem.

Když ho Vixis uviděla, povstala. Už se nesmála, příliš mnoho smíchu by si někdo mohl vykládat jako slabost. Pochybovala, že by si Klaa nepovšíml náklonnosti, kterou vůči němu cítila. Pokud se tak však stalo, nedal nic najevo a to ji mátl, protože aniž by si cokoli namlouvala, věděla, že je krásná a že on je nezadaný.

"Kapitáne Klaa," řekla Vixis vzrušeně. "Cíl je na dohled. Pozemská sonda, pravděpodobně velmi stará."

Klaa upřel oči na obrazovku, obešel velitelské křeslo a položil ruku na jeho opěradlo. "Bude obtížné ji zasáhnout?"

"Nanejvýš obtížné," ujistila ho Vixis.

"Dobře." To, že se na ni při jejích slovech Klaa významně podíval, bylo znamením, že je s jejím postupem spokojen. Přikývla a rychle se posadila zpět na své místo, dříve než ji její výraz mohl prozradit.

Klaa se posadil do svého křesla. Dravec Okrona byl navržen speciálně pro nového kapitána. Velitelská konzola obsahovala i propracované ovládání zbraňových systémů, takže disruptory, namontované na křídlech lodi, mohly být kontrolovány z kapitánovy pozice.

"Všechny zbraně pod mou kontrolu," přikázal Klaa.

Zbraňový důstojník Morek okamžitě splnil jeho příkaz, i když Vixis jasně cítila nepřátelství, které z něj vyzařovalo. Morek byl zbraňovým důstojníkem dávno před Klaaovým závažným postupem k velení. Nepochybně věřil, že bude ve své práci pokračovat i pod novým kapitánem. Ale pokud byl Klaa na palubě, jeho povinnosti se smrskly jen na ty nejpodřadnější. Nicméně i on jaksi podlehl kouzlu Klaaovy osobnosti a teď se stejně jako zbytek posádky otočil ze svého stanoviště, aby s očekáváním vzhledl k mladému kapitánovi.

Klaa si přitáhl zaměřovači skener, speciálně vyrobené zařízení, které viselo ze stropu jako periskop, k sobě a předklonil se, aby se do něj podíval. "Aaah," zašeptal. Své velké ruce měl položené na ovládání; poté na kratičkou chvíli stiskl několik tlačítek a položil dlaně zpět.

Vixis obrátila hlavu k hlavní obrazovce, na které zářící paprsek světla narazil do sondy. Odštěpil z ní kus kovu, který se vydal na vlastní cestu vesmírem. Sonda se roztočila a odklonila od svého bezcílného kurzu.

Posádka obdivně jákala. Povzbuzený Klaa nechával ruce znovu a znovu tancovat po ovládacím panelu. Druhý vystřel zničil směrovku v zadní části sondy, třetí anténu. Klaa nikam nepospíchal, užíval si lovu.

Můstek se otřásl jásotem posádky. Vixis se otočila od obrazovky, aby věnovala kapitánovi obdivný pohled. Ale Klaa se na obrazovku díval zmaččeně, s výrazem naprosté nespokojenosti.

Zhnuseně potřásl hlavou. "Sestřelováním vesmírného smetí se válečnickova odvaha neprovede. Potřebuji cíl, který mi úder vrátí." Bez dalšího vysvětlení se zadíval na roztržité zbytky sondy vznášející se na obrazovce. Zbraňový důstojník a kormidelník se na sebe beze slova udiveně podívali.

Ale Vixis byla plná obdivu. Klaa měl pravdu. Opravdový válečník nemůže být nikdy uspokojen nemyslicím protivníkem. Ale kde v Říši by se našel oponent, schopný postavit se Klaaovým schopnostem, Klaaově mazanosti?

Neměla čas přemýšlet nad svou otázkou. Na konzole prvního důstojníka se rozblíkala komunikační signalizace. Vixis zareagovala a vyposlechla si počítačem zkreslený hlas, který loď Okrona upozorňoval na přicházející důležitou zprávu.

"Kapitáne," řekla a prolomila tak ticho. "Přichází důležitá zpráva z Velitelství strategických operací."

Klaa se odpoutal od zbraňového skeneru a rychle se přesunul ke stanovišti Vixis. Zpráva právě přicházela. Vixis ji zobrazila na svém monitoru, aby ji Klaa mohl sledovat. Postavil se za ni, nahnul se dopředu a položil jí ruku na rameno. Vixis zčervenala, ale předstírala, že o tom neví.

Na obrazovce se objevil generál Krell. "Na Nimbu Tři se vyvinula kritická situace," zahřměl svým hlubokým basem.

"Nimbus Tři?" ušklíbl se Klaa nad generálovými slovy. "Odkdy se Říše stará o to, co se děje na Nimbu Tři?" Ale v jeho hlase byla slyšet naděje. Nimbus byl v Neutrální zóně a Neutrální zóna nabízela spoustu příležitostí k boji.

Krellova zpráva však byla pouhou nahrávkou, nemohla odpovídat ani klást otázky, a tak pokračovala dál. "Tři diplomaté byli zajati skupinou vzbouřenců."

Krellův vážný obličej zmizel a byl nahrazen obrazem samotného Nimbu, fádni planetou barvy písku, a nakonec se na monitoru zobrazily nebezpečně vyhlížející hradby, které trochu nevhodně upozorňovaly na Paradise City.

"Tímto vám příkazuji vydat se na Nimbus Tři," řekl Krell, "a udělat cokoli pro to, abyste je osvobodili. Bližší informace budou následovat."

Vixisinu obrazovku zaplavil text v klingonštině. Zatímco četla, Klaa se otočil a začal pochodovat po můstku. "Jeden z rukojmích je Klingon - generál Korrd." Nepatrně se zamračila. Byla zmatena tím, že se Říše stará o Korrd, jehož kariéra skončila hanbou a přidělením na Nimbus. A potom si uvědomila jistou skutečnost ohledně Korrdovy sestry. Usmála se sama pro sebe a stále sledovala monitor. "Korrd je přece Krellův švagr," zamumlala.

"A ti ostatní?" vypytał se Klaa.

"Člověk a Romulan." Vixisin úsměv se rozšířil, když pochopila důsledky takové rasové kombinace. Částečně se otočila ve svém křesle, aby se podívala na Klaa.

Také se usmíval. "Což znamená, že Federace také pošle svoji záchrannou loď. Kormidelníku!" vyštěkl obracející se Klaa. "Nastavte kurz k Nimbů Tři."

Odkrácel ke svému křeslu a nepřestával se zubit. "Celý svůj život jsem se za něco podobného modlil... šanci utkat se s lodí Federace."

Přitáhl si zaměřovači skener, zadíval se do něj a jedním rychlým hbitým pohybem vystřelil.

Vixis pohlédla na obrazovku, na které se sonda roztržila na tisíce malých rotujících kousků.

* * *

Caithlin byla vzhůru okamžitě, když se s tichým zasvěštěním otevřely dveře zadní místnosti. Podřimovala s hlavou na rukou složených na drsném povrchu stolu. Ona, Talbot a Korrd byli odvedeni nevlídnou stráží zpět ke svému stolu v zadní místnosti, zatímco se Vulkanec a jeho nohsledi začali pokoušet přivést komunikační terminál v baru k životu. Podle všeho se zdálo, že jim Vulkanec díkybohu nechce ublížit... alespoň to si Caithlin myslela do té doby, než si další strážce přišel pro Talbota.

S tváří sice bledou hrůzou, ale s výrazem důstojnosti sledovala, jak toho člověka odvádějí. Nedovolovala si přepych strachu, nebo si alespoň odmítala svoji slabost připustit. Vždyť jejich vůdce byl Vulkanec a ten by přece nikdy nedovolil mučení nebo vraždu.

Ačkoliv to ani jeden z nich neřekl nahlas, poznávala své vlastní myšlenky v Talbotově tváři: tento Vulkanec byl ale jiný... Tento Vulkanec se smál.

Ale jak se Caithlin nebála o sebe, tak se strchovala o Talbota. Ten člověk nebyl tak mentálně a fyzicky silný jako ona nebo Korrd. Nepochybovala o tom, že Talbot podlehne i pod pouhou pohrůzkou násilím. Bezpochyby si právě proto vybrali jeho jako prvního.

Vedle ní seděl Korrd, obličej položený na stole, a ještě stále spal opojen líkěrem, který zkonsumoval krátce před svým zajetím. Caithlin se pokoušela nevšímát zvuk jeho chrápání, aby slyšela, co se děje ve vedlejší místnosti.

Slyšela hluboký, milý a příjemný hlas - jistě Vulkancův, ale slovům nedokázala porozumět. Ozýval se nějakou dobu a potom zmlkl.

Delší dobu pak Caithlin neslyšela vůbec nic. A potom přišel ostrý, tlumený výkřik bolesti, téměř pláč. Možná ho právě zabili. Po tom jediném krátkém výkřiku už neslyšela vůbec nic, kromě pravidelného Korrdova oddechování vedle sebe.

Napětí očekávání bylo nesmírně vyčerpávající. Slunce již zapadalo, když složila hlavu do rukou a usnula. Ve chvíli, kdy St. John Talbot opět vešel do dveří, už byla tma.

Rázem zvedla hlavu. Vmžiku byla úplně vzbuzená.

"Talbote?" Měla upřímnou radost z toho, že ho vidí živého.

Talbotovy oči byly pouze červenější než obvykle, jako kdyby plakal, ale vypadal nezraněný, ba naopak. Celé jeho slaboské vystupování se změnilo v sebejisté, jeho bledý obličej zářil štěstím. Usedl a pevně sevřel Caithlininu ruku.

"Caithlin." Usmál se a stiskl jí ruku skoro až bolestivě. "Moje drahá slečno Dar."

Caithlin se na něj zamračila. "O co tu, k sakru, jde?"

Talbot ji ignoroval a s lítostí se zadíval dolů na podřimujícího Klingona. "Chudák Korrd. Znáte jeho smutný příběh, slečno Dar?" Nedal jí možnost odpovědět. "Korrd byl poměrně známým válečníkem, až do dne, kdy ho zabíjení přestalo bavit. Ztratil své dva nejmladší potomky, syna a dceru, v jedné z těch zbytečných bitev, jejichž rozpoutávání Klingoni tolik milují. Korrd se vyplhal až do Vrchního velitelství, když začal veřejně hovořit o Nimbů ve snaze lépe vycházet s Federací. Koneckonců, s Romulany už dohodu měli.

Zbytek Velitelství stál za ním. Korrd byl přece ve V mužem číslo dva. Nemohli ho umlčet tím, že by ho zavraždili, a tak z něj udělali velvyslance a terč posměchu najednou. Pro Klingony představoval Nimbus pouze špatný vtip. Obávám se, že hanba tohoto přidělení byla na něj příliš mnoho."

"Talbote!" Dar stálo mnoho sil osvobodit svoji ruku z jeho překvapivě pevného sevření. Narovнала se na židli a podezřívavě se na člověka podívala. "Talbote, co se s vámi děje? Mučili vás? Použili prosévač vědomí?"

Lehce se usmál. "Nic se mnou není, drahá Caithlin. Ba naopak, poprvé ve svém životě cítím, že vše je v pořádku." Opřel ruce o stůl a s úsměvem se k ní nahnul.

Najednou si Caithlin uvědomila, že ho nedoprovázel žádný voják a že osamělý strážce sedí kousek od dveří, jako kdyby Talbotovi plně důvěřoval.

Zopakovala svou otázku. "Neodpověděl jste na můj dotaz. Co vám udělali?"

Talbotovy oči zářily povědomým způsobem. Caithlin ten fanatický pohled již viděla, ve Vulkancových očích.

"Nemusíte se ho bát, Caithlin," Talbot ztišil hlas až do důvěrného šepotu. "Sybok je náš přítel. Je tady proto, aby nám pomohl, aby našim životům opět dal smysl. Věřte mu, bude to jednodušší."

"Věřit mu!" vybuchla. Pohled na Talbotův obličej ji děsil. Začala si třít předloktí, aby je zahřála. "Vymyli vám mozek, vyslanče. Co na vás použili? Drogy? Prosévač vědomí?" Ať už to bylo cokoli, dala by přednost smrti.

Talbot jen vydal zvuk naznačující smutek. "Ach, moje drahá, vidím, že mi nevěříte. To nevádí... Brzy to pochopíte. Mám vás k němu přivést."

Teď bylo na Caithlin, aby se mu vysmála. "Předpokládám, že jste si myslel, že když mě požádáte zdvořile, tak s vámi půjdu."

"Ne tak docela," odpověděl Talbot mile. Vyndal malou pistoli a zamířil ji na Caithlinino čelo. "Vstaňte a pojdte se mnou, slečno Dar, nebo se váš mozek rozprskne po celém stole... a Korrd by rozhodně nebyl za vyrušení ze spánku vděčný, nebo snad ano?"

* * *

"Sakra, přestaňte mi svítit do obličej!" zamumlal McCoy a oháněl se okolo sebe, jako by ho obtěžovala moucha. Byl příjemně zachumlaný až po špičku nosu ve svém spacím pytlí. Po večeri - a několika dalších doušcích bourbonu - upadl do hlubokého, blaženého spánku... jen proto, aby byl vzbuzen hrůznou představou, jak Jim Kirk padá z El Captaina hlavou dolů směrem k zemi a on stojí bezmocný dole a proklíná Jima za jeho sebevražednou nezodpovědnost.

Chvilí mu trvalo, než potlačil zděšení a než se jeho tep vrátil k normálu a on mohl znovu usnout - téměř hodinu, možná i víc ležel probuzený a poslouchal výkřiky nočních dravců, Jimovo chrápání a Spockovo rovnoměrné, rytmické dýchání.

Proto byl více než mírně naštvaný, když měl někdo tu drzost svítit mu ostrým světlem přímo do očí. "Zatraceně!" zaklel opět McCoy, když záře nezeslábla. Konečně se probudil a donutil se posadit a otevřít oči.

Okamžitě je zamhouřil a pozvedl ruce, aby se jimi proti světlu chránil. Pohled okolo mu naháněl hrůzu... To nebyla jenom baterka, ale obrovský kužel světla, v jehož středu se rýsovala temná postava.

McCoy se zhluboka nadechl. Na chvíli doufal, že to je jen další noční můra, ale potom postavu, která vystoupila ze zářícího kruhu, poznal.

"Omlouvám se, pánové," řekla Uhura. To, že byla oblečena do uniformy a že světlo za ní pocházelo z raketoplánu, nejsou dobrá znamení, uvědomil si McCoy i přes své omámení. "Pan Scott se omlouvá za to, že posílá raketoplán, ale přenosová jednotka ještě stále nefunguje. Kapitáne, obdrželi jsme velmi důležité rozkazy od Hvězdné flotily."

Jim i Spock seděli ve svých spacích pytlích. Vulkanec byl dokonale upravený, jako kdyby ani nezamhouřil od. Jak to ten chlap jenom dělá? podívoval se McCoy. Na druhou stranu, Jim Kirk vypadal stejně rozčuchaně a dezorientovaně jako doktor. Zatímco Uhura mluvila, Kirk se zamračil a prohrábl si rozčuchané vlasy.

"A proč jste mě tedy nezavolala komunikátorem, veliteli?" zeptal se.

Koutky jejích list vzlétly vzhůru, když mu odpovídala. "Pane, zapomněl jste si ho vzít s sebou." Sáhla do kapsy a podala mu ho.

"Aha." Kirk se na ni nesměle usmál. Nezapomněl si ho a doktor to věděl. Byl Uhuře vděčný, že to tak pochopila.

"Podivné, jak se to jen mohlo stát?" Obrátil se ke Spockovi a McCoyovi a přešel do formálního tónu. "Tak, pánové, vypadá to, že je naše dovolená zrušena. Sbalte se."

"Aleluja," vydechl McCoy a úmyslně přehlédl Jimův zmatený výraz. Doktorovi bylo líto, že musí opustit nesmírně krásné a divoké Yosemite; přeci jen se mu zde líbilo a pomyšlení na to, že se bude muset vrátit do vězení zvaného vesmírná loď nebylo nejpříjemnější, ale koneckonců takhle nebude muset ráno pozorovat Jima padajícího ze stěny. Takhle se mohli vrátit na Enterprise a být v bezpečí.

6. KAPITOLA

Když se raketoplán Gotiko 5 blížil ke svému cíli, Uhura pro své tři pasažéry zapnula obrazovku. A byl to opravdu velkolepý pohled.

Kirk se pomalu zhluboka nadechl: Enterprise vznášející se ve vesmíru, hladká a zářící na pozadí s úplňkem. Jim na chvíli zapomněl, že je to jen pouhá náhražka. Byl okouzlen.

„A všechno, co chci, je loď a hvězda, podle které bych mohl plout." "

McCoy sedící po Kirkově pravici se na něj udiveně zadíval, jako by chtěl říct: To už jsi zapomněl na náš malý rozhovor? To není Enterprise, je to jen podvod. Ale pohled na její trup lesknoucí se v měsíční záři všechna obvinění na chvíli potlačila. Doktor se pouze zeptal: "Melville, že ano?"

Jim byl příliš okouzlený, aby si vzpomněl.

John Masefield, "opravil ho Spock. Vulkanec usedl nalevo od Jima, tak, aby kapitán oba protivníky odděloval. Jim se rozhodl do diskuse nezapojit, a tak neřikal nic. Spock měl pravděpodobně pravdu, tak jako obvykle, ale McCoy se přesto nahnul dopředu, aby jeho slova zpochybnil.

"Jste si tím jistý?" Doktor si Spocka podezřívavě prohlížel.

"Musím se vrátit zpět na moře," citoval Vulkanec, „na osamělé moře a na oblohu, a jediné, co chci, je loď a hvězda, ke které bych se s ní mohl vydat." John Masefield, 'Mořská horečka', 1902 starého pozemského letopočtu. S klasiky jsem obeznámen velmi dobře, doktore."

"Jo? Tak jak to, že neznáte 'Loďko pluj'?"

To byla otázka, na kterou Spock nedokázal odpovědět.

Jim se téměř neznatelně usmál, ale oči měl stále upřené na obrazovku. To plavidlo koneckonců zvenčí vypadalo stejně jako Enterprise. Pohled na ně působil tak, jako by jí opravdu bylo. Pravděpodobně nebyl schopen novou loď úplně odepsat...

"Připravte se na přistání," řekla Uhura sedící za pilotní konzolou. "Enterprise, přebíráte kontrolu."

"Ať nás Bůh provází," zamumlal si pro sebe McCoy.

Odpověděl Suluův hlas. "Rozumím, Galileo pět. Otevřít dveře doku. Převést energii do tažného paprsku."

Sulu i Chekov museli být degradováni, aby mohli sloužit pod Kirkem, a Jim si to více než párkrát dával za vinu. Sulu si už delší dobu zasluhoval velet své vlastní lodi, ale několikrát dal Kirkovi jasně najevo, že dělá přesně to, co si přeje dělat, a že pokud by Kirk nechtěl jeho služby využít, jen by odmítl splnit Suluovo přání.

Jim se nedokázal přinutit to udělat. Sulu byl jedním z nejlepších kormidelníků ve Flotile, pokud ne tím nejlepším, a Chekov byl jedním z nejlepších navigátorů. Tím, že by je odmítl, by pouze nesplnil jejich přání... anebo o tom sám sebe alespoň přesvědčoval. Přesto ze sebe nemohl setřást pocit viny.

Enterprise se na obrazovce stále zvětšovala, když je tažný paprsek zachytil a vedl před vrata hangáru. Obrovité dveře se rozevřely a raketoplán byl hladce vtážen do většího plavidla. Menší loď během několika sekund bez jakýchkoliv problémů přistála.

McCoy sedící vedle Jima si oddechl.

Uhura otevřela vstupní dveře a nechala je vystoupit. Jimova představa, že se vrací na starou Enterprise okamžitě zmizela. Rozlehlý nákladní prostor byl plný náhradních dílů a kromě několika málo opravářů pobíhajících po palubě úplně vylištěný.

Zadýchaný a vyčerpaný inženýr Scott přiběhl v ušpiněné kombinéze. Pod krví podlitýma očima měl tmavé kruhy. Vypadal, jako kdyby nespal celé dny.

"Kapitáne," zvolal neočekávaně energicky. "Pánové! Vobávám se, že vás už nikdo další nepřivítá." Ukázal na svůj špinavý oděv. "Vomlouvám se, todleto asi nejní zrovinka ta nejsprávnější uniforma, ale pro mě se hodí."

"To je v pořádku, inženýre." Kirk nad tím pouze mávl rukou. Už se nemohl dočkat, až mu položí otázku, která ho tolik trápila. "Takže přenosové jednotky jsou stále mimo provoz. A co zbytek? Už funguje?"

Scott sklonil hlavu a zakoulel očima. "Všecinko, co můžu povědět je, pane, že to prostě nepracuje tak, jako pracovalo."

Kirk se neusmál. "Pane Scotte, řekl jste, že jste schopni uvést loď do provozu během dvou týdnů. Já vám dal tři. Co se stalo?"

Scottovo nadšení zmizelo. Uvažoval o kapitánově otázce dobrou minutu a potom odpověděl: "Ve vši účtě, myslím, že jste mi dal příliš mnoho času, kapitáne."

Příliš mnoho času, zopakoval Kirk a pak si uvědomil, že je to pravda. Potlačil úsměv. "Dobře, pane Scotte. Pokračujte."

"Už běžím, pane." Scott si oddechl, ale v jeho hlase bylo slyšet zadostiučinění. "Žádný odpočinek pro unavené." Odběhl. Jim a ostatní zamířili k turbovýtahu.

"A já jsem si myslel, že není odpočinek pro bezbožné," poznamenal McCoy.

"Pochybují, že by Scotty ocenil vyrušení." Jim se zadíval na inženýra, který divoce gestikuloval jakýmsi nástrojem před nešťastným členem posádky, odklánějícím se nad konzolou na druhé straně nákladního prostoru.

"Kolikrát jsem vám to říkal?" peskoval ho Scott téměř otcovsky. "Pro každou práci používejte ten správný nástroj!"

Jim vstoupil do výtahu, kde na něj čekali Uhura a ostatní.

McCoy kývl hlavou směrem ke Scottovi. "Řekl bych, že jsem ho ještě nikdy neviděl šťastnějšího."

"Možná máš pravdu," řekl Jim. "Nemůže si stěžovat, že nedostal nejtěžší úkol svého života."

"Číslo paluby, prosím," otázal se připilým hlasem počítač.

Kirk s Uhurou a doktorem si vyměnili tážavé pohledy. Dokonce i Spock vypadal zmateně. "Můstek. Doufám."

Dveře výtahu se s drhnutím zavřely. Jim se pokusil povzbudit sám sebe.

Naštěstí se výtah pomalu rozjel nahoru.

Oddechl si a napnul ztuhlé svaly, které ho ještě stále bolely z pádu z El Captaina. "Musím si dát horkou sprchu."

"Souhlasím, pane," řekl Spock stojící za ním. McCoy si odfrkl.

Na můstek se sice dostali v pořádku, ale odsunula se pouze levá část dveří. Pravá se zasekla a McCoy do ní plnou silou vrazil. Udeřil do ní a jemně si třel nos. "K čertu..."

"Je na téhle lodi vůbec něco, co funguje?" zeptal se Kirk zhnuseně, když vstoupil na můstek.

Nikdo neodpověděl. Na můstku panoval žalostný nepořádek. Kromě dvou do kombinéz oblečených opravářů byl Hikaru Sulu jediným přítomným příslušníkem posádky.

Uhura a Spock se beze slova vydali ke svým stanovištím, ale McCoy byl rozhořčen. "Hvězdná flotila se asi trochu zbláznila, když nás v tomhle stavu někam posílá. Tahle loď je skutečné město duchů."

Sulu byl skrčený pod kormidlem a mračil se na pár odkrytých obvodů. Když uviděl Kirka a ostatní, vstal a postavil se do pozoru. "Pánové! Vítám vás zpět."

"Děkuji vám, veliteli." Kirk kývl hlavou směrem ke kormidlu. "Neříkejte mi, že to nefunguje, nebo, že se odsud nikdy nedostaneme."

Sulu odpověděl s úsměvem, který rozhodně nevypadal nenuceně. "Och ne, funguje to, kapitáne, jinak by nikdy nevyplula z vesmírného doku. Funguje to." Na chvíli se odmlčel a potom dodal: "Tedy skoro."

"Tedy skoro," zopakoval Kirk skepticky. Přešel k velitelskému křeslu.

"Kapitáne." Uhura sedící u komunikační konzoly se otočila směrem ke Kirkovi. "Připravte se na přijetí zprávy od Hvězdné flotily."

Jako naschvál začal jeden z pracovníků v tom okamžiku vrtat, aby odstranil další přístupové panely. Jim zvýšil hlas, aby ten ostrý zvuk překřičel. "Mohlo by tu být ticho, prosím?" Rozpačitý opravář okamžitě přestal dělat hluk.

"Děkuji," Kirk se otočil k Uhře. "Na hlavní obrazovku, veliteli."

Uhura splnila jeho příkaz. Obraz se rozmazal a zmizel. Nakonec se však začal rýsovat obraz hlavy a ramen admirála Hvězdné flotily.

"Slyšíte mě?" zeptal se obraz nejistě a předklonil se. Alespoň zvuk byl jasný. Jim si byl jistý, že je to hlas Boba Caflische, admirála, se kterým sloužil na velitelství Hvězdné flotily. Ironií bylo, že Kirk býval o jednu šarži nad Caflischem, zatímco nyní tomu bylo naopak a Caflisch byl jeho nadřízeným.

"Bobe?" Jim přistoupil blíže k obrazovce.

Vypadalo to, že ho Bob neslyší. Rozhodně neodpověděl. "Enterprise, tady je Velení operací Hvězdné flotily." Najednou se obraz ustálil. Caflisch měl štětinaté prošeďavé vlasy, úzký bledý obličej a i přesto, že měl zrak v pořádku, neustále mhouřil oči. "Jime, jsi to ty?" Trochu křivě se usmál. "Koukám, že se v posledních dnech oblékáš poněkud neformálně."

Jim se zadíval na své oblečení a uvědomil si, že na sobě ještě stále má pradávnou bundu na táboření. Pokrčil rameny. "Znáš to. Byl jsem na cestě do sprchy, když jsi zavolal."

"Podívej se, je mi líto, že jsem musel přerušit tvoji dovolenou, ale na Nimbu Tři se vyvinula velmi nebezpečná situace."

"Máš na mysli Planetu galaktického míru?"

"Přesně tu." Caflisch se nad tou ironií musel zasmát. "Podle toho, co víme, teroristé obsadili jedinou osadu na planetě a s ní zajali i klingonského, romulanského a federačního vyslance." Odmlčel se. "Uvědomuji si, že Enterprise není úplně připravena k -"

"Velmi, velmi mírně řečeno. Se vši úctou, Enterprise je v katastrofálním stavu. V tomto sektoru musí být i jiné lodě -"

Jiné lodě by byly, ale ne zkušený velitelé. Pro tento úkol, kapitáne, potřebujeme Jima Kirka a jeho posádku."

Kirk si povzdechl. "Bobe, Bůh ví, že jsem ti za tu lichotku vděčný, ale byli bychom ve velké nevýhodě. Kromě jiného, vždyť ani nemám celou posádku."

Caflischův tón ochladl. "S tím si nemusíte lámat hlavu, kapitáne."

Hvězdná flotila se o to už zřejmě postarala. To musel Kirk ocenit, i když nerad. "Dobře, admirále. Pokračujte."

"Vaším úkolem je dostat se na Nimbus Tři, zhodnotit situaci a vyhnout se jakýmkoliv konfrontacím, pokud to bude jen trochu možné. A především musíte odtamtud bezpečně dostat ty rukojmí."

Jimovi se na tom něco nelíbilo. "A co Klingoni... a Romulani?"

"Romulanům je jejich vyslanec ukradený. Jejich oficiální politikou je s teroristy se nebavit, natož vyjednávat... koneckonců, každý jejich zástupce se dá nahradit." Caflisch zavrtěl hlavou. "Neuvěřitelné."

"A co Klingoni? Zareagovali nějak?"

"Ne, ale můžete se vsadit, že něco udělají."

"Klingoni nevyjednávají," řekl Jim. "Klingoni ničí. Jsou schopní vyhodit rukojmí do vzduchu, jen aby se únoscům pomstili."

Caflischův úsměv se změnil ve pochmurný výraz. "Já vím. To je důvod, proč se tam musíte dostat první."

"Bobe, nejsem si jistý, jestli je náš nadsvětelný pohon provozuschopný."

"Máte před nimi jistý náskok. Enterprise má k Nimbu mnohem blíže než kterékoliv z jejich plavidel. Udělej vše, co bude možné. A hodně štěstí, Jime."

"Rozumím. Kirk konec."

Caflischův obraz zmizel v bouřlivém praskání statické elektřiny.

Kirk se otočil, aby promluvil k netrpělivé posádce. "Obávám se, že problémy s lodí budeme muset řešit cestou. Protože nejsme úplně připraveni, očekávám od každého z vás, že bude pracovat dle svých nejlepších schopností. Konec projevu." Vrátil se zpět ke kormidlu a usedl. "Tak do práce. Pane Sulu, nastavte přímý kurz k Nimbu Tři."

"Kurz nastaven, kapitáne."

Doktor se přitočil ke křeslu a promluvil ke Kirkovi: "Kdyby ses mě zeptal, Jime -"

"Neptal jsem se," přerušil Jim McCoy strohým mávnutím ruky. Hněv, který k McCoyovi cítil, když ho plísnil tehdy v Yosemitech, byl pryč. Teď přesně věděl, na co McCoy naráží. A tentokrát s ním musel souhlasit.

McCoy se na něj uraženě zamračil. "Jen tak dál, ještě mi dej roubík. Ale stejně musíš přiznat, že je to šílený nápad. Pravděpodobně narazíme na Klingony, kteří tě ale vůbec nemají rádi."

"Ten pocit je vzájemný, doktore." Jim k němu vzhlédl. Jediné, co teď můžeš udělat, je přesvědčit o tom Hvězdnou flotilu. Věř tomu nebo ne, ale momentálně necítím žádné sebevražedné sklony, které by mě nutily hnát se za Klingony. Tahle mise se mi nelíbí o nic víc než tobě." Zmáčkl tlačítko na opěradle křesla. "Strojovno."

Z reproduktoru se ozval hlas zkreslený interkomem. "Tady Scott."

"Potřebujeme všechnu energii, kterou jste nám schopni dodat, pane Scotte, pokud se máme na Nimbus dostat dříve než Klingoni."

"Nebojte se, kapitáne," ujišťoval ho Scott. "Dostaneme ty klingonské ďábly, i kdybych měl vylézt ven a zatlačit."

Kirk pozvedl obočí a zadíval se na McCoye, jako by chtěl říci: Slyšíš to? Spokojen? "Budu s vaší nabídkou počítat," řekl Scottovi. "Možná na ni ještě přijde." Ukončil komunikaci a zavolal na kormidelníka. "Nejvyšší rychlost, pane Sulu."

"Ano, pane."

Jim se zavrtěl v křesle, aby se usadil trochu pohodlněji.

"Co se děje, Jime?" zeptal se McCoy.

Jim se na něj smutně podíval. "Chybí mi mé staré křeslo."

* * *

Dravec Okrona spěchal Neutrální zónou.

Klaa pochodoval z jedné strany můstku na druhou a ignoroval občasně udivené pohledy posádky. Nimbus III byl blíže k území Federace, a proto nebylo pochyb, že tam jejich loď dorazí první. Okrona se ale před svým příletem zamaskuje a pomalu se pokrade ke své čekající nic netušící kořisti.

Jednoduché, tak jednoduché... ale i přesto mladý kapitán nedokázal s nervózním přecházení přestat, část jeho nervozity pramenila z pouhého očekávání bitvy. Klaa za celý měsíc, kdy byl kapitánem lodi Okrona, ani jednou nebojoval.

Další část vycházela z vědomí, že se stal kapitánem pouze díky jedinému hrdinskému počinu a někteří, jako třeba zbraňový důstojník Morek, jeho rychlý postup neschvalovali a modlili se, aby dostali šanci ho shodit, aby viděli nepřemožitelného mladého kapitána na kolenou.

Nikdo nepochyboval o tom, že Klaa je nejlepším zbraňovým důstojníkem Říše, ale mnoho Klingonů zastávalo názor, že vlastní loď byla příliš velkou odměnou. Slyšel ty pomluvy: ti nejzávistivější o něm říkali, že je sice zázračný strateg a

génius za zaměřovacím skenerem, ale jakmile se dostane k velení, stává se slabomyslným. Co Klaa teď opravdu potřeboval, bylo další neuvěřitelné vítězství, které by posílilo jeho reputaci kapitána. A to mohl udělat jen sám, bez Morkovy pomoci, bez pomoci kohokoliv.

Přešel ke kormidlu a zadíval se na Morkovo obtloustlé, plešaté temeno hlavy. Tak ty bys chtěl, abych zklamal, co, Morku? Ne, to nejsou mé dny na lodi Okrona, které jsou sečteny... ale tvoje.

Klaa se obrátil na podpatku a chtěl vykročit, ale téměř se srazil se svým prvním důstojníkem, Vixis. Jeho první reakcí sice bylo usmát se, ale hned vzápětí se zmačkal. To se lépe hodilo k jeho vizáži silného, netrpělivého mladého kapitána, který se nemůže dočkat bitvy.

"Kapitáne Klaa," řekla s úsměvem. Její oči zářily, zlatavá plet' zčervenala. Její výraz byl velmi podobný tomu, když mu poprvé oznamovala nutnost odchýlení kurzu k Nimbui, a tak Klaa věděl, že zprávy, které přináší, jsou dobré. "Právě jsme zachytili zakódovanou zprávu na frekvenci Federace. K Nimbui Tři byla vyslána vesmírná loď Enterprise."

"Enterprise," zašeptal Klaa. "Kirkova loď..."

Očekával dobré zprávy, ale ani si nedovolil doufat, že budou tak dobré. Toužil zaklonit hlavu a řvát radostí nad dalším darem od bohů, který mu právě spadl do klína, ale před posádkou se musel ovládat.

Kirk, zločinec, který zavraždil téměř celou jednu klingonskou posádku, ukradl jejich loď, vynalezl Genesis, aby ji použil k vyhlazení Říše... Zničit Jamese Kirka a jeho loď by nebyl pouze životní úspěch, ale úspěch několika tisíc životů. Klaa zabije Kirka a o jeho postu kapitána Dravce Okrona již nikdo nebude pochybovat. Říše ho odmění celou flotilou lodí! Klaa zkrfčil ruce na prsou a dovolil si vydat hluboký smích.

Vixisin úsměv byl okouzlující. "Dokud bude Kirk naživu, není naděje na mír," řekla, citujíc z nezapomenutelného projevu velvyslance Kamarga k Radě Federace. "Na jeho hlavu Říše vypsala nejvyšší odměnu."

Klaa se zastavil, aby si prohlédl svého prvního důstojníka. Byla překrásná a nádherná a on si uvědomoval, že ho sleduje. Nevěřil nikomu. To byl zvyk, který se mu již mnohokrát osvědčil.

Chtěla bys mě vidět, jak ničím Enterprise, že ano, Vixis? Potom by ses stala prvním důstojníkem - a možná, jednou, i manželkou - největšího hrdiny Říše.

Neznal ji natolik dobře, aby jí věřil, ačkoliv zjistil, že ho přitahuje.

James T. Kirk," vyslovil pomalu. Mnul si bradu a zíral na Vixis. "Sleduji jeho kariéru od svých chlapeckých let." Jeho povolání dávalo jistý příslib se s Kirkem setkat. "Muž, kterého obdivuji... a nenávidím. Kdybych porazil Kirka -"

"Stal byste se největším válečníkem Galaxie," vydechla Vixis.

Klaa se otočil, jako by chtěl Taragovi, svému kormidelníkovi, uštědřit políček. Z tváře Moreka, který seděl vedle něj, okamžitě zmizel nevrlý výraz. "Maximální rychlost," zařval Klaa.

"Ano, můj kapitáne," odpověděl Tarag. Morekův výraz se změnil v jeden z těch poníženě uctivých.

"Úspěch!" vykřikl Klaa. Otočil se k Vixis a vzdal jí poctu tím, že se pěstí udeřil do hrudi blízko srdce. Pokud všechno půjde dobře, možná jí dá šanci stát se nejen jeho prvním důstojníkem, ale i milenkou. Možná, pokud mu bude věrná a udrží si jeho zájem...

S vášnivým půvabem mu poctu opětovala. "Úspěch... můj kapitáne. Smrt Jamesi Kirkovi a posádce Enterprise.

* * *

"Kapitánův deník, hvězdné datum osm-čtyři-"

V nahrávacím přístroji deníku tlumeně zaskřípalo. Jim Kirk vydal podobný zvuk a přejel si čelo dlaní, jako by chtěl předejít náporu bolesti hlavy. "Přehraj."

Deník přehrál šumění statické energie, které Jimovi připomínalo smažení slaniny.

Zhluboka se nadechl. Nenechal se přístrojem rozčítit. "Zkus to znovu," řekl tónem, který mu připadal úctyhodně trpělivý. Ke Kirkově radosti počítačový deník splnil jeho požadavek. Kontrolka signalizující nahrávání se rozsvítila.

"Kapitánův deník," začal Jim důvěřivě. "Hvězdné datum osm-čtyři-"

Záznamník nejdříve znovu zaskřípal a potom vydal zvuk, který podezřele připomínal smrtelný chropot.

"Zapomeň na to. Prosím tě, zapomeň na to," řekl Jim. Když si začal třít spánky, nahrávací světlo zhaslo.

"Bolení hlavy?" zeptal se McCoy veselým hlasem, který ale Jimovi přišel poněkud strojený. Když už doktora nebylo potřeba na ošetřovně, vydal se na můstek, aby si mohl plně vychutnat chaos v přístrojích, který na Enterprise panoval. Já vím, že nejsi velkým příznivcem techniky, Kostro. Vedeš svoji osobní válku proti přenosovému zařízení od té doby, co tě znám, ale -" Jim pevně sevřel víčka a mnul si kořen nosu - "nemusel bys z toho mít takovou škodolibou radost."

"Kdo tady má škodolibou radost?" McCoyovy oči se nevinně rozšířily. Jenom jsem se tě zeptal, jestli tě bolí hlava."

"Moc dobře víš, co mám na mysli." Jim otevřel oči a povzdychl si. "Hrome, Kostro, podstrčili nám šmejd s nakresleným jménem Enterprise."

"U nás na jihu jsme pro něco takového měli mnohem barvitější pojmenování." McCoy se tajemně usmál.

Jim tázvě pozvedl obočí a čekal.

Doktor se předklonil a ztišil hlas tak, aby ho nikdo jiný než kapitán neslyšel. "Sra -"

"Neříkej to," umlčel ho Jim s náhlou prudkostí, která je oba překvapila. "To není vtipné, doktore."

McCoy zaujal obranný postoj a pokrčil rameny. "Hej, to ty jsi o ní prohlásil, že je to šmejd, a teď ji chráníš, jako by to byla opravdová Enterprise. Rozhodni se!"

Jim otevřel pusku, aby se na něj patřičně ostře obořil, ale naštěstí ho přerušila Uhura.

"Kapitáne, právě přicházejí informace o rukojmích, které jste si vyžádal."

Jim spolkl svůj hněv a otočil obličej k hlavní obrazovce. "Zobrazit, veliteli."

Spock opustil své stanoviště a postavil se vedle velitelského křesla.

Obraz, ve kterém Kirk rozpoznal obličej velmi mladé a atraktivní ženy, na obrazovce zablikal, pohnul se do strany a potom zmizel a byl nahrazen černotou. Uhura šeptem zamumlala něco, o čem Kirk raději nechtěl ani vědět, co to bylo, a

její prsty začaly poletovat po konzole. Potom se mladý ženský obličej objevil na obrazovce znovu.

Tentokrát si Kirk povšiml, že je Romulanka. Biografické údaje, velmi stručné, běžely ve spodní části obrazovky. Obsahovaly její jméno, hodnost, věk... a žádné další informace již nebyly k dispozici. Převaděč dat Hvězdné flotily jim oznámil, že Romulané odmítli o jejich vyslankyni, Caithlin Dar, podat další zprávy.

Když se dozvěděli její jméno, dokonce i Spock pozvedl obočí.

"Caithlin?" pochyboval McCoy nahlas. "Opravte mě, pokud se mýlím, ale není to irské jméno?"

Kirk neodpověděl. Obraz se změnil v podobiznu někoho, koho Kirk poznával, i když Klingon vypadal o něco starší a těžší, než jak si ho pamatoval. "Snad ne generál Korrd," poznamenal nepřítomně.

"Přesně ten," odpověděl Spock. "Podle všeho se znesvářil s klingonským Vrchním velitelstvím. Jeho přidělení na Nimbus bylo jakýmsi druhem vyhnanství."

"Zatracená smůla," řekl Kirk lítostivě. "Korrd byl po čertech dobrý voják. Jeho vojenské strategie jsem se musel učit jako kadet na Akademii. Když jsem dostudoval, doufal jsem, že budu ještě lepší než Korrd."

Obraz se opět změnil. Teď byl zobrazen portrét vyslance Federace, světlavého muže ve středních letech. Jeho jméno, St. John Talbot, si Kirk také nejasně vybavoval.

"Ještě ani nezemřel a oni ho už prohlásili za svatého," řekl McCoy suše.

Talbotův obraz zmizel. Spustila se nahrávka nevalné kvality. Nehybný obraz tří diplomatů stojících u sebe, obklopených divokou armádou zbídačených osadníků. Leckterý z nich svíral hrubou zbraň vyrobenou z kovové trubky. Diplomaté vypadali omámeně.

Možná jsou pod vlivem drog, uvažoval Jim, ale ne, jejich oči byly příliš jasné a široké.

"To musí být nahrávka rukojmích," řekl McCoy.

Spock studoval obraz s narůstajícím zájmem. "Jejich zbraně vypadají nesmírně primitivně -" začal, ale okamžitě utichl, když začala hovořit romulanská rukojmí, Dar.

Zřejmě byla určena jako mluvčí rukojmích. Přednesla svou řeč přesně, bez jediného zaváhání. Jim tušil, že si ji mnohokrát předtím opakovala.

"Ve čtrnáct," řekla Dar, "jsme se dobrovolně vzdali jednotkám Galaktické armády světa."

"Zajímavé," zamumlal Spock. "Náboženské tažení?"

Dar pokračovala. "V této chvíli jsme v jejich ochranné péči. Jejich vůdce nás ujistil, že s námi bude slušně zacházeno, pokud budete plnit jeho požadavky. Věřím v jeho upřímnost."

McCoy zatřásl hlavou. "Takhle se chovající rukojmí jsem ještě neviděl. Těm chudákům vymyli mozek."

Kirk zvedl ruku, aby ho umlčel, když Dar zakončovala svůj proslav.

"Požaduje vesmírnou loď Federace, na které by mohl vyjednávat o našem propuštění. Ujišťuji vás, že se těšíme dobrému zdraví a oceníme vaši okamžitou odpověď."

Její obraz a obraz jejích společníků byl zastíněn kýmsi, kdo si stoupl před ně.

Obrazovka na chvíli pohasla a potom se objevil nový obličej. Tentokrát to byl muž, očividně jeden z osadníků. Vyzařovalo z něj osobní kouzlo přirozeného vůdce.

Byl to Vulkanec.

Vulkanec, který se zřekl učení. Jim se otřásl a zadíval se na Spocka a McCoye, kteří němě zírali na obrazovku.

Spock byl ohromen.

"Hluboce lituji tohoto zoufalého jednání, ale zoufalá doba si žádá zoufalé činy." Vulkancův hlas byl uklidňující. Jak mluvil, Jim zjistil, že by si přál věřit tomu, co říká.

"Netoužím po tom, abych ublížil těmto nevinným," pokračoval vůdce, "ale raději mě nepokoušejte. Žádám vás o odpověď do dvaceti čtyř standardních hodin."

Vysílání náhle skončilo.

S podivnou naléhavostí přešel Spock k Uhuřině konzole, přetočil nahrávku o něco zpět a zastavil převíjení na obraze obličeje vůdce.

"Co se to s vámi děje, Spocku?" Kirk vstal ze svého křesla a postavil se za svého prvního důstojníka, který udiveně zíral na monitor Uhuřiny konzoly. "Vypadáte, jako byste zahlédl ducha."

Spock byl vyvedený z míry tak, jak ho Jim ještě nikdy neviděl.

Vulkanec se narovnal a podíval se Kirkovi do tváře.

"Kapitáne," Spock na chvíli vypadal stejně omámený jako rukojmí, "možná jsem ho skutečně viděl. Dovolte mi opustit můstek."

"Povoleno," řekl Kirk. "Ale co -"

Vulkanec se otočil a odešel.

McCoy se za ním udiveně podíval. "Co se to s ním k čertu děje?"

7. KAPITOLA

Spock stál v přední části vyhlídkové paluby vedle starožitného kormidla a díval se ven na hvězdy. Místnost byla opuštěná, tichá, tlumeně osvětlená. Nabízela Spockovi soukromí, které potřeboval, aby si uspořádal zmatené vzpomínky.

Obraz na monitoru byl téměř nejasný. Mýlím se, říkal Spock sám sobě. Je to tolik let..., a po smrti a rituálu fal tor pan jsou mé vzpomínky na minulost zmatené a nespolehlivé.

Nepřítomně přejel rukou po povrchu dřevěného kormidla. Po všech těch letech, které strávilo na moři a po dalších pěti stoletích byl jeho povrch poškozený a poškrábaný i přes vrstvu ochranného laku.

Spock si však vzpomínal bez jakýchkoliv potíží. Tato část jeho minulosti byla uložena v jeho mysli tak hluboko, že ji nedokázal vymazat ani démon smrti. Zaplavily ho další a další vzpomínky, jejichž přívál nedokázal zastavit. Vzpomínky, které pokojně zůstávaly zapomenuty až do té chvíle, než Spock uviděl obličej vůdce vzbouřenců.

Vůdcova tvář se mihotala a měnila. Místo něj Spock viděl mnohem mladší obličej, mnohem podobnější jeho.

Najdu Sha Ka Ree, řekl mladík. Nejasný, rozmazaný obraz: mladík, obracející se, aby navždy odešel. Spock zavřel oči, překvapený hloubkou zármutku, který mu vzpomínka přinesla.

Ale uběhlo přece více než třicet let. Jak mohl poznat ten obličej a hlas po tak dlouhé době? Další část jeho osobnosti však neměla nejmenší pochybnosti.

Spock mimoděk ztuhl, když za sebou uslyšel zvuk otevírajících se dveří. Pustil se kormidla a pevně sepnul ruce za zády. Po svých dlouhodobých zkušenostech a po splynutí mysli s Leonardem McCoyem se začínal učit, jak se odreagovat v přítomnosti lidí, jak duševně dosáhnout toho, čemu McCoy říkal "nebrat se tak vážně". Spock dokonce začínal chápat i jejich humor. Ale rozhodně nechtěl, aby jeho přátelé viděli, jak trpí bolestí.

Kroky se přibližovaly a potom se za ním zastavily. Ani se nemusel otočit, aby věděl, že jsou to Jim Kirk a Leonard McCoy.

"Spocku," zeptal se ho Jim tiše. "Co je to s vámi? Znáte toho Vulkance?"

Ano, téměř odpověděl Spock, než ho opět zasáhly pochybnosti. "Nejsem si jistý. Vysílání bylo téměř nejasné."

"Ale přijde vám povědomý," vyptával se Jim dál.

Spock si odevzdaně povzdechl. Obával se, že dokud tato mise na Nimbus neskončí, bude muset odkrýt tuto část své minulosti více, než by si přál.

Ale teď odhalil jen tolik, kolik bylo potřeba k uspokojení Kirkovy zvědavosti. "Připomíná mi někoho, koho jsem... znal v mládí."

"Cože, Spocku," škádlil ho McCoy, "netušil jsem, že jste nějaké prožil."

"O minulosti nepřemýšlím často," odpověděl Spock jednoduše. Znal doktora natolik dobře, aby pochopil jeho sarkasmus. Používal ho jako obranu proti nečekaným nepříjemným pocitům. McCoy očividně vycítil Spockův zármutek a cítil se trapně. A humor použil k tomu, aby od toho odvrátil pozornost. Pravděpodobně to byla účinná zbraň. Spock ji možná někdy v budoucnosti použije.

Kapitán se nenechal rozptýlit. "Spocku, koho přesně vám připomíná?"

Někoho, kdo mi byl ještě bližší než vy, mohl říci Spock. Někoho, o kom jsem byl v posledních třiceti letech přinucen přemýšlet jako o mrtvém. Mezi příslušníky své rodiny, mezi svými lidmi nesmím dokonce ani vyslovit jeho jméno.

Místo toho však řekl: "Kdysi jsem znal mladého studenta, mimořádně nadaného, neobyčejně inteligentního. Všichni předpokládali, že jednou stane po boku největším učencům Vulkánu. Ale on byl..." Spock hledal to správné slovo, ale nenašel jej, a tak ho nahradil jiným, které ale nevyjadřovalo přesně to, co měl na mysli "...revolucionář."

"Nerozumím," řekl Jim. Jak se Vulkanec může stát revolucionářem?"

Spock zaváhal. Jak mluvil, jeho vzpomínky se vyjasňovaly. To byly záležitosti, o kterých bylo zakázáno se před nezasvěcenými cizinci, ba dokonce i před nezasvěcenými Vulkanci, vyjadřovat.

Opatrně řekl: "Vědomosti a zkušenosti, které hledal, jsou vulkanským učením zapovězeny."

Kapitán byl ohromen. "Zapovězeny? Myslel jsem si, že Vulkanci jsou velmi tolerantní rasa." Bylo jisté, že se nepřestane vyptávat, dokud se mu nedostane uspokojivého vysvětlení.

Spock znovu obrátil svou pozornost ke hvězdám a pokusil se odpovědět tak, aby neřekl úplnou lež, ale aby na druhou stranu ani neprozradil podrobnosti pravdy. "Zavrhl svou logickou výchovu a vrátil se zpět ke zvířecím vášním našich předků."

"Proč?"

"Věřil, že klíčem k sebezpoznání jsou emoce, ne logika." Aniž by se Spock musel na doktora podívat, věděl, že se usmívá.

"Představte si to," řekl McCoy. "Vášnivý Vulkanec. Myslím, že bych toho chlápka měl rád."

Spock pokračoval, aniž by zareagoval. "Když začal podněcovat ostatní, aby ho následovali, byl navždy vyhoštěn z Vulkánu." Odmlčel se a doufal, že Jim uzná toto vysvětlení jako postačující... a nebude se ptát na něco, na co by Spock nemohl odpovědět.

"Fascinující," řekl Jim. Chvíli nikdo nepromluvil. A potom se opět ozval Jimův hlas dožadující se odpovědi, který jako by se dopředu omlouval za narušení soukromí: "A tento Vulkanec, Spocku... jak dobře ho znáte?"

To byla otázka, které se Spock obával. Byl zachráněn zápisáním interkomu, které bylo následováno Uhuřiným hlášením. "Kapitán na můstek."

Kirk přistoupil ke stěně a stiskl tlačítko. Jsem na cestě." On a McCoy zamířili k východu, ale Spock stále pozoroval hvězdy a prázdnotu. Nejasně si uvědomoval, že se zastavili uprostřed dveří.

"Spocku...?"

Spock se donutil vrátit se z doby před třiceti lety zpět do budoucnosti. "Už jdu, kapitáne."

Ale vzpomínka na mladého Vulkance ho neopouštěla.

* * *

J'Onn našel Syboka, jak sedí o samotě v přední místnosti hostince, spoře osvětlené modravým světlem vyzařujícím ze staříckého komunikačního terminálu. Vulkanec byl do svých myšlenek zabrán tak, že ani neslyšel svého zástupce přijít.

J'Onn chvíli pozoroval vůdčův pevný a vrásčitý obličej, ze kterého vyzařovalo silné odhodlání. Překvapilo ho však, že v něm zahlédl i stín zármutku, zármutku, který Sybok v přítomnosti ostatních obratně skrýval.

J'Onn sem přišel z vděčnosti, aby Sybokovi opět poděkoval... a také, nebo spíše především, protože si nemohl nevšimnout smutku ve Vulkancových očích, což ho velmi trápilo. Nepřipadalo mu správné, že někdo, kdo jim všem pomohl, trpí. Pomalu se šoural kupředu, až stanul vedle Vulkance.

Sybok rychle obrátil hlavu, aby k němu vzhledl, ale nevypadal nijak překvapeně. Zdálo se, že dokonce čekal, až někdo přijde. Zármutek z jeho výrazu vymizel.

Možná, přemyslel J'Onn, se mi to jen zdálo.

"Bud' zdrav, J'Onne," řekl Sybok tiše. Neusmíval se, toho si J'Onn všiml okamžitě, protože jindy se smál téměř neustále.

"Přišel jsem, abych ti vyjádřil naši nesmírnou vděčnost za svobodu, kterou jsi nám přinesl." J'Onn se odmlčel a dodával si odvahy říci to, co měl skutečně na mysli. "Pomohl jsi nám všem tím, že jsi na sebe vzal část našeho zármutku - mého, ostatních vojáků a dokonce i těch diplomatů. Se všemi jsem hovořil. Ale zatím nikdo nemluvil s tebou... o tvém vlastním žalu."

Sybok tiše seděl a upřeně hleděl na cosi, co mohly vidět jen jeho oči. J'Onn čekal, dokud mu Vulkanec nakonec, aniž by na něj pohlédl, neodpověděl.

"To váš vděk mi pomáhá přemoci můj smutek. Pochopil jsem smysl smrti i ztráty... dost dobře na to, abych mohl pomoci těm, kteří mě potřebují."

"Chtěl bych ti pomoci tak, jak jsi ty pomohl mě a ostatním."

Sybok se nešťastně usmál. "To nemůžeš. Ale pomáháš nám získat vesmírnou loď. A to je víc než dost."

J'Onn se postavil vedle vůdcova křesla a váhavě položil ruku na jeho rameno. Bylo to jako dotknout se studeného kamene.

"Rozděl se o svou bolest," řekl J'Onn.

Přítomnost se rozplynula.

Ze tmy se vynořil obličej. J'Onn ty oči okamžitě poznal: neodolatelné, tajuplné, lemované tmavými vlasy. Jeho rysy ovšem byly jednoznačně ženské.

Žena. T'Rea, Sybokova matka. A vzlykající dítě, které ji objímá.

Prisahám při moudrosti Mistrů, že tě odsud odvedu, odvedu k Sha Ka Ree...

A stejně rychle, jako se výjev zobrazil, i zmizel. Nahradil ho však obraz jiný: mladý Sybok stojící před mohutnými kamennými dveřmi.

J'Onn si přestal uvědomovat svoji vlastní existenci. Naplno se ponořil do vůdcovy paměti, kterou teď viděl jeho očima.

Byla už noc, když Sybok spáchal zločin, kvůli kterému byl navždy vyhoštěn z Vulkánu. Stál kdesi hluboko v jeskynním labyrintu uvnitř hory Gol se Strážcem Storelem, opatřujícím vstup do Síně prastarých myšlenek, vytesaný do černého kamene.

Uvnitř, kdesi ve věčné tmě velké Síně, čekal duch jeho matky.

V posledních dvou tisících letech vyjadřovalo postavení Strážce úctu k minulosti. Tajná moudrost věků byla v těchto klidných dobách v bezpečí. Ovšem pak nastala doba, kdy si konečně uvědomili, jak nebezpečný tento poklad je. Ale přesto se objevili tací, kteří byli ochotni riskovat všechno - vyhoštění, dokonce i smrt - jen aby mohli vstoupit do velké Síně.

Rozhodli se riskovat tak, jako Sybok této noci. Byl mladý, podle vulkanských měřítek sotva dospěl, ale přesto se v tu chvíli cítil velmi, velmi starý a k smrti vyčerpaný.

Přišel sem při příležitosti prvního výročí matčiny smrti a vstupu jejího nesmrtelného ducha do Síně prastarých myšlenek. Stejně tak jako ostatní Vysocí mistři před ní, byla i T'Reina katra, její podstata, obsahující všechny vědomosti, které za svůj život nashromáždila, uložena do speciálně připravené nádoby, ve které zůstane až do konce věků, takže se s ní ostatní adeпти budou moci poradit a poučit se z její moudrosti.

Sybok otevřel svou mysl a J'Onn tak porozuměl všemu, co se ve Vulkancově životě odehrálo: T'Reino zahanbení, zázračné pouto, které ji spojovalo s jejím synem, slib, který chlapec dal své matce, slib, že ji vezme k Sha Ka Ree - legendě, známé Romulanům jako Vorta Vor.

J'Onn podnikal první krůčky na cestě za poznáním vulkanské mystiky. Byl uchvácen postavou Vysokého mistra, možností uchovat mistrovo vědomí až do skonání věků.

Ze všech Vysokých mistrů byla T'Rea tou nejméně uznávanou. Oddělení její katry od umírajícího těla bylo provedeno narychlo, v utajení, dokonce i bez obvyklého obřadu. Její kacířství ji stálo úctu, která byla ke všem Mistrům chována, a také, jak Sybok věřil, urychlilo její smrt.

Po její smrti mu nedovolili se k matce přiblížit, takže nemohl splnit svůj slib. Ani on, stejně jako ostatní členové rodiny, nebyl vpuštěn do Síně během přemístění.

Pouze čas a Sybokův původ, který mu byl po matčině smrti odhalen, obměkčil Kolinahru k tomu, aby mohl uctít svoji matku v den výročí jejího přijetí do Síně. Byla to tradice, znamení úcty, kterou adeпти chovali k Vysokým mistrům, od kterých se učili.

Stál v šeré jeskyni se Storelem a čekal, až se čas nachýlí a všichni z Kolinahru se odeberou do svých oddělených obydlí. Zůstávalo v něm dost vzteku na to, aby o svém rozhodnutí nezapochyboval.

Kvůli tomu, co se chystal udělat, bude muset navždy opustit Vulkán. Nelitoval toho. Po T'Reině smrti ho tu už nic nedrželo. Obětuje se a nechá svoji mysl splynout s její.

T'Rea se mu před svojí smrtí svěřila, že jí staří Mistři prozradili, kde se skrývá Sha Ka Ree, ale tajemství samotné si vzala s sebou do hrobu. Sybok si nepřál nic jiného, než zjistit, kde je to tajné místo, aby tam mohl svoji matku odvést.

Ve skutečnosti bylo prolínání myslí živoucího člověka a katry považováno za nanejvýš nebezpečné a bylo vyhrazeno

jen pro stav nejvyšší nouze. Často končivalo šílenstvím.

Ale Sybok se rozhodl toto nebezpečí podstoupit. Koneckonců, jeho schopnost kontroly mysli byla na úrovni průměrného adepta. Pochyboval o tom, že by mohl zešlehtat. A pokud by se tak přece jenom stalo, T'Rea bude s ním.

Sybok ze zadíval na Vulkance stojícího vedle něj. Storel byl slabý, jeho vlasy byly bílé jako jeho roucho, ale jeho duševní sílu by mu přesto mohl leckterý mladík závidět.

Sybok si přál, aby v boji, který musel podstoupit, záleželo jen na fyzických schopnostech, ale okolnosti vyžadovaly, aby podstoupil souboj mnohem těžší. Souboj se Storelovou myslí. Strážcovy duševní schopnosti jako adepta byly na velmi vysoké úrovni, nad ním už stál pouze samotný Vysoký mistr.

Ale nebyla jiná možnost. Jen Storel znal informace, které Sybok nutně potřeboval: přesné umístění matčiny vrekatry, nádoby, ve které byly uchovány její nedotknutelné ostatky. Síň prastarých myšlenek byl rozsáhlý tmavý labyrint chodeb, obsahujících tisíce takových nádob. Pokud chtěl Sybok utéct, bude potřebovat čas, čas, který nemohl ztratit blouděním v Síni a hledáním T'Reiny vrekatry.

Hodiny tiše stáli, aniž by kterýkoliv z nich pronesl jediné slovo. Ticho prolomil až teď Sybok.

"Storele," řekl.

Starší Vulkanec se k němu obrátil. Sybok nepromluvil, dokud neupřel svůj hypnotizující pohled přímo do Storelových dobráckých očí.

Rozděl se o svou bolest, řekl Sybok, aniž by skutečně promluvil.

Ne. Storel ho odmítl, jako by instinktivně vycítil nebezpečí Sybokova pohledu. Letitý Vulkanec vyslal ostatním adeptům žádost o pomoc.

Sybok se natáhl a sevřel Storelovu hlavu ve svých dlaních. Vstoupil do jeho mysli a pronikl skrz mentální bloky, aby umlčel jakékoliv volání o pomoc.

Bylo to kruté. Storelova mysl zůstane navždy poškozena.

Ale Sybok nepociťoval lítost. Ba naopak, radost z vítězství. Jeho duševní schopnosti byly na mnohem vyšší úrovni než Strážcovy. Byl dobře vycvičeným adeptem, tak obratným, že získat jakoukoliv informaci ze Storelovy mysli ho stálo jen pramálo sil.

Pocit moci ho opájel.

Vzal si ze Strážcova mozku, co potřeboval: dokonalou představu o uspořádání velké Síně, prostoru, kam Sybok nikdy nevskočil, i s přesným umístěním T'Reiny zářící vrekatry.

Přerušil své spojení se Storelem a jen taktak ho zachytil předtím, než upadl na zem. Jemně ho položil na podlahu. Na výčitky svědomí nebyl čas. Poškození Storelovy mysli bylo nevyhnutelné a Sybokova zoufalá oddanost matce převážila veškeré ostatní pochybnosti.

Sybok si stoupl před mohutné dveře a plnou silou se do nich opřel. Otevřely se s tichým zaskřipáním, jak se kámen třel o kámen.

Pohled, který se před Sybokem otevřel, ho naplnil posvátnou bázní. Vysoká a rozlehlá jeskyně, plná zářících vrekater, plná moudrosti shromažďované zde po několik století, se zdála být nekonečná. Sál osvětlovala pouze zářící silová pole, obklopující nádoby.

Jak Sybok tiše probíhal Síní, míjel tisíce koulí plných životní energie, než konečně dospěl k té, kterou viděl ve Strážcově myslí.

Zastavil se. Vrekatra jeho matky spočívala na trojúhelníkovém podstavci z ebenového dřeva ve výši prsou, přitisknutá k vyleštěnému černému kameni hory. Pod nádobou byl ve starém vulkanském písmu jednoduše vytesaný nápis: T'Rea. Nápis byl osvětlen zářím, kterou vydávalo silové pole a které se odráželo i z krystalu podobného diamantu, usazeného ve stěně.

Sybok poklekl před nádobou a vztáhl k ní ruce. Jeho ruce vyhledaly její chvějící se povrch a přitiskly se k němu. Špičky prstů ho brněly a pálily, jak do nich proudila energie silového pole... nebo snad T'Reiny mysli?

Vyslal do koule jednu jedinou myšlenku.

Matko...

Její odpověď byla tak rychlá, silná a radostná, že Sybok nahlas vyjekl a jen taktak, že neupadl.

Shiav...

Pevně sevřel kouli, a aniž by vydal jediný zvuk nebo uronil jedinou slzu, rozplakal se. "Musel jsem přijít, abych mohl splnit slib, který jsem ti dal. Řekni mi, kde je Sha Ka Ree a já tě tam vezmu s sebou."

Odpověděla, ale ne myšlenkou ani vizí, ale s nevýslovnou láskou. Chvilí ji vnímal a těšil se z ní.

A potom mu T'Rea opět vyjevila vizi od Jediného, Všeho, od Pramene. Ale tentokrát to nebyla ona příjemná vize, kterou mu ukázala jako malému chlapci. Tentokrát mu nic nezatajila... a to poznání bylo pro Syboka příliš děsivé, než aby ho byl schopen unést.

Zalekl se ho. Vize byla temná - naprostá a odporná tma, která v něm instinktivně vyvolávala strach. Celého jej obklopila.

Když si začínal myslet, že to už nemůže vydržet, že mu srdce přestane strachy bít, tma se rozestoupila a objevilo se světlo.

Byl to nevýslovně krásný pohled. Ve studené pustině vesmíru obíhala okolo bílé hvězdy osamělá planeta.

Planeta se k němu přibližovala, až se Sybok ponořil do její atmosféry.

Na jejím povrchu se to hemžilo životem. Bujná vegetace, husté lesy, řeky, oceány, jezera, potoky, mnohem více vody, než kterou kdy Sybok, narozený na pouštní planetě, viděl.

A hory! Vyšší a majestátnější než samotná Mount Seleya. Ty nejvyšší z nich tvořily dokonalý obrazec kruhu. A v jeho středu...

Fascinovaný Sybok se tam pokoušel dohlédnout, ale jeho zrak ho zklamal.
Tady spočívá Jediný, řekl hlas.
Nebyl to však T'Rein hlas, ale, uvědomil si Sybok, hlas samotného Jediného.
Omdlel.

* * *

Jak dlouho byl v bezvědomí, nevěděl. Když se probudil, ještě stále ležel ve velké Síni, na podlaze před T'Reinou vrekatrou.
Vedle něj stál Vysoký mistr a tři pomocníci.
Donutil se posadit a zmateně je pozoroval. Než si vzpomenu na Storela. Sybokův zločin by odhalen.
Co však bylo horší, T'Reino vědomí bylo pryč... a on si nemohl vzpomenout, jak k přerušení spojení došlo. Zděšeně vzhlédl k nádobě.

Byla temná.
"Moje matka!" Vyskočil a upřeně pohlédl na T'Sai. Jakýkoliv strach nebo respekt, který k osobě Vysokého mistra choval, v tomto hrozném okamžiku zmizel. "Co jste s ní udělali?"
Ve svém zoufalství byl připraven svěst duševní i fyzický boj se všemi čtyřmi - T'Sai a jejími třemi nejsilnějšími adepty - aby zjistil, kam zmizela T'Rea. Jeho racionálně přemýšlející část si uvědomovala, že by ho to nejspíš zabilo, ale on byl dost šílený na to, aby byl ochoten to riskovat.
T'Sain výraz dál zůstával neúprosný. "Našli jsme vás oba tady." Ukázala na podlahu. "T'Rea se odmítla vrátit do své vrekatry. Rozhodla se odejít."

Sybok zavřel oči. T'Sai dále pronášela bezvýznamná slova: Spáchal jsi vážný zločin, který se nedá odpustit.
Poslouchal ji, aniž by rozuměl. Jeho srdce se propadalo do temnoty...

* * *

Sybok seděl se svěšenou hlavou, osvětlen září monitoru.
J'Onn se nad ním dosud skláněl. Byl naplněn smutkem. Jak jsi to dokázal unést?" zašeptal. "Jak jsi to dokázal unést a ještě k tomu všechen náš zármutek?"
Sybok pozvedl hlavu. "Ta vize mě udržovala nad hladinou."
"Sha Ka Ree?"
Sybok přikývl. J'Onn si uvědomil, že jeho hlas opět nabývá na síle. "Musím se tam dostat. To je jediný způsob, jak dát T'Reině smrti smysl. Najdu to." Podíval se na J'Onna a oči mu zářily.
J'Onnova planeta byla pod správou Romulanů. Mluvil jejich jazykem a znal i jejich legendy. Jméno T'Rea pocházelo ze starodávného Reah, což byla bohyně podsvětí, smrti a ztrát.
J'Onn si také dobře pamatoval, že Syboka jeho matka oslovovala zvláštním jménem. Bylo to velmi staré slovo, téměř tak staré jako to, ze kterého vzniklo T'Rea. V romulanštině znělo velmi podobně. J'Onn dobře znal jeho význam i legendu, která se za ním skrývala.
J'Onn se narovnal a položil ruku na Vulkancovo rameno.
"Shiav," řekl.

8. KAPITOLA

"Tohle se mi nelíbí," mumlal McCoy a nesouhlasně kroutil hlavou. "Tohle se mi ale vůbec nelíbí." Byli na cestě na můstek. Protentokrát fungoval turbovýtah bezchybně. Ke Spockově radosti se téma hovoru stočilo k Enterprise. Doktor byl více než nespokojen se skutečností, že loď právě vstoupila do Neutrální zóny bez ochrany maskovacího zařízení.

Jíma to příliš netrápilo a dělal co uměl, aby o tom přesvědčil i McCoye. Spock ponořený do snů se do rozhovoru příliš nezapojoval. "K Nimbu se přibližujeme opatrně," řekl Jim. "Jsme v Neutrální zóně. Nikdo na nás tady nezaútočí."

"Lépe řečeno, od nikoho se to nepředpokládá," odporoval mu McCoy. "Nebo si snad myslíš, že až Klingoni uvidí NCC-1701-A na našem trupu, že jenom zaklejou 'K čertu!' a sbalí si svoje kyblíčky a lopatičky a vrátí se na svoje pískoviště?"

Jim se na chvíli zamyslel. "Chekov neustále skenuje okolí. Pokud by se přiblížili, věděli bychom o nich. Musíš uznat, že se Klingoni okolo Nimbu moc nepotulují. Není tam nic, co by mohli ukrást, ani nikdo, kdo by se s nimi chtěl utkat. Nenarazíme ani na jedno klingonské plavidlo, dokud -"

"Dokud nás jedno neuvítá střelbou z disruptorů." McCoy se tvářil mrzutě.

"No... asi ano," přiznal Jim. Spock stojící za tím stále tajemně mlčel. "Ale podívej se na to takhle, Kostro: rozdrtili bychom je na prach."

"Moc vtipné," řekl McCoy nepříliš nadšeně.

Výtah zpomalil. "Můstek," oznámil počítač příjemným ženským hlasem.

"Jsem překvapen," usmál se doktor a vykročil dopředu, když se dveře začaly otevírat. "Něco na téhle lodi konečně funguje."

Spock ho jen taktak zachytil za rameno a zabránil tak jeho srážce s neotevřeným levým křídlem dveří. Jim se do něj opřel a otevřel ho.

"Mohlo to být horší," řekl zamračenému McCoyovi. "Alespoň že funguje pravá část dveří."

Společně vstoupili na můstek.

"Přibližujeme se k Nimbu Tři," řekl Sulu.

Na hlavní obrazovce byla zobrazena mdlá, okrově žlutá planeta pouze s pár malými skvrnkami modré barvy.

"Volací frekvence otevřeny," oznámila Uhura kapitánovi. Sledovala, jak přecházejí ke svým obvyklým stanovištím: Kirk ke křeslu, Spock vystřídal Chekova u skeneru a McCoy si, jako vždy, stoupl vedle kapitána.

Kirk usedl. "Standardní oběžnou dráhu, pane Sulu." Zadíval se na Spocka, který se skláněl nad svými senzory. Stejně tak, jako byl Spock rozrušený, když uviděl obličej vůdce únosců, byl teď klidný a naprosto soustředěný. Nebo to alespoň velmi dobře předstíral.

"Kapitáne," Uhuřin tón zněl naléhavě. "Zachytila jsem volání z Paradise City. Chtějí znát naše záměry."

"Potřebujeme trochu času, veliteli. Odpovězte s pořádnou dávkou statické elektřiny. Ať mají pocit, že jsme v potížích." Kirk se smutně usmál. "Nebude to daleko od pravdy."

Uhura se nahnula k mikrofonu. "Paradise City, můžete vysílat silněji? Sotva vás slyšíme."

"Spocku," řekl Jim. "Nějaké známky klingonských lodí?"

"Negativní, sleduji nejbližší okolí." Vulkanec nespouštěl oči ze svého monitoru. "Zahajuji dálkové skenování."

Kirk si mímě oddechl úlevou a zapnul interkom. "Přenosová místnost. Hlášení."

"Tady Scott, kapitáne. Přenosový systém pořád nefunguje. Dokonce i kdybysme je dokázali lokalizovat a zaměřit, nedokázali bysme je přenést."

"Kolik času potřebujete, Scotty?"

"Nedokážu to říct přesně, pane, ale pár hodiněk přinejmenším."

Kirkovy rty se sevřely. "Bez maskovacího zařízení si nemůžeme dovolit, aby nás tu našli Krugovi příbuzní." Odmlčel se. "Udělejte, co bude ve vašich silách, pane Scotte. Ale obávám se, že budeme muset rukojmí vyzvednout starým způsobem."

Spock se obrátil od svého monitoru. "Klingonský Dravec právě vstoupil do tohoto sektoru. Zbývá jedna celá devět hodin, než nás budou moci zaměřit."

"Zatraceně," řekl Jim tiše. Měli méně než dvě hodiny, aby našli rukojmí a dostali je na palubu bez použití přenosového zařízení... a potom se ještě pokusit utéct Klingonům. Vstal. "Tak do toho."

* * *

Sybok většinu noci proseděl v setmělém hostinci a zíral na jasný prázdný komunikační terminál. Jeho plán mu zatím vycházel: Dar, Talbot, dokonce i ten nezlomný Korrd byli v jeho moci.

Teď už mohl jen sedět a čekat. Mohl si dovolit být trpělivý. Trvalo mu skoro celý život dostat se tak blízko ke svému cíli, tak mohl pár hodin počkat.

Brzy se dozví, která ze dvou variant následujících událostí se uskuteční. Buď přiletí Klingoni a vymažou Paradise City z povrchu planety... anebo dorazí loď Federace. Jedině vesmírná loď byla dostatečně vyzbrojená na to, aby utišila strach v srdcích zoufalých únosců. Jenom na vesmírné lodi bylo vybavení, které Sybok potřeboval.

Sybok věřil v osud. Pokud jako první dorazí Klingoni a zabijí jeho, osadníky i rukojmí, potom byl špatným vůdcem a jeho vize byla jen výplodem choré mysli. Ale pokud jako první přiletí vesmírná loď... Pokud přiletí vesmírná loď, bude to znamení, že je Sybok skutečně bohy vedený a vyvolený. To potvrdí, že je skutečně shiav a ukončí jeho pochyby o tom, zda si to pouze nenamlouvá.

Posledních pár hodin nebylo lehkých. Bolestivé vzpomnutí na ztrátu T'Rey probudilo minulost. Trápily ho staré vzpomínky, tak staré, až Sybok uvěřil, že je už dávno zapomněl, že jsou pohřbeny kdesi v minulosti.

Ale teď byly zpět. Vzpomínky na Spocka i dávná bolest. Proč myslím na Spocka? podivil se Sybok. Proč teď? Myslí on na mě? Může právě to být důvod, proč o něm teď přemýšlím? Spocku, ať už jsi kde jsi, na Vulkánu, možná na Zemi, myslíš na mě právě teď, i přes všechny čas, který uplynul, i přes vzdálenost, která nás dělí?

Měl takové myšlenky okamžitě zapudit. Jen ho rozptylovaly. Ale i přesto s sebou pomyšlení na Spocka přinášelo i dávnou lásku.

Sybok položil ruku na terminál a lehce o ni opřel hlavu. V takových chvílích, kdy byl unaven jako teď, ho napadaly podivné myšlenky a začínal pochybovat sám o sobě. Netrápilo ho to. Věděl, že až si odpočine, tyto pocity zmizí.

Když obrazovka zablikala, okamžitě hlavou ucukl. Na monitoru se objevil tmavý a půvabný obličej lidské ženy.

"Paradise City," řekla. Její hlas byl stejně příjemný jako zevnějšek, ale byly to její slova, která způsobila, že mu do očí vhrkly slzy radosti. "Zde je loď Federace Enterprise. Prosím odpovězte."

"Vesmírná loď Federace," zašeptal Sybok. Pevně zavřel oči a pokoušel se ovládnout. Bylo to znamení od Pramene, že koná, jak si Světlo přeje. Toto plavidlo byl dar daný Sybokovi, aby mohl dosáhnout svého cíle a odhalit jedno z největších tajemství. Když se obrazovka opět rozzářila, roztřásl se. Objevil se obraz vnitřku lodi.

Z monitoru se na něj mračil úředně vypadající pozemský muž s tmavými vlasy. Sybok litoval, že se nad naprostou nesmyslností této situace nemůže nahlas zasmát.

"Hovoří kapitán Pavel Chekov," řekl člověk. Sybok se na něj mile usmál, ale s kapitánem to ani nehnulo. Jeho výraz zůstával dál tíživě vážný. "Porušujete dohodu o Neutrální zóně. Radím vám okamžitě propustit rukojmí, jinak bude mít vaše chování vážné následky."

Jak bojujeme proti našemu osudu, přemítal Sybok. Necháváme se řídit nařízeními a pravidly! Je to opravdu to, co dává vašemu životu smysl, kapitáne Pavle Chekove? Cestovat křížem krážem Galaxií a podřizovat se pošestilým předpisům byrokratického obra, který sám sebe nazývá Federací?

"Uvítal bych, kdybyste se přestal usmívat a odpověděl," řekl Chekov chladně.

"Odpusťte mi," odpověděl Sybok. Ani si neuvědomoval, že se stále usmívá. "Vaše výhrůžky mi však přijdou směšné. Jaké následky máte na mysli, kapitáne Chekove?"

Sybok se musel zasmát nad zmateným výrazem, který se objevil na tváři toho člověka.

* * *

Raketoplán Galileo 5 vstoupil do stratosféry Nimbu Tři. Kirk si od Uhury vzal phaser a osobní generátor silového pole. Rozdala vybavení i dalším sedmi členům oddílu ostrahy, který je doprovázel.

Kirk obrátil svoji pozornost zpět ke Spockovi, který se skláněl nad monitorem. Jejich skenovací systémy jsou zaostalé a s velmi krátkým dosahem, ale i přesto spolehlivé," oznámil Vulkanec. Ukázal na jedno místo na mapě. "Doporučuji, abychom přistáli zde, na souřadnicích osm-pět-šest-tři."

Kirk se zamračil, když uviděl, jaké místo vybral. "To je od Paradise City dost daleko, Spocku, a my nemáme moc času."

Spock se na něho podíval s nesmířitelným výrazem. "Pokud přistaneme blíž, riskujeme, že nás zachytí."

S tím nemohl Kirk udělat nic víc než souhlasit. Jejich úkolem sice bylo dostat se do města co nejrychleji, ale hlavně nepozorovaně. Jim si nešťastně povzdechl. "Máte ty souřadnice, pane Sulu?"

Sulu se napůl obrátil v pilotním křesle a přikývl. "Ano, pane. Právě je zadávám do počítače. Připravte se na přistání."

"Už se nemůžu dočkat," zamumlal McCoy uštěpačně a připoutával se do popruhů. Seděl přímo za Jimem.

Kirk se otočil a zostra se na něj zadíval. "Není trochu brzy, aby sis začal stěžovat, doktore? Kromě toho, to tys trval na tom, že poletíš. Já tě od toho odrazoval, vzpomínáš?"

McCoy si povzdechl. "Ani mi to nepřipomínej. Ale sám dobře víš, že rukojmí budou možná potřebovat lékařskou pomoc. A navíc na tebe stejně musím dávat pozor, Jime."

"Není čeho se bát. Tak dlouho, dokud ty a Spock budete se mnou -"

"Dokud budeme s tebou, nedovolíme ti dělat žádné vylomeniny, to je všechno. Nenuť nás věřit na kouzla."

Jim se zašklebil a otočil se zpět, aby se připoutal. McCoy nebyl daleko od pravdy. Jim byl rád, když se doktor nabídl, že půjde s nimi. Zadíval se na Spocka, který seděl vedle něj. Ten byl opět ponořen do svých myšlenek.

"Spocku," napomenul ho a naklonil se, aby mu mohl připnout popruhy.

Spock nijak nezareagoval. Jim se na něj udiveně podíval. Spock jim zřejmě o vůdci únosců zatajil něco velmi důležitého, něco, co ho velmi trápilo. Kirk však věděl, že nemá smysl na starého přítele naléhat, aby mu to prozradil. Odhalí to, pokud to bude nezbytné, ani chvíli dřív. Jim se bezmocně zeptal: "Spocku, jste v pořádku?"

Spock ztuhl, jako by ho ta otázka polekala, ale okamžitě to překonal. "Cítím se dobře, kapitáne." Když však viděl, že to Kirka příliš nepřesvědčilo, dodal: "Zatraceně dobře."

Jim se slabě usmál. "Nejsme ve dvacátém století, Spocku. Nemusíte klít, abyste mě přesvědčil."

Spock přikývl, aby dal najevo, že to vzal na vědomí, a potom se opět ponořil do sebe. Galileo začal sestupovat.

* * *

"Tak, jak jsme předpokládali," řekl kapitán Pavel Chekov, "klingsonská válečná loď míří k Nimbu, Očekáváme její přilet během jedné hodiny."

Sybok přikývl. Ale Klingonů se už nebál. Tato vesmírná loď byla znamením, že se jeho mise zdaří. On a toto plavidlo, Enterprise, jsou pod boží ochranou, a žádný klingsonský Dravec, žádná temná síla v Galaxii jim nemůže ublížit. "Klingoni asi budou docela naštvaní, že?"

Člověk se naježil. "Och, jak jste chytrý. Přiletí a zničí celou planetu! Zabijí vás i vaše rukojmí!"

Sybok vesele odpověděl. "Tak to mám štěstí, že jste tu vy a vaše loď. Mezitím, kapitáne, vás žádám, abyste se vy a váš první důstojník přenesli na moje souřadnice."

Mladý kapitán se na něj nedůvěřivě podíval. "Rádi bychom se přenesli dolů, ale nejdříve musíme mít jistě... záruky."

Sybok si najednou uvědomil, že ten člověk pouze hraje o čas. To mu nemohl dovolit. Byl neskutečně unavený. Přejel si rukou přes své horké čelo. Události posledních dní ho duševně i fyzicky vyčerpaly. Nepočítal s žádnými překážkami, dokonce ani s tak nicotnými, jako byla tato. Ne teď, když už si byl tak jistý.

Možná byla jeho víra bláhová, nebo to snad byla její zkouška.

Sybok načerpal sílu ze svých nejposlednějších rezerv, napřímil se a využil schopnosti, které se naučil na své domovské planetě. Postavil se kapitánu Chekovovi s tváří zbavenou emocí.

"Jaké záruky požadujete?" řekl Chekovovi.

* * *

S obdivuhodnou obratností navedl Sulu Galileo 5 na hladké přistání za vrcholem písečné duny, kde byli skryti před zrakem únosců ve městě. Přistáli v noci, bez rádiového kontaktu a světla, ale Jim si i přesto dělal starosti. Vyšel z raketoplánu a vyškrábal se na vrchol duny, aby se podíval, kde vlastně jsou.

Bez toho, aniž by je zastíňovala světla civilizace, hvězdy a měsíce osvětlovaly jasně pouštní krajinu. Jim pozvedl infračervený dalekohled k očím, aby se mohl lépe porozhlédnout.

"Pěší chůzí jsme od Paradise City vzdálení nula celá dva hodiny," řekl Spock.

"My nemáme nula celá dvě hodiny, pane Spocku."

"Souhlasím," přiznal Spock. "Ovšem jsou tady i alternativní způsoby pohybu."

Kirk se zadíval skrz dalekohled a zamračil se. Mezi Galileem a Paradise City nebylo nic než rovná a pustá poušť. Zkoumal povrch, zda na něm nejsou nějaké překážky nebo Vulkancovy hlídky, až zachytil jakousi mihotavou oranžovou záři a vedle ní cosi velkého a temného. "Tak počkat..."

Byl to oheň a ta velká tmavá věc vedle něj byl tsemu, tažné zvíře, jemuž lidští osadníci na Nimbu trochu neprávem říkali "kůň". Méně než kilometr od duny byla malá oáza, ve které se skupina šesti ozbrojených strážných pokoušela zahrát u ohně a kde napájeli své tsemu. Pokud ale zahlédli nebo uslyšeli přistávající Galileo, zřejmě je to nevzrušilo.

Jim měl chuť rádně zaklít. Dostat se přes těch šest, kteří očividně patřili ke Galaktické armádě Světla, je bude stát hodně času. A zaútočit na ně vyjde nastejno.

Najednou se radostně usmál. Jak to, že ho to nenapadlo dřív? Řešení jejich problémů bylo uvázáno kousek odtud u jednoho ze stromů v oáze.

"Kapitáne," zeptal se Spock tiše, zmatený náhlou změnou v Jimově výrazu.

"Pane Spocku, už jste někdy jel na tsemu?"

"Zatím ne, kapitáne."

"Tak to je potom čas na první lekci."

* * *

Rigellský osadník jménem Arreed seděl v písku a zíral do ohně s ostatními, zatímco jejich "koně" žíznivě pili z malé studně. Arreed přišel na Nimbus před více než pěti lety na radu svého obhájce. To ho mělo ochránit před patnácti- až dvacetiletým vězením, které by ho čekalo za malou roli v pašování nepovolených zbraní do Federace, samozřejmě pouze pro sběratele, jak ujišťoval soudce. Tehdy mu Nimbus nepřišel jako špatný nápad. Teď přísahal, že pokud se někdy dostane domů, bude mít jistý rigellský veřejný obhájce velké potíže. Na Nimbu byly vězeňské kolonie, které mnozí z Arreedových druhů několikrát navštívili a které v porovnání s normálním vězením zněly jako pohádka.

Jenže mu jaksi zapomněli říci o suchu. Užít se tady jako farmář bylo skoro tak nemožné jako být horníkem. Planeta byla pustá jako její dva měsíce a naprosto bezcenná. Dokonce ani jeho schopnosti pašeráka tu nebyly nic platné. Neměl co pašovat, každá loď se Nimbu vyhýbala velkým obloukem. Prostě nebylo úniku.

Arreed byl stále mladý, a místo toho, aby žil naplno, marnil svůj život tady, na suché, zpustošené skále jménem Nimbus. Pokud tu byla třeba i sebemenší naděje na únik, možná dokonce na palubě vesmírné lodi, byl ochoten dát svůj život v sázku. Mezitím se musí spolčit s partou zlodějíčků, aby přežil. Neměli sice ke krádeži mnoho příležitostí, ale i tak se jim občas podařilo ukrást něco užitečného. Jídlo, možná i čerstvě poraženého tsemu, nebo vybavení, které se dalo s obyvateli města za jídlo vyměnit. Arreed při takové životosprávě značně zhubl. A také zahořkl.

Ale před pár dny se stalo něco zvláštního. Jesha, vedoucí jejich skupiny, hovořil s Vulkancem jménem Sybok, který dokázal pomoci každému, kdo ho o to požádal. A tak se jeden po druhém vydali s Jeshou za tímto Vulkancem, tímto Sybokem, o kterém Jeshu tvrdil, že je prorok. Brzy všichni přestali škodit ostatním osadníkům. Sybok jim ukázal pravdu a oni již necítili touhu ubližovat ostatním. Jeshu tvrdil, že Sybok udělá to samé i pro Arreedu, že i mladého Rigelliana zbaví bolesti.

"Bolest!" ušklíbl se Arreed. Jeho myšlení se nezměnilo prudce jako u jeho společníků. I když byla pravda, že od té doby, co se objevil Vulkanec, nemuseli krást, a přesto měli co jíst. Ale rozhodně se nepomátl jako jeho přátelé, ze kterých se stali pobožní blázni. Tenhle Sybok nebyl nic víc než hypnotizér a Arreed by nikdy nedovolil, aby jeho nějaký hypnotizér ovládl. "Všechny tyhle směšné kecy o bolesti! Jediná bolest, kterou cítím, je ta v prázdném žaludku. Z toho, jak se vleču vyhladovělý k smrti v týhle zatracený poušti!"

A potom začali mluvit o vesmírné lodi.

Stále odmítal přímý kontakt s hypnotizérem, ale přestal protestovat a začal plnit všechno, co Sybok přikázal. Až přiletí vesmírná loď, slíbil si Arreed, najdu způsob, jak se dostat na palubu.

Teď Arreed trpělivě seděl se svými přáteli a hřál se u ohně, který alespoň trochu zaháněl noční chlad. Mohl si dovolit být trpělivý. Už to nebude trvat dlouho a okusí chuť svobody. Sybokovou armádou se šířily zvěsti, že loď Federace už dorazila. Pro Syboka bude přemožení posádky tak jednoduché, jako sebrat dítěti bonbón. Arreed a jeho parta byli jednou ze tří skupin, které byly odpovědné za hlídkování v okolí Paradise.

A stejně tak jako ostatní skupiny, i Arreed a jeho přátelé oslavovali přilet vesmírné lodi. Jeshu z hostince Paradise tajně vzal tři lahve skvělého likéru, které tu teď mezi nimi kolovaly. Byla to už dlouhá doba, co někdo z nich pil pravý likér. Slabé tuzenské víno sice nebylo tak vzácné, ale ve skutečnosti poslední měsíc Arreed nepil ani to. Netrvalo dlouho a byli zpití do němoty. Arreed pil, dokud si nevšiml, že oheň pomalu uhasíná.

Dál se hlasitě bavili a smáli, takže když nad jejich hlavami přeletěl raketoplán, nikdo z nich si ho nevšiml. O pár chvil později upoutalo Arreedovu pozornost něco mnohem tiššího a jemnějšího.

Hlas. Arreed si stoupl a máchl rukou, aby upozornil své společníky. Přitiskl prst k ústům. Ten zvuk přišel znovu. Tentokrát se na něj Arreed plně soustředil. Kdesi za ním libě a nádherně zpívala jakási žena.

Arreed se otočil. Z tak rychlého pohybu se mu roztočila hlava. Chvilí to trvalo, než ho závrať přešla. Tam nahoře, na hřebeni šedobílé duny, se v jasné záři dvou měsíců nízko nad obzorem půvabně kolébala ženská postava. Tichem noční pouště se její zpěv o pokušení a tajemství nesl na míle daleko.

Všichni okamžitě ztuhlí překvapením nad tak nadpozemskou krásou. Všichni osadníci najednou vstali a zaposlouchali se do zpěvu. Zřejmě cestovala s některou ze skupin, která ji chránila. Osamělá žena v poušti byla obrovská vzácnost.

Nedokázal tomu uvěřit. Nejdříve si myslel, že je to snad pouhá vidina způsobená alkoholovým opojením, ale viděli to i ostatní. A tak se Arreed vydal na vrávoravou cestu sypkým pískem.

Jeho mysl byla plná podivných opileckých myšlenek, ale on se upnul k jedné jediné. O lidských náboženských představách a obyčejných nevěděl téměř nic, ale co si pamatoval jasně, byla legenda o měsíční bohyni. Možná byla tato kráska jednou z bohyň Měsíce, nebo v případě Nimbu, měsíců. Případala mu jako znamení... Znamení čeho? Tu odpověď Arreed neznal. Možná znamení souhlasu s tím, co dělá Sybok a jeho stoupenci, znamení, že vesmírná loď je pod jejich velením.

Arreed škytl; hlasitě se zasmál nad nesmyslností takových myšlenek a dál vrávoral ke svému cíli. Modlil se, aby to nebyla bohyně, ale skutečná, živá žena. Co se dá dělat s bohyní? Zato taková žena... Dorazil k duně a klesl na všechny čtyři do stále ještě teplého písku.

Výstup byl náročnější, než Arreed předpokládal. Duna byla vyšší a příkřejší než obvykle a Arreed, který zatím lezl jako první, sklouzl dolů. Těžce oddechoval, když se zastavil jen pár kroků před Jeshou, který byl už také blízko vrcholu. Žena byla už jen kousek od nich. Stála od nich jen několik metrů a Arreed v měsíční svědě viděl, že je stejné půvabná jako její zpěv. Byla štíhlá, měla tmavou pleť a velké oči. Jistě je už musela zahlédnout, ale místo toho, aby se polekala, pokračovala ve svém zpěvu, jako by je chtěla přivítat.

Sním, říkal si Arreed, sním ten nejkrásnější sen, jaký si jen můžete představit. Sebral veškeré síly, které mu zbývaly, aby svého snu dosáhl co nejdříve.

Joshua otočil hlavu, aby se obořil na Arreedu, který se uhodil tváří o patu jeho bot. Najednou si uvědomil, že před pár chvílemi uslyšel jistý zvuk, děsivé ržání z oázy, kterému původně nevěnoval pozornost.

Tři temné postavy se proplížily k ohni a teď jim kradly jejich koně.

Arreed křičel vzteky nad tím, jak se nechal napálit falešnou zpěvačkou. Natáhl se pro nůž, který měl u pasu. Pak si však uvědomil, že zbraně nechali u ohně. Kdesi za ním i Jeshu sáhl po zbrani. Koně byli pryč, ale oni si místo nich osedlají půvabnou svůdkyni.

Hudba utichla. Nepřítomnost zvuku ho polekala. Zděšeně vzhlédl k hřebeni. Měsíční bohyně se smála. V obou rukou svírala phasery. Jeden byl namířen na Jeshovu hlavu, ten druhý na Arreedovu. Po její pravé i levé straně se objevili stejně vyzbrojení vojáci Federace v uniformách.

"Vždy jsem si přála zpívat před obecnstvem, které by můj zpěv opravdu za-u-jal," řekla žena.

9. KAPITOLA

Kirk si natáhl přes hlavu kapuci ukradeného pláště, aby nevdechoval písek, zvířený kopyty tsemu. Chlupatá zvířata udržovala obdivuhodně rychlý krok. Kirk a pět členů jeho posádky - Spock, Sulu, McCoy a dva z ostrahy pádili noční krajinou a byli čím dál tím blíže k jasně osvětlenému Paradise. Všichni na sobě měli dlouhé pláště s kapuci, ukradené příslušníkům Galaktické armády Světla. Chránily je před nočním chladem a vlály ve větru.

Dokonce i přes tmou, která ho obklopovala, si Jim všiml hrůzu nahánějícího výjevu: měsíční světlo se odráželo od obrovitě vybílené kostry tsemu, který neměl štěstí. Ten Jimův těžce oddechoval a potil se námahou. Byl větší a chlupatější než pozemští koně. Tento druh se zatím nestačí přizpůsobit změně počasí na Nimbě po Velkém suchu. Ale poslouchal na slovo.

Spock cválal kapitánovi po boku. Nejdříve chtěl Kirk na Vulkance zakřičet, aby dodržoval větší odstup, jinak se zvířata srazí. Ale potom Spocka uviděl, jak v sedle nemotorně poskakuje a v jedné ruce svírá otěže, zatímco se tou druhou zoufale snaží udržet, aby nespádl. Jim se usmál a vzpomínal na svoji první nešťastnou a bolestivou jízdu na hřbetě koně, která mu však teď přišla směšná.

"Pane Spocku," zakřičel Jim, aby byl slyšet i přes klapot kopyt.

"Ano, kapitáne?"

"Vy jste ještě nikdy nejel ani na obyčejném koni, že?"

Vulkancův obličej sice stínila kapuce, ale suchý tón v jeho hlase se nedal přeslechnout. "Samozřejmě."

Jim se musel hodně ovládat, aby se neusmál. "Podívejte, Spocku... jak poskakujete nahoru a dolů - no, mohli byste si tak ublížit. A to ve velmi citlivých partiích, jestli víte, co mám na mysli."

Ticho. "Obávám se, že si to velmi dobře uvědomuji, kapitáne. Již jsou poškozeny."

Bylo jen dobře, že neviděl Vulkanci do obličeje, jinak by se musel rozesmát nahlas. I tak to pro něj bylo nesmírně obtížné. "Uvolněte se v kyčlích, Spocku. Musíte vysedat. A to nejdůležitější je..." Kirk udělal dramatickou pauzu. Teď přišel čas pro odplatu.

Spock čekal a stále bolestivě narážel do sedla.

"Splynout s koněm v jedno."

* * *

Z pouště se opět ozvalo hřmění.

J'Onn stál na nejvyšším valu městských hradeb a zíral do tmy. Tentokrát mu však zvuk nepřipomínal déšť, ale něco zlověstného: blížící se bitvu.

Zaplavil ho strach, ale on se mu odmítl podvolit. Strach už nemohl ohrozit ani jeho ani to, co se chystal udělat zbytek Sybokovy armády. I přesto však J'Onna stále se přibližující dusot koňských kopyt zneklidňoval. Nepřidal se k hlídce na hradbách proto, že by ho tu snad bylo potřeba, ale spíše proto, že byl neklidný a nejspíš i nedočkavý. Nemohl si nechat ujít pohled na to, jak se naplňuje jejich sen zmocnit se vesmírné lodi, utéci z Nimbě a být konečně po všech těch letech volný.

Odmítal byť jen přemýšlet o tom, že by někdo tak obdivuhodný jako Sybok mohl selhat a nenaplnit tak svůj osud.

Jeden ze strážných namířil světlo reflektorů do pouště, kde odhalil malou skupinku jezdců. J'Onn je okamžitě poznal. Jejich neočekávaný a spěšný návrat nevěstil nic dobrého. J'Onn zakřičel na vojáky kdesi pod ním.

"To je naše hlídka! Otevřete brány!"

Obrátil se zpět a sledoval, jak temné postavy na hřbetech koní projíždějí mohutnou bránou.

* * *

Díky tsemu dorazili Kirk a ostatní k bránám města ve velmi krátkém čase. Ukradené pláště se jim vyplatily. Když přijeli k valům městských hradeb, obyvatelé sami jim otevřeli mohutnou bránu.

Tsemu naplno cválal. Jim dál hrál svou roli. S tváří skrytou ve stínu kapuce zuřivě křičel na strážce nahoře na hradbách, které měly za úkol pozorovat okolí.

"Vojáci Federace! Asi kilometr za námi! Zavřete bránu!"

Osadníci okamžitě začali zavírat těžká kovová vrata. Jim přitáhl svému zvířeti otěže a zastavil. Spock a ostatní ho následovali. Dav mužů a žen proběhl okolo nich, aniž by si jich nějak zvlášť všimli. Jeden z osadníků, vyhublý a plešatý muž z Regulu, však zamířil přímo ke Kirkovi. Jeho chování očividně vyjadřovalo, že tu velí... a způsob, jakým se mračil,

Jim znervózňoval. Kirk zaklonil hlavu a zakřičel na strážce: Jejich více než stovka! Zesilte opevnění!"

Fungovalo to. Regulan zaváhal, potom chytil jednoho z procházejících osadníků za rameno, začal na něj štekát rozkazy a ukazoval při tom na vysoký val.

Jim si tiše oddechl a podíval se na Spocka, který stál vedle něj. Vulkanec téměř nepostřehnutelně přikývl. Místo, odkud únosci vysílali, leželo v nevydlážděné špinavé ulici přímo před nimi. Tak lhostejně, jak jen to šlo, pobídl Kirk svého koně a zamířil ve směru, který mu ukázal Spock. Skupina se velmi pomalu pohybovala dolů ulicí. Nechtěli na sebe upoutat více pozornosti, než se jim povedlo doposud.

Na střeších nízkých omšelých budov strážilo mnoho vojáků Armády Světla, každý z nich ozbrojen nedokonalou, avšak pravděpodobně smrtonosnou ručnicí, jak si Jim připomněl. Pokud by vůči jezdcům dole na ulici pojali jakékoliv podezření...

Naštěstí však byla jejich pozornost upoutána posilováním obranných valů okolo města. Několik vojáků se pokoušelo zvýšit odolnost brány kovovou závorou. Sulu a dva muži z ostrahy se jeden za druhým, aby nevzbudili podezření, oddělili od skupiny, aby připravili zástěrku pro nadcházející útěk.

"Spocku," zašeptal Kirk, když si byl jistý, že je nikdo nevidí.

"Držte svého koně, kapitáne," opověděl Spock tiše. "Skenuji okolí." Vulkanec pod svým černým pláštěm dosud úspěšně skrýval trikordér. Teď ho vyndal, avšak pouze natolik, aby ho nikdo kromě těch, kteří stáli kolem něj, nezpozoroval. Jim uslyšel tiché zabzučení, když zařízení splnilo svůj úkol. Spock se opatrně podíval na výsledek a potom kývl hlavou směrem k domu, vzdálenému od nich jen několik desítek metrů. "Rukojmí jsou v této stavbě před námi."

Jim se tam podíval. Byla to nepřitažlivá jednoposchodová budova se staromódními lítacími dveřmi, s chatrnou verandou a oknem s výhledem do ulice, které bylo pokryto takovým nánosem prachu, že nebylo možné se skrz něj podívat dovnitř. Z jednoho rohu do druhého se táhl svítící nápis:

HOSTINEC PARADISE

Kirk zakryl komunikátor v dlaních a opatrně zašeptal: "Galileo, tady je přepadový tým. Začněte."

"Ano, pane," odpověděl Uhuřin hlas. "Už jdeme." Načasování bylo nesmírně důležité. Pokud by přepadový tým selhal a nestihl by osvobodit rukojmí, než do města dorazí raketoplán, mise by musela být zrušena... a čas, který by potřebovali k přípravě dalšího pokusu, by dal Klingonům šanci přiletět a vymazat planetu, o Enterprise nemluvě, z oblohy. A to Jim naprosto odmítal přemýšlet o tom, že by raketoplán nedorazil.

Opět ukryl komunikátor a pobídl svého tsemu směrem k hostinci.

* * *

Když ostatní na hradbách obrátili svou pozornost k poušti, J'Onn se sám vydal pátrat po tom, kam zmizela právě dorazivší hlídka.

Podivný pocit, zlá předtucha, která se ho držela od chvíle, kdy poprvé zaslechl dusot kopyt dopadajících na povrch pouště, stále sílila. Na té skupině se mu něco nezdálo, něco s ní nebylo v pořádku...

J'Onn se zadíval setmělou nevydlážděnou ulicí a uviděl tmavé postavy, ještě stále sedící na hřbetech koní. "Co to dělají?" zeptal se sám sebe. Rozhodně nespíchali upevnit ochranné valy, jak by měli.

Místo toho se obezřetně plížili k pivnici, ve které byl Sybok a diplomaté.

J'Onnovi najednou vše došlo. Přiběhl k nejbližšímu reflektoru a zamířil jeho jasný paprsek dolů na vetřelce.

* * *

Kirk byl okamžitě oslepen paprskem bolestivě jasného světla. Maškaráda skončila. Zakryl si oči levou rukou, zamhouřil je a pokoušel se rozhlédnout okolo. Někdo nahoře na valu na něj svítil. Levou rukou sáhl pro phaser ukrytý pod pláštěm. "Phasery na omráčení! Slezte z koní! Sulu, udělejte něco s tím světlem."

Sulu pobídl svého koně. Zamířil k reflektoru nedbaje kamenných projektilů, které hvízdaly kolem. Když se k velkému světlu dostatečně přiblížil, Sulu v sedle napůl vstal a zamířil. Paprsek čisté energie vycházející z jeho phaseru prošel prostředkem reflektoru a roztříštil ho na kousky.

V ulici se okamžitě setmělo. Teď byla osvětlována už pouze záblesky výstřelů z pušek a chabým světlem vycházejícím z hostince. Vojáci na střeších začali pálit.

Když Sybok uslyšel zvuk střelby, obrátil se od komunikační obrazovky, přes kterou vedl nesmyslný a vyčerpávající hovor s kapitánem vesmírné lodi. Už mu chtěl začít vyhrožovat tím, že ublíží rukojmím - což byla samozřejmě lež, ovšem jak to mohla Federace vědět? - když uslyšel hluk boje.

Popadl ho nesmyslný vztek. Jak jen se mohl nechat takhle napálit! Kdyby se jen pokusili pochopit to, o co usiluje... ale lidé se nikdy nezmění, nikdy nechtějí poslouchat. Jediné, čemu rozumějí, je násilí.

"Co se děje?" dožadoval se Sybok vysvětlení od kapitána na obrazovce. Jeho hlas se trásl vztekem.

Výraz kapitána vesmírné lodi se nezměnil. "Žádám vás, abyste se okamžitě vzdali," řekl Chekov. Jeho hlas byl chladný a drsný jako kámen. "Jste pod útokem nejlepších jednotek Federace. Nemůžete vyhrát, nemůžete utéct."

"Vy blázne," vybuchl Sybok. Bouchl pěstí do terminálu a promáčkł tak jeho kovový povrch. Zastaralá klávesnice zachrastila. "Uvědomujete si, co jste udělali? Nechtěl jsem, aby došlo ke krveprolití! Ale vy jste mě k tomu donutili!" Vulkanec si přitáhl plášť, otočil se a odcházel.

"Počkat -" protestoval Chekov. Ale bylo příliš pozdě.

Zarmoucený a znechucený násilím, Sybok odkráčel z místnosti.

* * *

Spock byl první, kdo se přes palbu a splašené tsemu dostal před hostinec. Seskočil ze zvířete a beze slov mu poděkoval za pomoc. Přímý tělesný kontakt umožňoval i jistý kontakt psychický. Tsemu byla dobrácká zvířata, sice

ne příliš inteligentní, ale zato dobře přizpůsobivá, což bylo k přežití na Nimbú nezbytné.

Spockovi připadal duševní kontakt s ním velmi příjemný, a když se více soustředil na myšlenky zvířete, dokázal s ním svoje pohyby sladit, a tak i fyzický kontakt přestal být tak bolestivý.

Zvíře si odfrklo, jako kdyby mu za to chtělo vyjádřit vděčnost. Spock je nechal neuvázané, aby mělo větší šanci uniknout. Doufal, že už jeho pomoc nebude potřebovat.

Spock se obrátil a zamířil k hostinci, když uslyšel podivný zvuk, jakoby plesnutí masa o kůži, následované vyděšeným zaržáním tsemu. Jeden z osadníků seskočil ze střechy přímo do sedla. Spock se obdivoval schopnostem toho muže. Ovšem pouze chvíli. Voják začal mávat mečem ve vzduchu a pobídl tsemu kupředu. Nepochybně měl v úmyslu nechat Spocka zvířetem udupat.

Během několika sekund byl Spock přitisknutý ke stěně budovy bez jediné šance na útek. Voják prudce přitáhl otěže, aby přinutil vyděšené a zdráhající se zvíře se vzepnout se na zadní nohy.

Hrubá kopyta zamířila ke Spockově hrudi.

Sáhl pro phaser ukrytý pod pláštěm, aby mohl vojáka omráčit, ale než stačil zamířit, zvíře se vzepjalo znovu a vykoplo zbraň Spockovi z ruky.

Neměl jinou možnost. Spock se uvolnil a zaměřil se na oči zvířete. I přestože k telepatickému přenosu potřeboval přímý fyzický kontakt, doufal, že postačí to, jak je ke zvířeti blízko.

Soustředil se. Zvíře se přiblížilo, jako by mu odpovídalo na výzvu. Spock se k němu přitočil a s tichou omluvou položil svoji pravou ruku na jeho svalnaté rameno.

Stiskl.

Tsemu obrátil své tmavě zelené oči v sloup, dokud se neobjevilo bělmo protkané modrými žilkami. Tiše vypísklo a potom se s duněním svalilo na bok. Jezdec však včas z obrovitého zvířete seskočil. Zastavil se, ztuhl a chvíli na Spocka nevěřícně zíral. Potom upustil svůj meč a dal se na útek.

* * *

Mezitím se Kirk na hřbetě koně řítí k hostinci. Když seskakoval ze sedla, zahlédl svým periferním viděním temný stín - blížícího se vojáka. Instinktivně sáhl po phaseru a vystřelil. Voják se v bezvědomí zhroutil.

Kirk opatrně vešel lítačkami do temné místnosti. Když se však rozhlédl okolo, pocítil zklamání. Bar byl prázdný. Vypadalo to, že se Spockův přítel vypařil i s rukojmími. Až když jeho oči přivykly tmě, uviděl v nejbližším rohu místnosti dveře. Plný naděje vykročil tím směrem.

Byl už asi v půlce cesty, když za zády uslyšel pronikavé mňouknutí a ucítil, jak se mu drápy zarývají hluboko do zad.

Spockovi bylo jasné, že phaser zpět nezíská. Těžké zvíře si totiž lehlo přímo na něj a zvednout ho bylo příliš i na Vulkanec. Spock nechal zbraň ležet a zamířil starobylými lítacími dveřmi do setmělé pivnice.

Jediné světlo s namodralým nádechem vyzařovalo z obrazovky terminálu. Velitel Armády tu ještě před několika minutami musel stát a hovořit s Chekovem...

"Spocku," řekl Jim. Vystoupil ze stínu a upravoval si svůj plášť; přitom těžce oddechoval. V tu samou chvíli si Spock povšiml kočičí ženy, jak v bezvědomí plave obličejem vzhůru v mělkém bazénku. Voda z Jimova mokrého pláště kapala na podlahu pokrytou prachem, kde se stále rozrůstala tmavá skvrna. Voda v bazénku byla ještě stále rozvířená. Něco se tu muselo odehrát těsně předtím, než Spock vstoupil dovnitř.

Otázky byly zbytečné. Spock zaměřil svoji pozornost na to, kudy by se dalo utéci z baru, a došel ke stejnému závěru jako Jim. Beze slova se oba vydali k zavřeným dveřím v rohu hostince. Jim je zkusil otevřít. Byly zamčené. Kapitán vyndal svůj phaser a zamířil jeho úzký paprsek přímo na zámek.

Dveře se napůl otevřely. Spock se do nich opřel, aby je otevřel úplně. Kirk měl prst připravený na spoušti, ať už byl uvnitř kdokoliv.

"Díky Bohu," vydechl Jim. Spock cítil, jak se kapitán stojící vedle něj uvolnil.

Rozhlédl se. Očekával, že se před ním objeví Vulkanec, ale ten podle všeho uprchl. Uvnitř nebyli ani žádní vojáci. Jen okolo stolu seděly tři očividně dobře živené a oblečené postavy. Spock v nich poznal ty, které viděl na palubě Enterprise. Poblédlého a unaveného St. Johna Talbota, stárnoucího a tloustnoucího klingonského generála a vážnou a zachmuřenou postavu podivně pojmenované Romulanky, Caithlin Dar.

Trojice vyděšeně vzhledla, když Kirk a Spock vešli dovnitř. Spock zachytil výraz v kapitánově tváři. Pohlížel na Korra se směsicí lítosti a úcty.

Jim svěsil ruku s phaserem a rychle zamířil ke stolu. "Kapitán James Kirk z loď Federace Enterprise. Panové, slečno... byli byste tak laskaví a šli s námi, prosím. Obávám se, že nemáme příliš mnoho času."

"Máme spoustu času, kapitáne." Dar se půvabně zvedla ze své židle a zamířila ručně vyrobenou pistolí přímo na Jimovo čelo.

"Co k sakru -" Jim polekaně sáhl pro svůj phaser, ale ztuhl okamžitě, když Dar se zlověstným cvaknutím zbraň odjistila. Vedle ní z židlí vstali i Korrd a Talbot a pozvedli svoje vlastní zbraně. Korrd mřil na Spockovu hrud'. Odpor byl marný. Spock pozvedl ruce, aby dal najevo, že je neozbrojen.

"Prosím, spolupracujte," řekla Dar s překvapivou naléhavostí.

Položený výraz v jejích očích potvrdil Spockovi to, čeho se obával. Že někde poblíž se nachází její mesiaš, se kterým se on po všech těch letech opět setká.

"Nechci vás zabít," řekla Dar, "ale udělám to, pokud to bude nezbytně nutné."

Očividně střídavý Talbot přešel ke Kirkovi a Spockovi a natáhl k nim ruku. "Mohli byste mi předat své zbraně, pánové?"

"Vypadá to," řekl Spock svému zamračenému kapitánovi, "že nás rukojmí vzali za rukojmí."

* * *

Dar a ostatní vyšli na prašnou ulici, kde se to hemžilo osadníky. Někteří z nich nesli louče. Všichni směřovali k zajatému raketoplánu. Rozcuchaný McCoy se zamračil na osadníka, který ho zbraní pobízel k rychlejší chůzi.

"Skvělá masáž, Jime, tohle dloubání hlavni," řekl McCoy kysele, kdy došel ke svým přátelům.

Doktor právě pravděpodobně užil ustálené fráze, přemýšlel Spock. Dloubání do žeber přeci rozhodně nepatří mezi příjemné záležitosti. Ovšem doktorova reakce na podobný podnět byla pro jeho osobnost příznačná.

Jimův výraz zůstával zachmuřený. "Myslel jsem si, že jsem ti jasně řekl, abys za námi nechodil."

"Připouštím, že jsi to řekl," přiznal McCoy nevesele. Když se dveře raketoplánu otevřely, ztichl.

Uhura a dva muži z ostrahy byli vyvedeni vojáky, držícími ukradené phasery. Během chvíle stáli Kirkovi po boku. "Omlouvám se, pane," řekla Uhura tiše, když si stoupala vedle Kirka.

Jeho odpověď zanikla v ohlušujícím řevu davu. Spock se zadíval na postavu oblečenou v bílém hávu, vystupující z raketoplánu. Vojáci začali skandovat jeho jméno: "Sybok! Sybok! Sybok!"

"Dobře vykonáno, moji přátelé," křičel Sybok, aby přehlušil hlasitý řev osadníků. "Dobře vykonáno." Zvedl ruce, aby se dav utišil. Gesto pouze vyvolalo další vlnu nadšení. Vulkanec spustil kapuci a odhalil tak profil svého obličeje, lemovaný prošeďivělými vlasy. Jeho obličej byl pevný a hranatý.

Spock se zhluboka nadechl... a potom se opět ovládl a uvolnil. Věděl, kdo se pod kapuci skrývá, samozřejmě, vždyť vojáci volali jeho jméno. Ale pohled na něj přinesl spoustu bolestných vzpomínek. Spock sváděl krutý boj se svojí myslí, aby potlačil pocit zrady, který se s nimi vrátil.

Opatrně učinil krok vpřed. Koutkem oka zahlédl Dar, jak pevněji sevřela svoji pistoli. Chvilí počkal a udělal další váhavý krok.

"Syboku." Spock se pokoušel překřičet dav. Jeho hlas však v ohlušujícím hluku zanikl. Zoufale křičel: "Qual se tu, Sybok?"

Volal na Syboka, aniž by přemýšlel o volbě slov. Až potom, co svoji otázku vyslovil, si uvědomil, že pro Syboka použil důvěrné oslovení. Takové, které se užívalo jen pro T'hyla, nejbližšího přítele nebo nejdrazšího příbuzného. A Sybok byl kdysi obojím. Až potom si uvědomil, že tu samou otázku vyslovil, i když se loučili.

Qual se tu? "Jsi to TY?"

Otázka se rozléhala propastí třiceti let. Spock vzpomínal, jak tu samou otázku s úzkostí kladl jako třináctiletý... a kdy se smutně obrátil, když uslyšel odpověď.

Byl si vědom udivených pohledů Jima a McCoye i zvuku odjížděvaných pistolí, včetně té Dar, a věděl, že na něj míří každá ze zbraní na ulici. Ale teď už nemohl přestat. Opět postoupil kupředu.

Když Sybok uslyšel Spockův hlas, ztuhl a naklonil hlavu k jedné straně. Jeho vítězoslavný výraz zmizel a byl nahrazen znepokojením. Neobrátil se, aby se podíval na tazatele. Spock vycítil, že se to bojí udělat.

Když dav viděl Sybokovu reakci, okamžitě utichl. Spock se znovu odvážně zeptal: "Qual se tu?"

V mihotavém světle pochodně Spock viděl, jak se Sybokovy rty tiše pohybují. Dokázal přečíst odpověď, kterou vyslovily - tu samou odpověď, jakou dostal před třiceti lety.

"Jsem to já..."

Sybok se otočil a pohlédl do Spockovy tváře ze vzdálenosti jen několika málo metrů. Když Spock uviděl obličej, postoj a výraz druhého Vulkance, podivil se, jak jen mohl pochybovat o tom, zda je to opravdu on.

"Spocku," vydechl Sybok. Jeho hlas se třásl dojetím.

Spock bojoval s tím, aby se s odporem neodvrátil, ale jeho mladší já pocítilo obrovský nával lásky a bolesti. Pomalu se uklidnil. Byl si vědom stovek zděšených pohledů, které na něj byly upřeny. Dokonce ho mlčky sledovala i Dar, která svěsila ruku se zbraní.

"Spocku!"

Ten výkřik byl plný radosti. Dav se roztoupil, aby uvolnil cestu Sybokovi, který se vydal ke svému příteli z Vulkánu.

Spock ho posuňkem zastavil.

Sybok se zastavil asi na délku paže před ním. Spock si povšiml zármutku a zmatku, který se zračil v jeho tváři. Ne, nebyl sám k sobě upřímný. Cítil Sybokův zármutek a zmatek. Zpevnil své mentální a emoční štíty proti nezvanému vetřelci. Jeho propojení se Sybokem patřilo do dávné minulosti.

Výraz v Sybokově tváři se neustál měnil: láska, nenávisť, hořkost, zlost a opět láska. Spockovi to připomínalo rychle se pohybující oblaka na obloze za větrného dne. Nakonec se jeho obličej ustálil na mírně radostném výrazu. Trochu krůvě se usmál a přešel k normálnímu způsobu hovoru, což Spocka vyděsilo. Budou mezi sebou komunikovat nahlas - pravděpodobně to byla Sybokova odplata za Spockovo pohrdání.

"Stále stejně zdrženlivý," řekl Sybok a kýval hlavou.

I navzdory zraněným citům byla v jeho hlase stále slyšet nesmírná láska. "Stále věříš všemu, co ti staří napovídali. Nezměnil ses ani o fous od té doby, co ti bylo třináct, Spocku. Doufal jsem, že za tu dobu trochu vyrosteš."

Sybok se očividně pokoušel vyvolat cituplnou odpověď. Spock na něj však dál zíral s kamenným obličejem.

Sybok rozpráhl ruce v zoufalém gestu. "Spocku, to jsem já. Sybok. Trvalo to sice více než třicet let, ale nakonec jsi mě dohonil. To mi opravdu nemáš co říct?"

"Ano," přiznal Spock.

Sybok chvíli mlčel a potom se rozčileně zeptal:

"Zatýkám vás pro porušení sedmnácti paragrafů dohody o Neutrální zóně."

Slova neměla přesně ten dopad, jaký Spock předpokládal. Sybokovy oči se rozšířily. "Spocku, na tvé srdce míří hlavně více než stovky zbraní."

"Šedesát tři, pokud počítám dobře," odpověděl Spock klidně, bez jediné známky žertu.

Sybokův obličej prošel další sérií různorodých výrazů od nedůvěřivých přes skeptické až k pobaveným. Ustoupil o krok dozadu, popadl se za břicho a rozesmál se.

A smál se dál, dokud mu z očí nevytryskly slzy. Vojáci se k němu přidali. Za chvíli se celý dav kromě členů posádky Enterprise otřásal smíchem. Spock ovšem nedokázal přijít na to, co jim na celé situaci přišlo vtipné.

"Tak přeci jen, Spocku," lapał po dechu Sybok, "přeci jen máš smysl pro humor. Dobře pro tebe. Ale teď už bys snad mohl přestat."

"Nebylo mým záměrem vás pobavit," odpověděl Spock chladně. "Toto je vážná záležitost. Pokud se vzdáš okamžitě -"

Sybok zavrtěl hlavou a mávl nad Spockovými slovy pohrdlivě rukou. "Je mi líto, Spocku, ale teď se nemůžu vzdát. Neporušuji dohodu o Neutrální zóně. Ve skutečnosti jsem s tím teprve začal. A mým dalším zločinem bude krádež."

Krádež něčeho opravdu velkého."

Spock na něj udiveně zíral. Tušil, co má Sybok na mysli, ale stále tomu odmítal uvěřit.

"Potřebuji tvou vesmírnou loď." Sybok se přestal smát.

Rozhořčený a naštvaný Kirk udělal krok dopředu. "Tohle všechno jste udělal, jen abyste se zmocnil mé lodi!"

Sybok otočil hlavu a zamračeně na Kirka pohlédl. "A kdo jste vy?"

"James T. Kirk, kapitán Enterprise."

Sybokova obočí vylétla vzhůru. "Ale já myslel, že Chekov..." Odmlčel se a opět se krátce usmál. "Ach tak. Velmi chytré, kapitáne." Obrátil se zpět ke Spockovi. "Spocku, vypadá to, že máš druhou šanci se ke mně přidat. Co na to říkáš?"

Spockův klidný výraz skrýval obrovské vzednutí emocí, které se odehrávalo uvnitř. O jeho oddanosti vůči kapitánovi, Enterprise a její posádce nebylo pochyb a po všech těch letech bylo s podivem, že byla v jeho odpovědi cítit lítost, dokonce smutek.

"Jsem důstojníkem Hvězdné flotily," řekl. "Udělám vše, co bude v mých silách, abych tě zastavil."

Sybokovým obličejem prolétl záchvěv bolesti, ale okamžitě zmizel a byl nahrazen výrazem stejně chladným, jako byl Spockův.

"Dobře," odpověděl Sybok sebejistě. "Potom si tu loď budu muset vzít bez tvé pomoci."

Otočil se k němu zády.

"Jenom plácá, Spocku," zasyčel McCoy. "Pokud s ním nebudeme spolupracovat, nikdy se přes Chekova a Scottyho na palubu nedostane."

"Doktore," odpověděl Spock pomalu, "Sybok je nesmírně inteligentní a vynalézavý. Pokud tvrdí, že ovládne loď i bez mé pomoci, pravděpodobně se mu to i podaří."

* * *

"Raketoplán je na cestě," řekl Scott.

Chekov se přistihl, jak nervózně poklepává prsty na opěradlo velitelského křesla, a donutil se přestat. Plán nevycházel tak, jak by si přál. Vůdce teroristů odmítal jakýkoliv kontakt a z výsadečkového týmu také nikdo neodpovídal. Touto dobou by měl Galileo 5 žádat o otevření vrat hangáru, ale na žádné frekvenci nikdo z raketoplánu neodpovídal.

"Jak daleko je od nás ten Dravec?" zeptal se Chekov.

Scotty se tvářil ustaraně. "Přibližuje se."

Něco zřejmě nevyšlo tak, jak by mělo. Chekov doufal, že to on něco dělá špatně, ale intuice mu říkala, že jeho chyba to není. Galileo a všichni na jeho palubě byli zřejmě ve vážných potížích - možná zajatí, možná mrtví.

Rozhodl se čekat na volání od kapitána až do poslední možné chvíle. A ta chvíle se rychle blížila společně s klingonským plavidlem.

* * *

Dravec Okrona se blížil k Nimbu III a ke své kořisti, Enterprise.

Klaa se nahýbal nad svým prvním důstojníkem Vixis, která seděla za svou konzolou plně soustředěná na výsledky dálkového skenování. Oba dva byli překvapení, když se na monitoru s hlasitým pípnutím objevila Enterprise.

Klaa se uklidnil. Když si s Vixis vyměnil vítězoslavný pohled, položil na chvíli svou ruku na její půvabná svalnatá ramena a vrátil se zpět ke zbraňové konzole.

Vixis se zaujetím četla data zaplňující její obrazovku. "Na dostřel bude přibližně za... osm tisíc kellicamů."

Klaa zrychlil krok, usedl do křesla a přitáhl si zaměřovači skener. Jeho prsty se chvěly v předtuše slávy, která měla přijít. "Tiché přiblížení," zařval na Taraga. "Zpomalte na čtvrtinu impulzu. Připravte se k zamaskování."

Siréna se rozhoukala a můstek zaplavilo červené světlo. Klaa cítil, že jeho srdce bije rychleji. "Aktivujte maskovací zařízení," řekl a pochválil sám sebe za to, že nenechal rozčilení proniknout do tónu svého hlasu.

Okrona se zamaskuje a nepozorovaně přiblíží na dostřel a potom jedním nebo dvěma dobře mířenými zásahy zničí Enterprise a všechny na palubě. A Jim Kirk už nikdy nezjistí, kdo ho vlastně zabil.

Jistým způsobem to byla škoda. Ale největší Klaaův sen byl tak blízko svého naplnění, že nehodlal riskovat tím, že by se přiblížil nezamaskovaný.

Nikdo a nic už ho nemohlo zastavit.

* * *

Scott, který se nakláněl nad Spockovým monitorem, konečně pozvedl hlavu a neradostně pohlédl na Chekova. "Pane Chekove, ztratil jsem toho Dravce. Museli se zamaskovat."

Chekov přikývl. Věděl, co tím Klingoni zamýšlí. Zůstanou neviditelní, dokud se bez varování neobjeví přímo před Enterprise a nezaútočí na ni.

Jediné, co mohl Chekov udělat, bylo odhadnou jejich pozici... ale riziko něčeho podobného bylo příliš velké.

"Zvedněte štíty," přikázal váhavě. Se zvednutými štíty bude loď chráněna před cizím útokem... ale Galileo, ať už byl

kdekoliv, nebude moci přistát.

Scott začal protestovat. "Ale raketoplán -"

"Udělejte to," řekl Chekov.

Scott si povzdechl a zadal příkaz do počítače. Potom se zadíval na obraz v jasných barvách, který se objevil na jeho monitoru. Zobrazoval Enterprise obklopenou zářícím silovým polem, které bylo pro klingonské disruptory neprostupné...

Stejně tak jako pro ty na palubě Galilea 5.

10. KAPITOLA

Galileo se vydal na cestu zpět. Pilotovali ho Sulu a Uhura, samozřejmě pod dozorem ozbrojené stráže, zatímco Kirk seděl mezi Spockem a McCoyem a zachmuřeně sledoval hlavně zbraní, které na něj mířily. Na druhé straně uličky Sybok cosi vážně projednával s diplomaty. Seděl při tom ve svém sedadle obráceně, tak, aby viděl na Caithlin, Korrd a Talbota, kteří seděli v řadě za ním. Sybok mluvil příliš tiše, aby ho Kirk slyšel, ale Jim tušil, že diskutují o převzetí Enterprise. Spock se svým dobrým sluchem by možná mohl zjistit, o čem si povídají.

Jim se zadíval na Vulkance sedícího vedle něj. Spock vypadal, že je ponořený hluboko do svých myšlenek a okolí nevnímá. Němě seděl a oči v jeho kamenném obličejí se dívaly kamsi do nekonečna. Jim měl pocit, že se cítí zahanbený tím, že má s vůdcem Galaktické armády Světla něco společného.

Jim si najednou uvědomil cosi nepopiratelného. Reagoval přesně tak, jako kdyby mu někdo chtěl ukrást starou Enterprise. Ať už byla nová Enterprise jakkoliv nedokonalá, byla to jeho loď a on by se musel zbláznit, kdyby nechal toho šíleného Vulkance a jeho fanatickou armádu pomatenců ji ovládnout.

"Hej," ozval se Jim rozhořčeně. "Co si myslíte, že uděláte s mou lodí?"

Sybok se odmlčel a zamračeně na něj pohlédl. Potom kývl na Talbota, který vstal ze své sedačky a přešel ke Kirkovi. A Sybok dál pokračoval v tichém a nesrozumitelném hovoru.

Když Talbot přecházel, poznamenal McCoy šeptem: "Nevypadají, jako by je někdo mučil, co?"

"Drogy?" zeptal se Jim tiše, vědom si zbraně, která na něj byla namířena. Ale strážný nevypadal, že by mu konverzace s doktorem nějak vadila.

"S takhle dlouhým účinkem? Nikde jsem neviděl žádné hypospreje." McCoy pochybovačně pokrčil rameny.

Talbot k nim přistoupil a mile se usmál. Jak už doktor říkal, ten muž vypadal naprosto normálně, ne jako někdo, kdo prošel prosévačem vědomí. Jim už pár takových lidí viděl. Nezbylo z nich nic víc než prázdné schránky. Talbot se však tvářil vesele - možná až trochu příliš vesele, vzhledem k okolnostem. Jeho obličej přímo zářil radostí, která na podobizně od Hvězdné flotily úplně chyběla.

"Kapitáne Kirku," pronesl Talbot s důstojností a vřelostí. Kirk pochopil, proč ho přijali mezi diplomaty Flotily. "Co pro vás mohu udělat - tedy kromě vašeho osvobození, samozřejmě?"

Talbotova přívětivost rozhodně neutišila hněv, který Jim cítil. "Chci vědět, co k čertu chcete udělat s mojí lodí!"

Diplomat se zdvořile usmál. "Peklo s tím má pramálo společného. Vskutku pramálo." Když však uviděl Jimův rozzuřený výraz rychle dodal: "Až se zmocníme kontroly nad Enterprise, vyzvedneme zbytek našich přátel -"

Sulu ho přerušil stručným oznámením. "Blížíme se k Enterprise, kapitáne." Zobrazil přibližující se loď na hlavní obrazovce raketoplánu.

Kirk otevřel ústa, aby mu odpověděl, ale Sybok byl rychlejší. "Řekněte jim," řekl Vulkanec, "že chceme přistát."

Uhura se tázavě zadívala na kapitána. Když Kirk přikývl, otočila se k řidicímu panelu. "Enterprise, tady je Galileo Pět. Žádáme o povolení k zahájení přistávacího manévru."

Kirk se obrátil zpět k Talbotovi. "Vyzvednete zbytek svých přátel. A potom...?"

"Sybok vás seznámí s podrobnostmi. Později. Až si s vámi... pohovoří." Talbot se poněkud zlověstně usmál.

"Podívejte se," řekl Jim a jeho hlas byl stále hlasitější. "Naše přenosové jednotky nefungují a někde tady okolo se potulují Klingoni. Proč se nezeptáte generála Korrrda, jak asi zareagují? Budeme rádi, když se vůbec dostaneme na loď. Dokud budou v tomto sektoru klingonská plavidla, moji lidé -"

Z reproduktorů se ozval Chekovův hlas. "Galileo, tady je Enterprise. Vyhlášen červený poplach. Přibližuje se zamaskovaný klingonský Dravec. Štíty zvednuty. Doporučujeme najít si bezpečný úkryt, dokud se situace neuklidní. Potvrďte."

Uhura a Sulu se obrátili od ovládacího panelu a tázavě se podívali na Kirka v očekávání příkazů. Už chtěl odpovědět, když do něj jeho strážce strčil hlavní pušky. Sybok vzlédl od své porady s Caithlin a Korrdem.

"Neodpovídejte," řekl Sybok s klidem, který členy posádky Enterprise doháněl k šilenství. "Udržujte kurz."

Kirk se ovládl a nevybuchl vzteky. Pokud by tak neudělal, riskoval, že mu hlavu roztříští kamenné projektily, což nebyla zrovna nejpříjemnější představa. Zhluboka se nadechl a potom, stejně vyrovnaně jako před chvílí Vulkanec, řekl: "Syboku, poslouchejte mě. Aby tento raketoplán mohl přistát, musela by Enterprise vypnout štíty a aktivovat tažný paprsek. Dostat nás na palubu a potom opět zvednout štíty by trvalo -" Zaváhal a pokoušel se odhadnout potřebný čas. Poprvé od chvíle, kdy opustili Nimbus, Spock promluvil. "Přesně patnáct celých pět desetin sekundy," řekl, aniž by se podíval na Jima nebo Syboka.

Kirk přikývl. "Celou věčnost, během které bychom byli proti Klingonům naprosto bezbranni." V zoufalství se obrátil na klingonského diplomata. "No řekněte, generále Korrrde."

Korrd rozeplnul pás, kterým byl upoután v sedadle, a obrátil se ke Kirkovi a Sybokovi. Chvilí přemýšlel a potom

hlubokým basem prohlásil: "Kirk říká pravdu. Pokud jsou mí lidé zamaskovaní, připravují se k útoku." Chtěl pokračovat dál, ale pak zaváhal. Nakonec však přeci jen pokračoval. "Je tu jedna věc, kterou bys měl vědět, Syboku. Moji lidé mají s Kirkem jisté nevyřízené účty. Na jeho hlavu je vysána nejvyšší odměna. Nepochybují o tom, že se chystají zaútočit na Enterprise, a pokud zjistí, že je na palubě tohoto raketoplánu, zničí i nás. Tvůj plán je velmi riskantní."

Stále nevzrušený Sybok rozhodl ruce v gestu bezradnosti. "Co můžeme dělat? Jsme v rukách osudu. Nemůžeme se vrátit."

Kirk se obrátil ve svém sedadle a donutil tak svého strážného, aby pevněji sevřel svou zbraň. "Potom nechte něco udělat mě," naléhal.

Sybok se na něj nedůvěřivě podíval. Opatrně vstal a přešel k místu, kde seděl Spock. První důstojník nedal ani pohledem najevo, že by si uvědomoval jeho přítomnost.

"Co na to říkáš ty, Spocku?" zeptal se Sybok. Spock byl očividně jediným, jehož rady si Sybok cenil.

Spock se nadechl a konečně pohlédl do tváře svého protivníka. Kirk měl pocit, že v jeho očích vidí nesouhlas se Sybokovým chováním.

"Musíš nás nechat jednat," řekl Spock. "Další možností už je jen se dívat, jak tvůj plán selhává." Opět se podíval jinam.

Ale Sybok vypadal spokojeně. "Dobře." Kývl ke Kirkovi. "Udělejte, co musíte, ale nic víc. Jakýkoliv pokus o podvod bude přísně potrestán."

Sybok podal Kirkovi jeho komunikátor. Jim ho otevřel. Vůbec nevěděl, co má říci, dokud to nevyslovil. "Enterprise, tady je Kirk na palubě Galilea. Chápeme vaši situaci, ale na planetu se vrátit nemůžeme. Buďte připraveni zahájit -" Na chvíli zaváhal a potom větu dokončil. "Nouzový přistávací plán B."

Zmatené ticho. Potom se ozval Chekov: "Galileo, neporozuměli jsme poslední části zprávy. Mohli byste to zopakovat?"

Překlad: Víme, že máte potíže, ale co je k čertu Nouzový přistávací plán B, pomyslel si Kirk.

"Zahajte Nouzový přistávací plán B," zopakoval a potom ho napadlo dodat: "B jako barikáda." Dělej, Chekove, to ti přece musí dojít.

"Ano, pane," odpověděl Chekov nejistě. "Zahajujeme."

Kirk obrátil hlavu k nedůvěřivě se tvářícímu Sybokovi. Jim se mu to pokusil vysvětlit. "Pokud potřebujeme zvednout a vypnout štíty co nejrychleji, nepoužijeme tažný paprsek a přistaneme manuálně."

Cítil neklid, který se zmocnil doktora sedícího vedle něj. "Manuálně?" vydechl McCoy vyděšeně.

Sybok si všiml jeho reakce a obrátil se na Sulua. "Veliteli, jak často tohle provádíte?"

Sulu se otočil od řídicího panelu a pohlédl na Vulkance. "Ve skutečnosti," odpověděl s klidem, za který mu Jim v duchu složil poklonu, "je to můj první pokus." Vrátil se zpět k řízení - ale ne dost rychle na to, aby si Kirk nevšiml jiskry v jeho očích. Sulu si Sybokovo znepokojení vychutnával, ale stejně tak byl z tohoto nápadu poněkud nervózní.

Sybok se tázavě podíval na Jima, který jen pokrčil rameny. "Je dobrý, opravdu," řekl Jim. Stejně tak jako Sulu měl ze Sybokova neklidu škodolibou radost.

Opět otevřel svůj komunikátor. "Scotty. Na můj povel... otevřete vrata hangáru."

Všichni na palubě raketoplánu s napětím sledovali, jak se obrovitá vrata nákladního prostoru otevírají.

* * *

Klaa i posádka můstku Dravce Okrona pozorně naslouchali komunikaci mezi malinkým raketoplánem a Enterprise. Klaa byl připoután ke své zbraňové konzole, připraven vypálit okamžitě, jakmile vesmírná loď spustí štíty, aby mohl Galileo přistát.

"Kirk!" Klaa zaklonil hlavu a vítězoslavně zařval. "Je na palubě raketoplánu! Taragu, útočný kurz."

Tarag splnil kapitánův rozkaz tak rychle, jak jen dokázal. Dravec Okrona se natočil tak, aby mohl vypálit do nejslabšího místa Enterprise, tam, kde se právě otvíraly dveře hangáru, aby mohl Galileo 5 vlétnout dovnitř.

Klaa se zahleděl do zaměřovacího skeneru. Bohové mu byli nakloněni, téměř až příliš nakloněni. Mohl Kirka zabít právě teď, ale Klaa si uvědomil, že když bude trpělivý, může zničit více než jen jeho - může zničit i Enterprise. Jediný, štíty neoslabeny výstřel přesně do otevřených vrat hangáru loď rozpůlí, anebo ji přinejmenším nenapravitelně poškodí.

Klaaův prst se chvěl nad spouští disruptorů. "Buďte připraveni odmaskovat se ke střelbě," přikázal svému kormidelníkovi, potom zadržel dech a čekal, až se malý raketoplán dostane přímo do středu jeho zaměřovacího hledáčku.

Kirk pozvedl komunikátor k listům. "Kirk Scottymu - vypněte štíty!"

Z komunikátoru se ozval Scottův váhavý hlas. "Vypínáme štíty, pane..."

Kirk se zhluboka nadechl.

"Kapitáne!" vykřikla Uhura. Na obrazovce se vynořilo hrozivě vypadající klingonské plavidlo. "Klingonský Dravec ve směru jedna-nula-pět na dva!"

"Sulu, rychle!" přikázal Kirk.

Sulu zažehl zadní trysky a raketoplán vyrazil kupředu. Galileo zamířil jako vystřelený z praku k otevírajícím se vratům hangáru Enterprise. Jim, vmáčkнутý do sedadla prudkým zrychlením, zíral na obraz na monitoru. Vrata nákladového prostoru se otvírala pomalu. Zdálo se, že škvíra není pro průlet raketoplánu dost široká. Výraz v Suluově popelavém obličejí ho v tom jen utvrzoval.

Galileo se roztříští o vrata hangáru.

"Můj Bože." McCoy zbledl a utáhl si své bezpečnostní pásy.

"Připravte se," křičel Sulu. "Pokusím se přistát!"

Galileo se začal třást a vibrovat, jako by se měl rozpadnout na kousky. I přestože byl Jim připoután, narazil do McCoye. A Spock byl naopak otřesy vržen na kapitána. Jim se zbytečně pokoušel sledovat, co se děje na hlavní obrazovce, protože ta ukazovala jen zmatenou směsicí obrazů.

Raketoplánem otřásla exploze, následovaná příšerným skřípotem kovu sunoucího se po kovu. Jim si na chvíli pomyslel, že se raketoplán zachytil mezi vraty a že se rozpůlí na dva kusy, ale kabina zůstala neporušená. Ve skutečnosti vlétli do hangáru a ten hluk byl způsoben ničícím se podvozkem. Jim se připravil na srážku s protější zdi... nebo s klingonským disruptorovým paprskem, který je jistě pronásledoval.

Klaa překvapeně otevřel ústa, když Galileo vyrazil úžasnou rychlostí vpřed a zmizel v otevřené tlamě nákladového prostoru. Zařval nadávku, která silně pochybovala o věrnosti Kirkovy matky, a zaměřil zbraně přesně na zavírací se vrata hangáru. Ještě stále měl šanci poslat Kirka a Enterprise přímo do pekla. "Zaměřte Enterprise." zahřměl na Vixis.

Ta okamžitě splnila jeho příkaz. Byla skvělý stratég a Klaaův příkaz předvíдалa. "Enterprise zaměřena."

"Střelím!" Klaa pohnul prstem na spoušti.

Enterprise zmizela. V jednu chvíli byla na svém místě a v další už pryč. Klaaův ničící paprsek se rozptýlil v pustém vesmíru.

"Pronásledujte ji!" zařval Klaa. Nemohl nechat Kirka uniknout, byl by ponížen před očima celé své posádky. Pokud by se mu teď nepodařilo zničit Kirka i Enterprise, historky o jeho selhání by kolovaly celou Říší. Nepřemožitelný Klaa, poražený lidským zločincem Jamesem Kirkem.

Ať poletí Enterprise kamkoliv, Klaa ji bude pronásledovat, i kdyby měl Kirka sledovat až k Zemi. Rozhořčeně se odpoutal od zbraňové konzoly a přešel zpět ke svému křeslu. Posádka dobře věděla, že mluvit na něj teď, když jeho ego utrpělo takovou porážku, by nebyl dobrý nápad... ale po chvíli Klaa potřásl hlavou a cosi tiše zamumlal. Přemyslel o Jamesi Kirkovi a musel si přiznat, že se musí jeho schopnostem chtít nechtě obdivovat.

"Je dobrý."

* * *

Galileo 5 konečně zastavil.

Omámený Kirk nehnutě seděl a čekal na smrtící výbuch, který určitě přijde. Ale nepřišel.

Kirka zaplavil pocit úlevy. Záchytná síť v hangáru se musela aktivovat a zachránila tak raketoplán před roztříštěním o protější stěnu. A skutečnost, že byli ještě stále naživu, mohl znamenat jen jediné: lodní štíty se dokázaly zvednout během zlomku sekundy. Enterprise fungovala bezvadně... Ne, více než to. Zachránila jim život. V duchu se Enterprise omluvil.

Z Galilea 5 spočívajícího na podlaze hangáru se kouřilo. Jim se opatrně uvolnil z bezpečnostních pásů; bál se, že by každý jeho pohyb mohl poranit McCoye, ležícího pod ním. Nejdříve nemohl najít Spocka. Vulkance to jistě vyhodilo z pásů. Krátké rozhlédnutí po vnitřku raketoplánu odhalilo Spocka zapleteného na hromadě s Korrdem a Romulankou. Byl v bezvědomí, ale Jim neviděl žádné zranění.

McCoy vedle Jima zasténal.

"Kostro? Jsi v pořádku?" Jim se pokusil postavit se na nohy. Podlaha se mírně naklonila k jedné straně.

Doktor krátce zabručel na znamení, že je sice v pořádku, avšak ne tak úplně v dobré náladě. "Beru to zpátky," zamumlal McCoy. "Všechno, co jsem předtím o nové lodi řekl... Všechno беру zpátky."

Jim usoudil, že je McCoy omráčený, ale nezraněný a rozhodl se zkontrolovat Spocka. Neměl mnoho času. Sybok ležící vedle se pokoušel postavit na nohy. Jim se rozhlédl okolo po nejbližší zbrani a natáhl se pro ni. Phaser ležel na podlaze jen pár metrů od něj.

Nestihl to. Když byl asi v půli cesty, Sybok vstal a zamířil jednu z těch primitivních zbraní na Kirkovu hrud'

"Musíme změnit kurz," přikázal Sybok.

Jim rychle přemýšlel. "Abych to mohl udělat, museli bychom jít na můstek. Mohu vás tam odvést."

"Dobře." Vulkanec ukazoval pistolí ke dveřím raketoplánu.

Jim stiskl tlačítko ovládající dveře. Naštěstí stále fungovalo a dveře se pomalu otevíraly. Sybok mu naznačil, aby šel první. Jim pomalu vystoupil ven z poškozeného raketoplánu a čekal na Syboka.

Pokusit se utéct by bylo šílenství. Obrovská přistávací plocha byla příliš velká a otevřená. Sybok by ho snadno dostal. Bylo lepší počkat a zastavit Vulkance cestou na můstek.

Sybok opatrně vystoupil za ním a přidržoval se jednou rukou. A když v jednu chvíli ztratil rovnováhu, Jim se natáhl, jako by mu chtěl pomoci...

A sebral mu pistolí.

Sybok se ji pokoušel získat zpět a oba dva spadli na podlahu hangáru. Kupodivu Sybok stále svíral svoji zbraň, ale nedokázal získat ztracenou rovnováhu a zamířil. Kirk s ním začal bojovat. Sybok se volnou rukou pokoušel udržet Kirka na podlaze.

Vulkancova síla byla neuvěřitelná, dokonce ještě větší než Spockova. Jednou rukou chytil Jimovo zápěstí a začal ho vši silou mačkat. Jim vykřikl bolestí. Pokud by Vulkanec pokračoval, rozdrtil by mu kosti na prach. Kirk se dál marně pokoušel zmocnit se Sybokovy zbraně, dokonce i když věděl, že je to téměř beznadějně.

A potom přes Sybokovo rameno uviděl Spocka. Sybokovu pozornost upoutal hluk, který byl způsoben tím, že někdo vylézl z raketoplánu. Otočil se, aby se podíval, kdo to je.

Jim pustil pistolí a se vši silou do ní kopl. Zbraň zazvonila o podlahu. Ještě než ji mohl Sybok znovu sebrat Kirk do ní kopl znovu. Odlétla až téměř ke Galileu a zastavila se jen pár centimetrů od Spocka.

Spock na zbraň před sebou jen netečně zíral. Rozzuřený Sybok zesílil tlak na Kirkovo zápěstí, a tak ho donutil pokleknout. Jim zasténal a sebral veškerou svou sílu, aby vykřikl.

"Spocku! Pro smilování boží, seberte to!" Jeho výkřik se rozlehl hangárem.

Spock se pro ni natáhl jako probuzený ze sna. Poslušně zbraň zvedl, i když s očividným odporem. Sybok pustil Kirka a obrátil se ke svému protivníkovi. Kirk seděl na podlaze, mnul si svou poraněnou ruku a mlčky je sledoval.

Spock pozvedl pistoli. "Syboku, vzdej se." Sybok se nepatrně usmál a udělal krok kupředu. Spock mu zbraní výhruzně pokynul. "Možná," řekl Sybok tiše, "je teď na mně zeptat se Qual se tu, Spocku? Et tu, Brute by se ale možná hodilo víc." Pokročil o další krok kupředu.

"Nenuť mě vystřelit," řekl Spock tiše nejistým hlasem.

Sybok zavrtěl hlavou a smutně pronesl: "Spocku, oba, ty i já víme, že mi tou zbraní nedokážeš ublížit. Já byl vždy silnější než ty. Pokud bys mě chtěl zastavit, musel bys mě zabít."

Spock zamířil pistoli na bod těsně pod pravou částí Sybokova hradního koše, na jeho srdce.

Sybok dál pokračoval v chůzi.

"Spocku!" křičel Jim. Viděl, jak z jeho tváře mizí odhodlání. "Zastřel ho!"

Spock natáhl kohoutek pistole. V tichu rozlehlé místnosti slyšel Jim střelu, jak zapadá do komory.

Sybok opět vykročil kupředu, a tak byl během chvíle od hlavní pistole vzdálený na méně než metr.

Spockův prst se ještě více přitiskl ke spoušti a potom povolil. Zbraň se začala nepatrně chvět.

Sybok se vřele usmál a uchopil hlaveň pistole. Jemně sebral zbraň Spockovi, který se tomu nijak nebránil. "Na chvíli," řekl mu Sybok, "jsem si pomyslel, že bys to doopravdy mohl udělat."

Obrátil se, když začali jeho vojáci vyvádět McCoye z poškozeného raketoplánu. Doktor rychle přeběhl k Jimovi.

"Jime! Co se tu k sakru stalo?"

"Jak jsou na tom Sulu a Uhura?"

"Jsou v pořádku. Rukojmí, tedy, diplomaté, je vyvádějí ven. Co se ti stalo?"

Kirk neodpověděl. Jen naštvaně hleděl na Spocka. Vulkanec však nevzhlédl. Zdálo se, že si toho McCoy všiml, ale raději se staral o Jimovo zápěstí a nekladl žádné další otázky.

"Odvedte tyhle dva -" ukázal na Kirka a McCoye "- do zadržovací cely. Spock mě doprovodí na můstek," přikázal Sybok vojákům.

Spock ztuhl a vypadal, jako by opět nabyl své důstojnosti. "Nedoprovodím."

Sybokovi přeběhl přes obličej výraz zklamání. "Myslel jsem si, že my dva jsme na stejné lodi," řekl a potom se odmlčel, když se pokusil opět se ovládnout. Nakonec promluvil znovu. "Potom budeš muset jít s nimi, Spocku." Otočil se a odcházel.

* * *

Montgomery Scott spěchal po pozorovacím ochozu na přistávací plochu. Svářely se v něm dva pocity: strach o ty, kteří byli v poškozeném raketoplánu, a pýcha nad tím, jak se Enterprise předvedla. Nadsvětelný pohon fungoval bezvadně - Co vy na to, vy klingonští parchanti, pomyslel si Scott hrdě, když loď zmizela z dostřelu klingonského Dravce - a i štíty byly na svých místech a pracovaly perfektně. Scott přezkoušel řídicí panel na ochozu a zjistil, že se aktivovala záchranná zachytávací síť. Pocítil další nával hrdosti. Na její opravu dohlížel ani ne před dvěma dny.

Dobrá práce, holka. Nepřítomně poplácal panel. Jen tak dál a dokážeš všem, že si své jméno opravdu zasloužíš.

Obrátil hlavu, aby se krátce podíval skrz pozorovací okno na palubu pod sebou. Galileo stál na podlaze. Plocha, na které se roztříštil podvozek, ještě stále doutnala. Přistávací prostor nesl známky nouzového přistání. Kovová podlaha byla už od vrat poškrábaná a promáčkutá v téměř perfektně rovném pásu - bezpochyby Suluova práce. Musela to být opravdu pevná cesta domů.

Scott v duchu odhadoval škody. Kouř byl způsoben třením a několika přetíženími obvodu, ale těm uvnitř nehrozilo nebezpečí zažehnutí požáru nebo otrava zplodinami. Rádiové spojení také nefungovalo. Scott se posádku pokusil kontaktovat, ale odpovědi mu bylo jen praskání statické elektřiny.

Normálně by na přilet raketoplánu čekal tým lékařů, ale žádní na palubě nebyli. Nikdo kromě McCoye nebyl na Enterprise před jejím vyplutím z doku přidělen. A bez fungujících přenosových jednotek neměli dost času na to, aby po cestě vyzvedli další personál.

Rychlý sken vnitřku raketoplánu odhalil dvanáct živých na palubě... přesně tolik, kolik jich mělo být. Scott si oddechl úlevou a stiskl tlačítko interkomu. "Scott můstku."

"Jsou v pořádku, pane Scotte?" ozval se Chekov.

"Jo, jo, pane. Oni v pořádku jsou, ale u Galilea si s tím se nejsem tak jistý."

"Skvělá práce, pane Scotte. Čekáme na vás tady nahoře."

Scott se rozzářil. "Děkuji, pane Chekove. Scott konec."

Ukončil spojení. Najednou koutkem oka zahlédl pohyb. Vzhlédl od konzoly a zadíval se pozorovacím oknem na boj odehrávající se dole.

Právě v tom okamžiku kapitán Kirk zápasil s vůdcem teroristů. Vulkanec donutil kapitána pokleknout. Scott nahlas vyjekl. Kirk neměl proti Vulkancově síle šanci, samozřejmě, ale přesto bojoval ze všech sil. Ale teď se Kirkovi podařilo vykopnout mu zbraň z ruky. Přelétla přes celou místnost a přistála u nohou pana Spocka, který mezitím vylezl z poškozeného raketoplánu.

Scott rozhořčeně vykřikl a automaticky sáhl po phaseru. Na opasku však nebyl, samozřejmě, nepředpokládal, že ho bude potřebovat. Rozhlédl se okolo a hledal něco, co by mohl použít jako zbraň. Bohužel zbytečně, na spoře vybaveném ochozu nic použitelného nebylo. Scott zoufale zaklel nad svou bezmocností. Než by našel phaser, kapitán a ostatní by dávno mohli být zranění nebo mrtví. Nad svým dalším nápadem, zavolat ostrahu, zaklel také.

Ale začínalo to vypadat, že Spock vše zachrání. Pomalu se sehnul a sebral pistoli. Velitel armády pustil Kirka a postavil se Spockovi.

Spock opatrně zamířil, ale nevypálil. Terorista byl stále blíž a blíž...

Zastřelte ho, pane Spocku! volal Scott v duchu.

...až vzal Spockovi zbraň z ruky. Spock sklonil hlavu.

Scott těžce oddechoval. Proč Spock nevystřelil, když měl šanci?

Scott ustoupil do stínu, aby ho někdo nezpozoroval.

Objevili se ostatní: McCoy a hrstka špinavých vojáků, někteří z nich ozbrojení nedokonalými, ručně vyrobenými puškami, jiní phasery očividně ukradenými jejich vězňům. Výsadkový tým byl dole na Nimbů zřejmě zajat. To by vysvětlovalo, proč neodpovídali na Chekovovo volání.

Vojáci odváděli Kirka, Spocka a McCoye v okamžiku, kdy se z raketoplánu vynořili Uhura a Sulu se třemi zajatými diplomaty. Rukojmí samotní však byli kupodivu také ozbrojení a zdálo se, že hlídají Sulua a Uhuru. Když k nim přistoupil vůdce armády, Scott se skrčil a obrátil se k řídicímu panelu. Nahmatal na něm tlačítko interkomu a stiskl je.

"Chekove!" zašeptal chraptivě.

"Mluvte hlasitěji, pane Scotte. Co se děje?"

"Vystupují z raketoplánu. Ale na těch rukojmích je něco moc divného."

"Něco divného? Zachránil je výsadkový tým? Co přesně máte na mysli?"

Scott strnul. Jeden z vojáků dole na přistávací ploše ho zahlédl a začal křičet.

Scott na nic nečekal a dal se na útěk.

"Pane Scotte? Scotte?"

Žádná odpověď.

"Čort!" zaklel Chekov do interkomu. "Co se tu u d'asa děje?"

11. KAPITOLA

Sulu se probudil a cítil podivně teplou dlaň na rameni. Otevřel oči a uviděl spodní část pilotní konzoly a matně si vzpomněl, že tam spadl během drsného přistání.

"Jsme na palubě Enterprise," zašeptal a otočil se, aby se podíval na romulanskou vyslankyni Dar, která ležela vedle něj.

"Jste v pořádku?" zeptala se Dar. Omámený Sulu byl okouzlen její krásou: vystouplé lícní kosti a ostrá brada vytvářely nádherný obličej, skoro tak krásný jako tvář kočičí ženy. Její oči byly světlejší než oči kteréhokoli Romulana, kterého kdy viděl. Měly zlatavě hnědou barvu se zelenými skvrnkami. Usmál se a potom zahlédl pistoli visící u jejího boku, která mu připomněla jeho zajetí. Kousek za ní seděl klingonský velvyslanec s jednou rukou přitisknutou ke svému obrovskému břichu a druhou na spoušti pistole namířené na Suluovu hlavu. Kormidelník se opatrně posadil a třel si zátylek. "Uhuro?"

Její hlas se ozval jen pár metrů od něj. "Jsem v pořádku, Sulu. Co vy?"

Dar kousek uhnula, aby se Sulu mohl na Uhuru podívat. Právě se s Talbotovou starostlivou pomocí pokoušela vstát. Diplomát vypadal laskavý i přes to, že na ni neustále mířil pistolí.

"V pořádku. Myslím." Sulu strnul vstal. Otočil se k Dar a chladně se na ni obořil: "Co jste udělali s kapitánem?"

"Je nezraněn," odpověděla Dar. "Sybok na něj dohlíží. Pokud bude spolupracovat, nic se mu nestane."

Sulu nedůvěřivě pozvedl obočí, ale mlčel. Dar pokynula vězňům, aby zamířili k východu z raketoplánu. Sulu a Uhura si vzájemně pomohli při vylézání na podlahu hangáru.

Když slézal Sulu, viděl, jak jsou kapitán, Spock a McCoy stráženi odváděni pryč. Vulkanec Sybok sledoval odchod trojice a neuvědomil si, že přišli další zajatci, dokud nepromluvil generál Korrd.

"Tihle dva se nám budou hodit," řekl Korrd a kývl směrem k Uhuře a Suluovi.

Sybok se obrátil, aby se na ně podíval. Výraz v jeho obličeji byl naprosto neutrální.

Co tím Korrd k sakru myslí? podivil se Sulu. Chtěli je využít jako rukojmí k vydírání Federace? Nebo měl na mysli něco jiného?

"Nebudeme spolupracovat, pokud máte na mysli toto," řekl Sulu pevně a vzdorně se na Syboka podíval.

Vulkanec se pouze usmál a přiblížil se k nim na dosah ruky. Prohlížel si Uhuřin obličej a potom se natáhl, aby se ho dotkl.

"Nechte ji být," řekl Sulu výhružně, i přesto, že věděl, že by s Korrdem a Dar, kteří na ně mířili svými zbraněmi, příliš mnoho nesvedl.

Uhura vzdorovitě vysunula bradu, když se na ni Sybok zadíval. "To je v pořádku, Sulu. Nebojím se ho."

Ale když se podívala do Vulkancových očí, něco se stalo. Na okamžik vypadala zděšeně... a potom se najednou uvolnila. Sybok se nahnul dopředu a přitiskl špičky svých prstů k jejím spánkům.

Sulu viděl pana Spocka dělat to samé, když se pokoušel o splynutí myslí, ale podle Spocka tak Vulkanci nikdy nečinili bez povolení osoby, se kterou se pokoušeli spojit. Sybok naprosto porušoval zákony vulkanské etiky.

"Hej!" vykřikl Sulu a vrhl se na Syboka, aby ho zastavil. "Co si myslíte, že -"

Korrd se nahnul dopředu a uhodil Sulua pistolí do hrudi tak, až mu vyrazil dech. Sulu bezmocně sledoval, jak Uhura zavřela oči a upadla do transu.

Když je znovu otevřela, viděla jakousi vnitřní představu, kterou však Suluovy oči nemohly spatřit. Sybok mírně povolil tisk, ale svíral ji stále.

Na Uhuřině tváři se objevil výraz zoufalství. "Ne," zašeptala, "Ne, prosím..."

Sybok jí cosi tiše říkal, ale Sulu jeho slovům nerozuměl.

Uhura zavrtěla hlavou. "Ne..."

"Ublížíte jí!" řekl Sulu, ale tentokrát se nepokusil Vulkance napadnout. Sybok a Uhura byli příliš daleko, aby mohl jejich hovor slyšet.

Uhuřin obličej se zkrivil, když uviděla něco příliš hrozného na to, aby se to dalo unést... a potom bolest z jejího výrazu zmizela a byla nahrazena blaženým úsměvem. Po tváři jí skanula slza, když vzhledla vzhůru k Sybokovi.

"Děkuji," zašeptala. "Och, děkuji..."

"Co jste s ní udělal?" obořil se Sulu zlostně na Vulkance.

Uhura se k němu obrátila a obličej jí přímo zářil láskou. "Sulu, to je v pořádku. On nás nechce zranit, on nám chce pomoci."

"Dobrá," řekl Sulu upjatě a otočil se, aby pohlédl na Vulkance, který ho sledoval.

Sybokův pohled byl tvrdý a více než ochromující, ale Sulu se nedokázal odvrátit. Jako kdyby se ho Vulkanec pokoušel zhypnotizovat. Ale Sulu jistě věděl, že i přesto, co se před chvílí stalo Uhuře, nikdo nemůže být zhypnotizován proti své vůli. A už vůbec ne Sulu, který rozhodně nepatřil mezi ty snadno ovladatelné.

Ale teď se začínal cítit, jako by přítomnost zmizela.

"Nemáte se čeho bát," řekla Dar svým tichým hlasem. A to byla poslední věc, kterou Sulu uslyšel předtím, než...

* * *

Byl zpět na Ganjitsu.

Mladý Hikaru Sulu strávil své nejranější dětství na ulicích San Franciska. Když mu bylo jedenáct, jeho rodina se přestěhovala do neprozkoumaného světa Ganjitsu.

Ganjitsu ale nebyl domov, pouze útočiště, ovšem docela báječné. Malá vesnička Ishikawa, kde Hikaru a jeho rodina žili, byla obklopena svěžím a hustým lesem a rychle tekoucími potůčky. Jehličnany dovezené ze Země rostly i v suchém a horkém podnebí. Ze všech míst, kde Suluova rodina žila, měl Ganjitsu nejraději. Planeta byla původně obsazena ochránci přírody, kteří ustanovili přísné zákony omezující počet osadníků a zaručující, že planeta Ganjitsu nikdy nebude průmyslově využívána.

Život na Ganjitsu nebyl jako táboření na výletě. Obydli byla pouze nouzová a navíc rozmístěná na míle daleko od sebe a oddělená hustým lesem. Z vesnice do vesnice - na Ganjitsu nebyla žádná skutečná města - lidé cestovali na kluzácích, ale na cesty do blízkosti obydlí všichni chodili pěšky.

Hikaru a Kumiko museli každý den cestovat do šest kilometrů vzdálené školy. Na půl cesty mezi školou a vesnicí byl Weiselův koloniál, z obou stran obklopený hustým lesem. Suluovy nejranější vzpomínky na Ganjitsu byly šťastné... velmi šťastné. Dokud se neobjevili piráti.

Ganjitsu byla řídké osídlená vnější planeta v oblasti vesmíru, o kterou mezi sebou bojovaly Federace a Klingonská říše. Ze začátku byly útoky pirátů řídké a příliš vzdálené od malé osady Ishikawa, aby to jejím obyvatelům působilo větší starosti. Hikaru miloval vyprávění příběhů o útocích pirátů, které se mu zdály tak vzrušující.

A pak se útoky začaly přibližovat. Osadníci v Ishikawě, včetně Suluovy rodiny, postavili tolik nouzových přístřešků, kolik dokázali, nebo se pokusili co nejlépe opevnit své chatrné domovy. Ale dokonce ani potom Hikaru nevěřil, že piráti opravdu existují. Byli vzrušující, nebezpeční, dobrodružní... ale ne skuteční. A ta vyprávění o umírajících lidech - to byly jen historky.

Většinu z příběhů mu vyprávěl pan Weisel. Kromě Suluových byli Weiselovi jedinou rodinou v Ishikawě původem ze Země. Žili tu i lidé, jejichž předkové se před několika pokoleními přestěhovali na Rigel, jako třeba rodina Kumiko, hrstka Andorianců a opravdu velká skupina vulkanských vědců, kteří zde katalogizovali jedinečnou flóru a faunu. Ale pan a paní Weiselovi byli jedinými opravdovými pozemšťany. Dvojici s prošeďivými vlasy patřil největší obchod ve vesnici: Weiselův koloniál, vyhlášený na kilometry daleko.

Ale Sulu pana Weisela nijak zvlášť rád neměl. Měl pronikavý pohled a byl to podivín. A ta jeho neupravená šedivá obočí, o kterých Hikaru Kumiko tvrdil, že jsou alespoň deset centimetrů dlouhá. Pan Weisel si stále na něco stěžoval - na počasí, na to, jak je těžké obstarat zásoby pro Andoriance, na ty zpropadené Klingony.

Zpropadení Klingoni, to oni stojí za všemi těmi útoky. A ať to zkusí popřít. Zrovna předevčírem zabili dvacet šest lidí v Tamace...

Zatracená Federace. Ti Klingoni nás tu povraždí a Federace ani nehne prstem, aby nám pomohla? Ne, oni se to jen snaží vyřešit diplomaticky. Diplomatically! Pche, mezitím budou lidé jako my dávno mrtví...

Pan Weisel Hikaru a Kumiko vždy bedlivě pozoroval, když za ním přicházeli každé čtvrté odpoledne, jako kdyby chtěli něco ukrást. Hikaru se toho starého muže bál. Jeho přítelkyně a sousedka Kumiko si z něj kvůli tomu nemilosrdně utahovala... ale ona se jako nebojácna už narodila. Každý čtvrtek, když šli do obchodu - Hikaru, aby si koupil cukroví a Kumiko, aby vyzvedla objednané zboží pro rodiče - se Kumiko usmála a odvážně pozdravila pana Weisela, který se usmál a odhalil tak své velké zažloutlé zuby. Hikaru pouze polkl a oťásl se strachy. Jemu připadal pan Weisel mnohem hroznější než jakákoliv historka o pirátech.

Ale paní Weiselovou milovaly všechny děti. Všechno na ní bylo laskavé: hlas, vlasy, oči. Vždy se usmála, a když se pan Weisel nedíval, dávala Hikaruovi a Kumiko bonbóny.

A potom jednoho čtvrté odpoledne zaútočili na Ishikawu piráti. Hikaru si to pamatoval velmi dobře, protože byl celou tu dobu schovaný v krámku pana Weisela.

Chlad, který vyzařoval z kovového pultu, cítil ještě teď.

Dobrý den, pane Weisele, řekla Kumiko.

Sulu otočil hlavu, aby se podíval na svoji přítelkyni stojící vedle: Kumiko vypadala přesně tak, jako když jí bylo čtrnáct. Hubená dívka s tmavými očima, s pečlivě upravenou kšticí lesknoucích se černých vlasů. Měla na sobě sluncem vybledlý zemědělský pracovní oděv v barvě khaki a pozdravila starého muže za pultem s okouzujícím

úsměvem. Ohromený Sulu si uvědomil, že se na ni prostě musí podívat a vše, co viděl, vnímal očima jedenáctiletého dítěte. Mladý Hikaru ji obdivoval, protože měla všechny vlastnosti, které jemu chyběly: byla rozhodná, odvážná a upřímná.

Pan Weisel stojící za pultem odpověděl na Kumičin úsměv nepřátelským zamumláním. Sulu nervózně přešlápl a pokusil se udělat neviditelným. Helene! Zavolal pan Weisel.

Dospělý Sulu si najednou vzpomněl, co se stane. "Ne!" vykřikl. "Proboha, ne, ne znovu -"

Paní Weislová se vynořila ze zadní části obchodu s balíčkem věcí, které si objednal pan Sulu - a se dvěma bonbóny schovanými v levé ruce, vzpomněl si Sulu.

Hikaru, Kumiko, jak se máte? A vaši rodiče?

Sulu se plaše usmál a nesrozumitelně cosi zamumlal na odpověď.

Máme se dobře, paní Weislová, řekla Kumiko. A co vy?

Já také, odpověděla paní Weislová. Každý čtvrtek odpovídala stejně. A potom, stejně tak jako vždycky, podala Kumiko balíček... a Hikaruovi bonbóny.

"Ne," zašeptal Sulu... ale přesto si musel cukroví z její baculaté jemné ruky vzít svojí vlastní rukou jedenáctiletého chlapce.

Nejednou se ozvalo zlověstné zahřmění. Podlaha pod Suluovými nohama se roztřásla.

Můj bože! vykřikl pan Weisel. Co to k sakruje? Zemětřesení?

Další zahřmění, tentokrát silnější. Suluovi to dalo hodně práce, aby se udržel na nohou. Za okny obchůdku se šmolkově modrá obloha změnila v krvavě rudou.

"Piráti," vydechl Sulu užasle. Jeho srdce se rozbušilo vzrušením a strachem. Piráti se objevili právě tady, v ospalé staré Ishikawě, a on, Sulu, konečně prožije opravdové dobrodružství...

Kumiko upustila krabici a zírala v otevřenou pusou, jak oblohu prožil blesk.

Paní Weislová vyběhla zpoza pultu a odváděla děti do zadní části obchodu. Pojďte, rychle. Musíme se dostat do sklepa...

Koloniál byl jednou z lépe vystavených budov v Ishikawě. Měla základy a opravdový sklep. Hikaru se cítil ještě bezpečněji, než kdyby byl doma.

Doufám, že o tomhle máma ví, vydechla Kumiko, když je paní Weislová strkala před sebou.

Sulu se na ni vyděšeně podíval. Obvykle odvážné Kumičiny oči byly plné slz. Sulu byl ohromen. Nikdy ho nenapadlo, že by mohl být někdo během útoku pirátů zraněn. Samozřejmě, lidé umírali... ale nebyl to nikdo z těch, které znal, nikdo z těch, které měl rád, ne jeho rodiče...

Pan Weisel již otevřel padací dveře do sklepa. Rychle, rychle! Divoce jim ukazoval, aby si pospíšili. Paní Weislová poslala děti jako první.

A potom byl Sulu bolestivě oslněn oslepujícím zábleskem bílého světla. Omráčený spadl na podlahu. Dunění se stupňovalo. Něco uhodilo Sulua do brady, dost silně na to, aby vytryskla krev. Rozkřičel se. A potom něco zasáhlo jeho rameno... a jeho záda... Vyděšeně si uvědomil, že se na něj krám řítí. Hluk stále rostl a rostl, až nakonec Sulu neslyšel ani svůj vlastní křik...

Upadl do bezvědomí.

Probudil se a slyšel naléhavý a vyděšený hlas Kumiko: Hikaru, jsi v pořádku? Hikaru?

Obloha byla zahalená černočerným kouřem. Nejdříve si Sulu pomyslel, že byl zřejmě dlouho v bezvědomí a že je už noc, ale skrz šedivé mraky neviděl žádné hvězdy. Zhluboka se nadechl a rozkašlal se. Z očí mu vytryskly slzy.

Žádné mraky, ale kouř. Ishikawa byla v jednom plameni.

Sulu se rozhlédl okolo. Weiselův koloniál byl naprosto zničený, přední polovina budovy se celá zřítíla po zásahu pirátského disruptoru. Zadní část ještě stála. Pan Weisel ležel schoulený vedle padacích dveří a rukama si chránil hlavu.

Hikaru, naléhala Kumiko, kde jsi? Jsi v pořádku?

"Jsem v pohodě," ujistil ji Sulu. "Jsem tady." Trochu ho bolela hlava a pohmožděná ramena, ale jinak byl v pořádku. Malátně vstal. Kumiko seděla vedle něj v troskách a své nádherné vlasy měla plné prachu.

Když se k němu otočila, uviděl pramínek krve vytékající z jejího spánku. "Jsi zraněná!" vykřikl vyděšeně.

Kumiko si přejela přes ránu dlaní. Nevzrušeně se podívala na krev, která ulpěla na jejích prstech, a utřela ji do kalhot. Jenom škrábnutí, řekla. Skoro to nebolí. Ty krvácíš taky. Vidíš? Dotkla se Suluovy brady a ukázala mu krev na své ruce.

Sulu se jí pokusil pomoci vstát, ale nemohla se postavit na levou nohu. Kotník jí začínal otékat a zbarvovat do fialova.

"Počkej tady," řekl jí Sulu, mírně vyděšený její netečností a prázdným výrazem v očích. Zavolal na starého muže.

"Pane Weisele? Jste v pořádku?"

Helene! volal hokynář hystericky. Helene! Kde jsi?

"Pane Weisele, uklidněte se! Najdu ji."

Helene! křičel pan Weisel ze všech sil a potom najednou utichl.

Sulu začal prohledávat trosky. Paní Weislová musela být někde blízko. Paní Weislová bude určitě v pořádku. Paní Weislová... Koneckonců, nikdo z nich tří nebyl vážně zraněn. Opatrně se sunul dopředu rozházenými balíčky s jídlem, doutnajícími sutinami ze zříceného stropu a zničeným nábytkem.

"Paní Weislová!" zavolal Sulu.

Paní Weislová neodpovídala.

Támhle! Vykřikla Kumiko a ukazovala na převrácený pult.

Sulu se tam podíval a nejprve nic neviděl. Zamračil se a opatrně se plazil troskami. A potom zahlédl ruku paní Weislové, jak vyčnívá zpod těžkého kovového pultu. Sulu zalapal po dechu a vykřikl.

"Pane Weisele! Tady je! Musíte mi pomoci zvednout ten pult!"

Pan Weisel se okamžitě probral a rozběhl se přes sutiny obchodu k pultu. Se silou, kterou by u starého muže nikdo neočekával, ho zvedl i bez Suluovy pomoci.

Helene! zasténal, když ji uviděl. Paní Weiselová ležela v bezvědomí obličejem nahoru v sutinách. Na okamžik si Sulu myslel, že je mrtvá. Mráz mu přeběhl po zádech.

A potom se víčka paní Weiselové zachvěla a na kratičkou chvíli otevřela oči. Její panenky, uvědomil si Sulu, byly velké sotva jako hlavička špendlíku. Ostrý roh pultu ji ošklivě rozfízl čelo a její obyčejně nádherně růžová plet' zbledla a dostala šedavý nádech.

Udělej něco! křičel pan Weisel na Sulu. Udělej něco! Ona umírá!

Sulu na něj chvíli jen udiveně zíral, ale potom v něm převážilo dosud neprojevené odvážné Já. Vzpomněl si na základy první pomoci, které se musel učit ve škole. Sundal si bundu a přikryl s ní paní Weiselovou. Potom našel krabici správné velikosti a opatrněji podložil ženy nohy.

"Počkej tady," řekl Kumiko. "Pokud se piráti vrátí, jděte se znovu schovat do sklepa. Já dojdu pro pomoc."

Nepřítomně přikývla.

Sulu běžel lesem. Nejdříve si nebyl jistý tím, kam běží a proč. Věděl jen, že musí pomoci paní Weiselové. Aniž by to měl v úmyslu, rozběhl se domů, aby našel své rodiče. Měli kluzák, se kterým budou moci zaletět do vedlejší vesnice pro doktora.

Pozdně odpolední obloha byla zahalená mrakem černého kouře, ale rudá záře z plamenů kdesi hluboko v lese Suluovi pomohla při cestě po stezce mezi jejich domem a krámkem Weiselových. Sulu běžel ze všech sil, když vtom ho hradba plamenů donutila zastavit. Oheň zuřil v nejvyšších částech stromů, plameny sžíraly jehličnaté koruny a přeskakovaly dolů na lesní půdu. Pirátské disruptory zapálily jen vršky stromů, a tak les hořel odshora dolů. Žár donutil Sulu zastavit, kouř mu vnikl do očí i do plic, zatočila se mu hlava.

Tam kdesi za ohnivou hradbou, necelé tři kilometry daleko, stál dům jeho rodičů. Kdyby mu oči už dávno neslyžely kvůli kouři, rozplakal by se. Na chvíli, která se mu zdála nekonečně dlouhá, jen zíral do ohně a plakal... a potom se donutil uklidnit.

Sulu seběhl ze stezky do lesa, aby plameny obešel. Ohnivá hradba byla více než kilometr široká. Kouř houstl a znesnadňoval tak Suluovi cestu. Běžel několik minut. Plameny se zmenšovaly a zmenšovaly, až zmizely úplně.

Sulu se otočil a vydal se směrem, kde si myslel, že stojí jejich dům. Ale v padající tmě a hustém kouři zamířil špatně.

Po půl hodině šíleného běhu zjistil, že je v naprosto neznámé končině. Zachvátila ho panika. Les okolo se změnil v děsivý balet černočerné tmy a rudých stínů. Sulu padl na kolena a rozplakal se. Netušil, kterým směrem se má vydat. Byl k smrti unavený, opuštěný a ztracený kdesi v planoucím pekle. Připadalo mu, že žádná cesta domů už ani nevede, možná že dům už ani nestojí, že lehl popelem a žádná pomoc pro něj, Kumiko a pana a paní Weiselovy není.

A potom omdlel. Netušil, jak dlouho mohl být v bezvědomí. Nepamatoval si nic. Ležel s hlavou zabořenou v pichlavém jehličí, které pokrývalo lesní půdu.

Co mu však nakonec pomohlo překonat strach a donutilo ho znovu se postavit na nohy, byla představa paní Weiselové s popelavou tváří, jak stále leží mezi troskami domu.

Sulu vstal a ani si neuvědomoval všechny ty pichající jehličky na šatech a ve vlasech. Připadalo mu, že jakýmsi zázrakem našel odvahu, kterou Kumiko ztratila. Opět se dal do běhu, tentokrát však mírným klusem a správným směrem. A když se musel postavit ohni, představil si obličej paní Weiselové a sebral veškerou svou odvahu.

Fungovalo to. Uklidnil se a za chvíli poznával místa, kterými běžel.

Nakonec dorazil domů. Budova stála na svém místě a jeho matka se zrovna připravovala, že se vydá na kluzáku hledat svého syna. Sulu se zastavil. Byl od ní jen pár metrů, ale hluk okolního hořícího lesa by pohltit jakýkoliv výkřik, který by vydal.

A potom jeho matka cosi ucítila. Těsně před tím, než vstoupila do kluzáku, se zastavila, ohlédla a uviděla svého syna, jak mu po zakouřeném a zakrváceném obličejí kanou slzy.

To výraz v její tváři Sulu opět rozplakal...

Hikaruův otec cestoval do vzdálené vesnice, a tak se útoku vyhnul. Jeho matka nejdříve chtěla schovat syna v úkrytu a letět sama, ale Sulu byl příliš vyděšený, aby ho tu mohla nechat. A tak neměla jinou možnost, než ho vzít s sebou.

Letěli vysoko nad hořícími korunami stromů k obchodu pana Weisela. Cestu, která Suluovi trvala více než hodinu, zvládli kluzákem za necelou minutu.

Kumičín kotník byl zlomený a byla ještě stále v šoku, ale šrám na hlavě nebyl hluboký, dokonce ani nebude potřebovat šití. Až na noční můry, které ji budou pronásledovat až do dospělosti, bude Kumiko v pořádku. Pan Weisel měl jen pohmožděná žebra a byl stejně tak jako Kumiko v šoku. Ležel vedle své ženy a cosi nesrozumitelně mumlal konejšivým a mírně hysterickým hlasem.

Paní Weiselová byla samozřejmě mrtvá.

Pro Sulu to bylo o mnoho horší, protože to bylo jeho první setkání se smrtí někoho blízkého.

"Ne," zašeptal a s náhlým odporem se díval na tělo paní Weiselové. Ošklivá rána na jejím čele přestala krváčet. Krev zaschla a vytvořila hnědočervené stopy. Okolí rány bylo podivně oteklé. Víčka očí nebyla úplně zavřená, malý srpek bělma zářil do tmy. A stejně tak ani její rty nebyly pevně semknuté.

Pro malého Sulu bylo nejhorší, že ačkoli paní Weiselovou stále viděl před sebou, věděl, že už nikdy nevstane a nedá mu bonbón, ani ho nepohládí po tmavých vlasech. To, co leželo v sutinách, byla jen prázdná schránka.

Sulu zaplavil pocit viny. Opět se rozplakal. A tak tam stál a stál a pozoroval tělo paní Weiselové, dokud mu nezačala být opravdu zima a on se neroztřásl...

Najednou si Sulu uvědomil, že už není malý chlapec, ale muž, který pohlíží do minulosti... a co na tom bylo

nejpodivnější, už neměl pocit, že je sám. Někdo tam stál s ním a nebyla to ani Kumiko, ani matka a už vůbec ne pan Weisel. Sulu však onoho cizince, který stál za ním, neviděl a už samotná představa, že tam vskutku někdo je, mu přišla nesmyslná.

Vtom však cizinec promluvil.

Podívej se na ni, prikazoval. Podívej se na ni a neboj se.

"Já ji zabil!" křičel Sulu a odvracel tvář, aby se na tělo mrtvé ženy nemusel dívat. "Nerozumíte mi? To já ji zabil! Ztratil jsem se, a tak mi to trvalo příliš dlouho -"

Podívej se na ni.

"Nemůžu!" Sulu ještě pevněji zavřel oči. "Prosím ne -"

Byla mrtvá ještě dřív, než jsi vůbec odešel, řekl cizinec.

Sulu se rychle otočil směrem, odkud vycházel cizincův hlas, ale neviděl nic jiného, než noční oblohu osvětlenou září plamenů. Na tváři stále cítil žár z ohňů planoucích okolo. "Co jste to řekl?"

Byla mrtvá ještě dřív, než jsi vůbec odešel. Podívej se na ni.

Sulu zavřel oči a vzpomínal... Viděl oční víčka paní Weiselové, jak se zachvěla a jak její hrud' klesla s výdechem. A už se víc nezvedla.

Byla mrtvá ještě dřív, než jsi vůbec odešel, zopakoval cizinec. I kdybys domů doběhl okamžitě, nepřežila by. Stala se obětí útoku pirátů, ne tvojí neschopnosti. Není to tvoje chyba.

"Neměl jsem -" začal Sulu a pak se mu zlomil hlas. Chtěl říct, že se tak jako tak neměl ztratit. Část jeho osobnosti dál nesmyslně trvala na jeho vině... ale cizinec ji umlčel. Sulu viděl, jak pocit viny stoupá vzhůru a mizí, mizí do nenávratna...

Byl jsi jen vyděšené dítě. Ale i přesto ses zachoval statečně. Přivedl jsi pomoc pro svou přítelkyni a toho starého muže.

"Já..." začal Sulu, ale potom ho přemohl pocit bezmocnosti. Díval se dolů na mrtvolně bledý obličej paní Weiselové. Tentokrát cítil jen vztek. Byla tak milá a piráti ji zavraždili. Bylo to kruté a bolestné.

A potom ho smutek začal opouštět, až zmizel úplně. Sulu pocítil nesmírnou úlevu a podivnou směsici melancholie a nadšení. Díval se na paní Weiselovou a ronil slzy, které ho očist'ovaly od pocitu hanby.

Když se uklidnil, vzhlédl a uviděl tvář onoho cizince, která se najednou vynořila ze tmy. Sulu ještě nikdy neviděl oči tak plné moudrosti a lásky.

"Děkuji," řekl mu Sulu. "Prosím, nechte mě oplatit vám vaši laskavost. Udělám vše, o co mě požádáte."

K Suluově radosti se cizinec usmál.

12. KAPITOLA

Spock se v cele pokoušel přemoci pocit viny. Ze všech emocí, které cítil, se tato překonávala nejhůře. Nejvíce ho znepokojovala skutečnost, kterou si musel cht'ě necht'ě přiznat: Nebyl schopen zabít Syboka. Ale se Surakovou pacifistickou filozofií to mělo jen velmi málo do činění... a naopak to mělo hodně společného s obdivem, který kdysi jeden mladý Vulkanec cítil ke svému staršímu bratrovi. Myslel si, že časem takové pocity zmizí... a že jediné vzpomínky na Syboka budou ty na jeho zločin a vyhoštění.

Ale teď se místo toho nezvané vzpomínky na Sybokovu vlídnost vrátily zpět a probouzely ve Spockovi něžnou lásku a hluboký vděk.

Nebylo mu ještě ani třináct podle pozemského počítání, když se objevil Sybok a začal žít se Spockovou rodinou. Sybok byl úplně cizí člověk a mladý Spock, ačkoliv si to odmítal připustit, byl z jejich prvního setkání vyděšený.

Sybok byl totiž čistý Vulkanec, syn, kterého si Sarek vždy opravdu přál. Sybok byl adeptem Kolinahru, naprostého oproštění od emocí, zatímco Spock jen poloviční člověk, který si vždy musel dávat velký pozor, aby některá z vlastností jeho lidského já nevyplula na povrch.

Spock také očekával, že ho Sybok nahradí jako právoplatného Sarekova dědice. A byl tak dost nepřipraven na Sybokovu skutečnou reakci. Chování staršího chlapce bylo velmi odlišné od toho, které by Spock očekával od někoho, kdo od narození vyrůstal v Gol.

Když byl představen svému mladšímu nevlastnímu bratrovi, Sybok pozvedl ruku ve vulkanském pozdravu a mile řekl: "T'hyla..." Bratře. A tímto jediným slovem si získal Spockovu věrnost navěky.

Spock tu vzpomínku vypudil ze své mysli a donutil se vrátit zpět do přítomnosti, do cely a ke zmateným pocitům, které ho tam čekaly.

Kapitánův hněv se samozřejmě o nic nezmenšil. Kirk pochodoval z jednoho rohu malé cely do druhého, zatímco Spock a McCoy seděli na kavalci a pozorovali ho.

Kirk se náhle zastavil a otočil se, aby se obořil na svého prvního důstojníka. "Zatraceně! Sakra! Spocku, já tomu prostě nemůžu uvěřit!"

Spock se nepokoušel předstírat, že ho neslyšel, protože by to kapitánův vztek jen zhoršilo. Věděl, že pro Jima musela být jeho reakce nepochopitelná. Stejně tak, jako vždy nerad cokoliv vysvětloval, nyní cítil, že toto vysvětlit musí.

"Kapitáne," začal a klidně se podíval do Jimova rozzuřeného obličeje. "To, co jsem udělal -"

"To, co jste udělal, byla zrada vůči celé posádce této lodi."

"Je to ještě horší," souhlasil Spock, aniž by nechal Jima domluvit. "Zradil jsem vás. Neočekávám, že mi odpustíte -"

"Odpustit vám?" Jim ztišil hlas a suše řekl: "Nejradši bych vás nakopal do zadku."

"Pokud si myslíte, že to pomůže," opověděl Spock ochotně.

"Chceš, abych ti ho podřel, Jime?" vyhrkl McCoy sarkasticky. Spock byl překvapen tím, že se ho doktor zastal. Ze všech lidí by to právě od něj čekal nejméně.

Kirk se otočil k McCoyovi. "Nemíchej se do toho, Kostro!" Obrátil se zpět k Vulkanci. "Spocku... proč? Všechno, co jste měl udělat, bylo zmáčknout spoušť. Nechtěl jsem po vás, abyste ho zabil. Uvědomuji si, že vám násilí přijde odporné, ale bývalo by stačilo střelit ho do nohy. To by ho zastavilo. Potřeby většiny převažují nad potřebami menšiny nebo jednotlivce, ne? V některých situacích to platí dvojnásob!"

"Kapitáne," řekl Spock vážně, "pokud bych stiskl spoušť, Sybok by teď byl mrtvý."

"Proč?" Jimovy oči se blýskaly. S rukama v bok čekal na odpověď. "Vysvětlete."

"Jak Sybok sám řekl, nezastavil by se, dokud bych ho nezabil. I pokud bych ho zranil, pořád by byl téměř neporazitelným soupeřem. Nezastavil by se, dokud by nepřevzal kontrolu nad Enterprise. Možná jste postřehl, že Sybok je velmi... vynalézavý."

Jim bezradně sepal ruce. "Spocku, šlo o jeden život proti dvěma stovkám. Potřeby většiny? Copak jste na to úplně zapomněl?"

"Znám Syboka velmi dobře. Nikdy by nezabil... úmyslně."

"Je to šílenec," řekl Jim. "Spocku, přikázal jsem vám bránit tuto loď."

Spock si s lítostí uvědomil, že přišla správná chvíle pro velké odhalení. "Ne, kapitáne," řekl tiše. "Přikázal jste mi zabít bratra."

"Ten muž může být jedním z vašich lidí," odpověděl Kirk, "a možná jste kdysi byli přátelé. Ale, upřímně řečeno, vypadalo to, že pouto, které mezi vámi bylo, je pryč. Přinejmenším z vaší strany. Není jediný důvod k tomu -"

Spock ho přerušil. Nebyl důvod odkládat nevyhnutelné. "Neposloucháte mě, Jime. Sybok je také Sarekův syn."

McCoy sedící vedle Spocka téměř spadl z kavalce. "Cože?"

Jim chvíli jen ohromeně zíral na svého prvního důstojníka. Když byl opět schopný mluvit, řekl: "On je váš opravdový bratr?"

Spock přikývl.

"Spocku, vy žertujete."

"Ne."

"Spocku, vím o vás každou maličkost, která je uvedena ve vaší složce. Sybok nemůže být váš bratr, protože já vím, že vy nemáte žádného bratra. A uvádění nepravdivých informací do osobní složky je závažný přečin."

"V podstatě máte pravdu," připustil Spock. Snad neporuší příliš mnoho vulkanských pravidel tím, že vysvětlí, že Sybok je ktorr skann, psanec, kterého jeho rodina prohlásila za mrtvého. Jeho existence byla vymazána ze všech veřejně přístupných záznamů na Vulkánu. "Nemám bratra."

"Tak co jste tím k sakru myslel?"

"Mám nevlastního bratra."

Jimův hněv přešel ve zmatení. "Musím si sednout." Přešel ke kavalci a těžce usedl vedle McCoye.

Doktor byl zamračený. "Fajn, Spocku, tak já to shrnu. Vy a Sybok máte stejného otce, ale jinou matku."

"Správně," řekl Spock. Mluvit o těchto záležitostech bylo těžké a trapné. Po celých třicet let nevyřkl bratrovo jméno nahlas, ani si nepřipouštěl jeho existenci. "Sybokova matka byla vulkanská kněžka -"

McCoy ho přerušil. "Myslel jsem si, že váš otec nikdy nebyl ženatý předtím, než potkal vaši -"

Spock ho zastavil. "Oficiálně ne. Po tom, co se T'Rea - kněžka a jeho první manželka - rozhodla zasvětit svůj život kněžství, jejich sňatek byl anulován. Jisté věci jsou kněžím zakázány. Během jejich vztahu proběhlo pouze jedno období rozmnožování a Sarek byl přesvědčen, že z tohoto spojení žádné ovoce nevzešlo. Dozvěděl se..." Spock se odmlčel a po chvíli opět pokračoval. "T'Rea porodila dítě a jeho narození držela v tajnosti. Sarek se o svém synovi, Sybokovi, nedozvěděl, dokud T'Rea nezemřela. A přesto si vzal Syboka k sobě. Sybok a já jsme vyrůstali jako bratři."

Dokud ho staří navždy nevyhostili z Vulkánu.

"Proč jste nám to neřekl dříve?" zeptal se Jim. "Přinejmenším ve chvíli, kdy jste ho poznal na nahrávce od únosců?"

Protože je zločinec, mohl říct Spock. Protože sám nevím, co udělat. Jedna má část se hluboce stydí za to, co provedl, zatímco druhá touží po tom oslovovat ho bratře. Nakonec neobratně odpověděl: "Nebyl jsem připraven hovořit... o tak osobních věcech. Velmi se za to omlouvám."

"Omlouvám," vyštěkl Kirk našťavaně. "Dá se snad omluvit to, že je Enterprise v rukou šílence? Který je čirou náhodou váš bratr."

"Uklidni se, Jime. Spock nebyl schopen zabít svého bratra, stejně tak jako by nebyl schopen zabít tebe. Představ si, že bys byl na jeho místě. Co kdyby to nebyl Sybok, ale Sam?" ozval se s neočekávanou prudkostí McCoy.

Jim se odvrátil s kamenným obličejem.

McCoy ale mluvil dál. "A jak bys ho chtěl potrestat? Dát ho vsadit do vězení?"

Jim se uklidnil a povzdychl si. "Myslím, že máme mnohem větší problémy, které musíme vyřešit. Například jak se odsud dostaneme ven." Podíval se na Spocka. "Spocku, neměl jsem se nechat unést. Obávám se, že kdybych byl na vašem místě..." Pokrčil rameny.

"Myslím, že vám rozumím," řekl Spock.

"Nicméně to nic nemění na tom, že jsem našťvaný, protože nad mou lodí má kontrolu někdo jiný."

"Ale," řekl Spock, "jsem poměrně překvapený tím, že se za mě doktor McCoy postavil."

McCoy zavrčel. "Ze všeho toho času, co si vaše katra pobíhala po mém mozku, jsem se musel pomátnout. K sakru, vždyť já už všechno začínám vidět z vašeho pohledu. Ale i tak musím říct, že vy mě nikdy udivovat nepřestanete."

"Amen," ozval se Jim.

"Stejně tak, jako nepřestávám já udivovat sebe," přiznal Spock. Byl zmaten z protichůdných pocitů, které ho zaplavily při setkání s bratrem: nenávisť, láska, vztek.

Ale nejvíc ho překvapovala vděčnost.

Ve skutečnosti, přemýšlel Spock, jsem jen díky Sybokovi tím, kým jsem.

* * *

Jen kvůli Sybokovi Spock vstoupil do Hvězdné flotily.

Před více než třiceti lety si Spock jedné studené noci vyšel do zahrady a našel tam svého staršího bratra, jak sedí u kmene stromu a pláče.

Sybok nevydával žádný zvuk. Jeho obličej byl bez výrazu, ne zkřivený, jako když pláčou lidé. Spíše čas od času zavřel oči a nechal slzu skanout na zem.

Spock byl zděšený. Až do této chvíle se Sybok choval přesně podle vulkanské filozofie. Spock velmi obdivoval Sybokovu sebedůvěru, kterou on sám postrádal.

Naneštěstí však, když uviděl Sybokovy slzy, nahlas vyjekl. Sybok ho uslyšel a utřel si rukama slzy z tváří.

"Odpusť mi," řekl Sybok. "Kdybych věděl, že jsi v zahradě, ovládl bych se. Jsem si vědom toho, že tě projevení emocí jistě uráží." Mluvil věcně a v jeho tónu nebyla ani známka zahanbení. Spock stál a v němém úžasu zíral na svého bratra.

Sybok se téměř usmál - téměř nepostřehnutelným, ironickým úsměvem - který Spocka ohromil ještě více. "Nebyl jsem vychován jako ty, Spocku. Byl jsem učen, abych se nebál emocí."

"Já se nebojím," namítal Spock, i když věděl, že by to nemusela být pravda.

"Bojíš se," opravil ho Sybok. "Staří tě učili, že emoce jsou největší zlo, a tebe ani nenapadlo o tom pochybovat."

"Pochybovat o starších? Ale vždyť oni jsou tak moudří."

"A co když se pletou?" zeptal se Sybok jednoduše a tvářil se při tom nesmířitelně.

Spock už chtěl rozhořčeně odpovědět, ale potom začal přemýšlet. Poprvé ve svém životě připustil myšlenku, že staří nemají pravdu. Rozhodl se, že bude lepší o tom dál neuvažovat.

"Proč pláčeš?"

"Kvůli své matce," řekl Sybok. To bylo poprvé a naposled, co ho Spock slyšel o ní mluvit. "Protože je mrtvá a moc mi chybí a protože nemohu splnit slib, který jsem jí kdysi dal." Ještě než Spock stačil položit další otázku, Sybok pokračoval: "Ty půjdeš v Sarekových stopách a staneš se diplomatem." O tom nebylo pochyb, vulkanské zvyky přikazovaly, aby se tak stalo, a kromě toho o tom Sarek velmi často mluvil.

Spock přikývl.

"A je to opravdu to, co chceš dělat, Spocku?"

"Samozřejmě," odpověděl Spock... a potom se zarazil, když si uvědomil plný význam Sybokovy otázky.

"Je to opravdu to, co chceš dělat? Žít a zemřít, abys potěšil někoho jiného, žít podle tradic, protože to tak chodí a chodilo vždycky? Je to logické, T'hyla?"

Spock mu neodpověděl, ale od této chvíle o tom začal vážně uvažovat.

* * *

Chekov seděl ve velitelském křesle a lámal si hlavu nad záhadnou zprávou pana Scotta o rukojmích. Marně se pokoušel kontaktovat někoho - kohokoliv - na hangárové palubě; nikdo neodpovídal.

Chekov najednou seděl na můstku sám. Když odešel kapitán a Scotty a nakonec i opravárenská četa, nezůstal nikdo, kdo by ho mohl vystřídat ve službě. A byl neozbrojený. Uvažoval o tom, že by si zašel do kajuty pro zbraň, ale nechat můstek neobsazený, zvláště po Scottově podivné zprávě, bylo v rozporu s Chekovovým hlubokým smyslem pro povinnost.

Ne, nemohl odejít. Prostě počká, dokud se něco nedozví od Scotta nebo výsadkového týmu. Hlavou se mu honily myšlenky, které s sebou přinesly i nepříjemnou předtuchu, kterou měl již kdysi dávno, že s výsadkovým týmem není něco ale vůbec v pořádku. Kapitán a ostatní byli ve velkých potížích a Chekov vůbec netušil, jak jim pomoci.

Kdesi za ním zasyčely otevírající se dveře výtahu. Chekov vyskočil z křesla a otočil se tím směrem. Ale když uviděl Sulua a Uhuru, ulevilo se mu.

"Díkybohu," usmál se Chekov. "Už jsem si začínal dělat starosti. Kde je kapitán?" Jeho úleva však zmizela ve chvíli, kdy na můstek vstoupil vůdce vzbouřenců, Sybok. Byl doprovázen zajatými diplomaty a několika ozbrojenými strážemi. Kupodivu však jejich primitivní zbraně nemířily na diplomaty ani na Sulua nebo Uhuru, ale na samotného Chekova. A co bylo ještě horší, Sybok, diplomaté i Sulu a Uhura se všichni usmívali tím stejným, mírně šíleným úsměvem.

Vyděšený Chekov ustoupil o krok dozadu a zakopl o velitelský stupínek. "Co to s vámi provedl?" zeptal se Uhury a Sulua. "Co vám udělal?"

Uhura vykročila směrem k němu. "To je v pořádku, Pavle. Nemusíš se ničeho bát. Sybok ti všechno vysvětlí," řekla vřelým a konejšivým hlasem.

"Už jsem Syboka poslouchal dost na to, abych věděl, že je to lhář." Chekov se chladně na Vulkance zahleděl a ten jeho pohled opětoval s úsměvem.

Sulu se protáhl okolo Chekova a usedl na své místo za kormidlem. Začal počítači zadávat příkazy.

Zděšený Chekov se k němu obrátil. "Sulu, co to děláš?"

Sulu se klidně usmál a stále věnoval veškerou pozornost kormidlu. "Zadávám náš nový kurz."

"Nový kurz? Na to nemáš právo!" Chekov se nazlobeně obrátil k Sybokovi. "Co jste to udělal mým přátelům?"

"Pavle," řekl jemně Sulu sedící za ním. "Dělám to, o čem si myslím, že je správné. Poslouchej to, co ti Sybok chce říct. Kvůli mně. Prosím."

Najednou stál Sybok přímo před ním, dost blízko na to, aby mu mohl položit ruku na rameno.

"Nechci tě k ničemu nutit," řekl Sybok.

Můstek najednou začínal mizet. Chekov se nesoustředil na nic jiného než na Vulkancovy tmavé oči. Vypadaly neuvěřitelně staře, moudře a podivně smutně.

"Nerozumím," namítl Chekov chabě. Jeho vlastní hlas zněl neuvěřitelně vzdáleně.

"Každý z nás skrývá nějakou tajnou bolest," řekl mu Sybok. Pavel ucítil dotek teplé ruky na svém čele, ale Vulkanec se přitom nepohnul ani o píď. "Rozděl se se mnou o ní a seber jí její sílu."

Až o pár chvil později si Chekov uvědomil, že k němu Sybok mluvil rusky.

* * *

Kirkův hněv se stupňoval s každým dalším neúspěšným pokusem o útěk. Jim vracel balancoval uvnitř cely na Spockových ramenech a pokoušel se odstranit panel, chránící obvody. McCoy je nezúčastněně pozoroval ze svého místa na kavalci.

"Kapitáne," Spock držel Kirka pevně za kotníky. "Mohu opět zopakovat, že tento pokus o útěk je naprosto marný?"

Místo toho, aby se panel hladce odsunul, se pod tlakem Jimovy ruky zlomil. "Zmlkňte, Spocku," odpověděl mile. "Pokouším se najít cestu ven a myslím, že jsem na něco přišel." Natáhl se, aby se dotkl částečně odkrytého panelu plného zářících obvodů.

"Nerozumné," řekl Spock.

Jim se dotkl panelu. Šok, který dostal, ho odhodil na podlahu. Spock zavrával a jen taktak se udržel na nohou.

McCoy okamžitě spěchal ke kapitánovi. "Jsi v pořádku, Jíme?"

Kirk otevřel oči. "Jo. Myslím." Zvedl hlavu z podlahy a zadíval se na Vulkance. "Taky jste mě mohl varovat."

"Ale on to udělal, Jíme." McCoy mu pomohl na nohy. "Víš, jak jsem řekl, že беру zpět všechny ty své ošklivé poznámky o nové lodi. Takže, štíty fungují, vrata hangáru fungují, ale proč k sakru musí fungovat i zabezpečení cely?" "Teď už funguje," řekl Jim vztekle. Mnul si temeno hlavy, kterým se uhodil o podlahu. "Říkejte si, co chcete. Musí být nějaký způsob, jak se odsud dostat."

Spock sepnul ruce za zády. "Tato cela byla kompletně nově navržena, kapitáne. Je bezchybná a útěk z ní je nemožný."

"Tvůrci vždycky tvrdí, že z jejich cely se nedá utéct, Spocku. Co vás vede k tomu, že je tahle jiná?"

"Tvůrci ji testovali na těch nejinteligentnějších a nejvynalézavějších osobách. Nepodařilo se jim utéct."

McCoy se podíval na Jima. "To mi zní mírně podezřele, Jíme."

Jim přimhouřil oči. "A ty... vynalézavé osoby, neměly náhodou špičaté uši a neobvyklou schopnost dostat členy své posádky do potíží?"

Spock se nad tou otázkou zamyslel. "Oni měli špičaté uši."

"Fajn, Spocku, vy sám možná cestu ven nenajdete, ale všem třem dohromady se nám to možná povede."

"Pochybuji o tom." Spockův tón byl věčný.

"Pomozte mi znovu nahoru." Jim se vyšplhal Vulkanci na ramena - a zarazil se. Monitor na terminálu před celou se totiž rozblikal. Objevil se obraz Syboka stojícího na můstku a obklopeného Chekovem, Uhurou a Suluem.

"Moje posádka," řekl Jim rozhořčeně. Stoupl si tak blízko k východu z cely, jak jen to šlo bez toho, aniž by se dotknul zářícího silového pole, které je drželo uvnitř. "Ti parchanti vymyli mozek méj posádce!"

"Statečná posádka vesmírné lodi Enterprise," začal Sybok teatrálně. "Uvažovali jste někdy o otázkách jako: Kdo jsem? Proč tu jsem? Existuje Bůh? Toto jsou otázky, které si každý klade od té doby, co se poprvé zadíval na hvězdy a zasnul se."

Moji vulkanští předci byli ovládáni svými emocemi. Cítili srdcem, milovali srdcem, věřili srdcem. Ale moderní vulkanská filozofie se straní emocí a vede tak k nerovnováze a neštěstí. Potlačte všechny emoce, přikazoval Surak. K tomu, abyste mohli potlačit nenávisť, musíte potlačit i lásku.

Je to však opravdu moudré? O našem vzniku toho víme stejně málo jako naši předkové. Stále tápáme ve tmě a hledáme odpovědi na své otázky. Ať už se budeme řídit srdcem nebo rozumem, nikdy je nenajdeme.

Naši předkové věřili v místo, kde mohou být všechny tyto otázky zodpovězeny. Moderní dogma samozřejmě tvrdí, že toto místo je jen mýtus, výplod choré mysli. Ale jen od této legendy se můžeme dozvědět jádro pravdy." Sybok se nahnul blíže k obrazovce a jeho oči divoce zářily. "A já vám říkám, že existuje! Moji bratři a sestry, byli jsme vyvoleni k tomu, abychom uskutečnili nejúžasnější dobrodružství všech dob - objevení Sha Ka Ree."

"Fascinující," zašeptal Spock, který mezitím přešel ke kapitánovi a stál po jeho boku. "Domnívám se, že věří tomu, že to opravdu našel."

"Našel co?" Jim byl zmatený.

"Sha Ka Ree. Důvod, kvůli kterému Sybok opustil Vulkán." Spock obrátil svou pozornost zpět k monitoru.

"Počkat, počkat," řekl McCoy. "O čem tady vy dva k sakru mluvíte?"

Sybok opět promluvil. "Naše určení: planeta Sha Ka Ree. Leží za Velkou bariérou ve středu naší Galaxie. Jeho obraz zmizel."

"A sakra," poznamenal McCoy sarkasticky. "Přijde mi, jako kdybychom právě mířili do země zaslíbené."

Kirk sebou znepokojeně trhl. "Střed Galaxie?"

"Zdá se, že zamýšlí letět s Enterprise právě tam," řekl Spock.

"Ale středu Galaxie není možné dosáhnout!" řekl Jim. "To vědí i děti v mateřské školce! Úroveň radiace je příliš vysoká. Žádná sonda se odtamtud ještě nevrátila."

"Naprosto správně." Spock vypadal zamyšleně.

"Co měl k sakru na mysli? Co je ta vaše Velká bariéra?" dožadoval se odpovědi McCoy.

"Akreční disk," vysvětloval Spock, "ohraničená oblast s velmi hustým výskytem hvězd."

"Aha... a co to je za disk?" zeptal se McCoy.

"Prstenec vzdálený přibližně třináct světelných let od středu Galaxie, sestávající z prachu a mezihvězdných plynů."

Prach v prstenci je nesmírně žhavý. Je zahříván neznámým zdrojem energie v jeho centru, který vyzařuje nesmírné množství velmi silných rentgenových a gama paprsků. Dosavadní výzkumy ukazují, že zdroj této energie je nejméně deset milionůkrát jasnější než Slunce, které osvětluje Zemi."

Doktor se zamračil "A co tedy kruci je? Obrovská hvězda?"

Spock zavrtěl hlavou. "Nepravděpodobné. Ten žhavý disk rotuje okolo středu Galaxie, což znamená, že v těchto místech musí být cosi s ohromnou gravitační silou - tak obrovskou, že jeho hmota musí být zhruba dvou miliónkrát větší než hmotnost Slunce."

"Dvou miliónkrát," podivil se Jim. "To musí být nějaká hvězda!"

"Vskutku. Ovšem není to možné. V těchto místech je tak málo prachu nebo plynů, že tvoří pouze zlomek předpokládané hmotnosti. To vede ke dvěma teoriím: ta první je, že se v centru Galaxie nachází singularita - neutronová hvězda nebo černá díra, malá, ale nesmírně hustá, která vytváří obrovské gravitační pole."

"A ta druhá teorie?"

"Bílá díra. 'Stroj na stvoření', jestli chcete." Spock se odmlčel. "Samozřejmě jde jen o pouhou spekulaci."

Několik sekund nikdo nepromluvil. A potom se velmi váhavě ozval McCoy: "A... tenhle zdroj... je to, po čem Sybok pátrá?"

Spock krátce přikývl.

"Skvělý," prohlásil doktor sarkasticky. "A on nás chce zavléct přímo do středu tohohle...?"

"Je šílený." V Jimovi se opět probudil vztek. "Tahle vesmírná loď není zkonstruovaná k tomu, aby snesla takovou dávku záření, o její posádce nemluvě. Může to být váš bratr, ale je šílený."

Vulkanec sice mluvil klidně, ale v jeho očích se zračily starosti. "Tato myšlenka mi přijde stejně šílená jako vám, ovšem jeho chování a to, v co věří, je také šílené. Nicméně i přesto je Sybokova inteligence pravděpodobně největší, s jakou jsem se kdy setkal. Teorie, o kterých jsem před chvílí hovořil, zná mnohem lépe než já. Ve škole se kromě jiného specializoval na astrofyziku. Jako vědec jsem vůči jeho tvrzením skeptický, ale stejně tak i zvědavý na jeho výsledky. O středu Galaxie je toho známo tak málo. Je možné, že opravdu objevil cosi, co potvrzuje legendu o Sha Ka Ree."

"Spocku!" rozčilil se Jim. "Mojí současnou jedinou starostí je to, jak dostat svou loď zpět. Až se mi to povede a Sybok bude zavřený tady, vy dva si můžete klidně debatovat o Sha Ka Ree, dokud z toho nezezelenáte. Ale do té doby..."

Jim zmlkl a soustředil se na klepání, které se ozývalo od zadní stěny cely. Otočil se. "Co to k saku je?"

Spock se naklonil ke stěně a poslouchal. "Domnívám se, že jde o jistý primitivní způsob komunikace, známý jako Morseova abeceda." Přešel ke zdi, poklekl a položil ruce na stěnu, ze které ten zvuk vycházel.

Jim se skrčil vedle něj. "Máte pravdu, Spocku. Morseova abeceda byla na Akademii povinná, ale už jsem asi vyšel ze cviku."

Zpráva skončila. Jim čekal na její zopakování. "Tak se podívejme... to je U, jestli se nepletu."

Spock přikývl. "Další písmeno je S."

"T," přeložil Jim. "U... teď jsem nerozuměl."

"To bylo P," řekl McCoy.

"T,E," dokončil Spock.

"Ustupte," řekl McCoy, hrdý na to, jak pomohl při luštění slova.

Kirk a McCoy se na sebe vyděšeně podívali.

Panel ve zdi se roztříštil na kousíčky. Jim uskočil, ale ne dost rychle na to, aby nebyl zasypán troskami.

Když znovu otevřel oči, uviděl Scottovu hlavu a ramena vykukující z otvoru. Ztuhl a udiveně zíral na inženýra.

"Tak na co čekáte?" obořil se na ně Scott. "Nepoznáte východ z vězení, ani když ho vidíte před sebou?"

* * *

Scott je vedl labyrintem průlezů. Skutečnost, že Enterprise byla v rukou nemytých chuligánů, ho doháněla k zuřivosti. Koneckonců, on tuhle loď v podstatě znovu postavil svými rukama. Teď už byla stejně jeho jako její předchůdkyně. Možná ještě víc.

Scott vedl tři uprchlíky ventilační šachtou.

Spock, který šel za ním, promluvil. "Nemůžeme věřit nikomu, kapitáne. Sám jste viděl duševní stav těch rukojmích. Sybok je schopen udělat to samé s kýmkoliv na palubě."

"Vypadali jako náboženští fanatici," poznamenal McCoy tiše. "Naprostě vymyté mozky. Nechci vyzvídat, ale není mentální kontrola nad někým jiným na Vulkánu zakázána?"

Spock zdráhavě odpověděl. "Ano, je to považováno za porušení osobní svobody a jde o jeden z nejohavnějších zločinů vůbec."

"Musíme ho co nejdříve zastavit," řekl kapitán. "A vyslat nouzový signál."

"Jak?" zeptal se McCoy. "Na můstek se nikdy nedostaneme."

Spock odpověděl: "Je možné převést kontrolu nad komunikací z můstku na vysílač nouzového signálu v přední místnosti vyhlídkové paluby."

Jediný problém je," řekl Kirk, "že pozorovací místnost je nahoře... a my dole."

Samozřejmě, že i tento zádrhel měl své řešení. Scott se na chvíli zamyslel a potom otočil hlavu k nim. "Můžete se tam dostat šachtou turbovýtahu číslo tři."

"Tak to ne," zavrtěl McCoy zuřivě hlavou. "Do žádné turbovýtahové šachty mě nedostanete. Je to nebe -"

Scott umlčel doktora pohrdavým pohledem a mávnutím rukou. "Je zavřená kvůli voprávám, takže vám nehrozí, že byste se nechtěně svezli na turbovýtahu, pokud se vobáváte tohodle, doktore. Ale i tak to bude dlouhý a nebezpečný výstup."

Z důvodů, kterým Scott nemohl rozumět, McCoy ironicky poznamenal: "No, někteří z nás si v dlouhých a nebezpečných výstupech libují."

Kirk ho ignoroval. "Scotty, pokuste se co nejrychleji uvést do provozu přenosové zařízení. Pokud se spojíme se záchrannou lodí, budeme ho potřebovat."

"Jasně, pane. Můžete se na mě spolehnout. Okamžitě se do toho pustím."

"Před tím, než půjdete," řekl Kirk, "byste nám mohl říci, kudy se dostaneme do šachty turbovýtahu."

"Rovně tímhle tunelem a až k ventilaci. Tam zahnete doprava, a až dorazíte k monitoru ventilace, dáte se doleva. Nemůžete to minout."

Kirk se usmál a zavrtěl hlavou. "Pane Scotte, vy jste úžasný." Obrátil se a s ostatními zamířil dolů k šachtě.

Při své cestě dlouhou a tmavou šachtou k obvodům přenosového zatížení Scott přemýšlel nad komplimentem, který mu kapitán složil. To, co řekl, bylo nepopiratelné: Opravdu dokázal zázrak. Vždyť skoro sám opravil celou Enterprise.

"Na tom není nic podivného, že vím, jak se kam dostat," mumlal si pro sebe. "Vždyť já na téhle lodi opravil skoro všechno. Známi teď dobře jako svoje boty."

Byl do své sebechvály tak zabraný, že se za rohem zapomněl sehnout.

Uhodil se do hlavy o nízko umístěnou trubku a omdlel.

* * *

Pokud ve svém životě Leonard McCoy nenáviděl něco víc než přenosová zařízení, byly to výšky. Celou cestu tmavou a klaustrofobií způsobující šachtou, která se zdála být nekonečná, musel mít zakloněnou hlavu, aby ani pohledem nezavadil o tu tmu tam dole.

A jediným způsobem, jak se dostat nahoru, byl rovný nouzový žebřík.

Dokonce ani Jim nevypadal, že je představou lezení vzhůru příliš uchvácený. Ovšem on svou nejistotu zakryl předstíraným nadšením, tak jako vždycky. "Podívej se na to takhle, Kostro. Nakonec nás přeci jen čeká nádherný výstup."

McCoy se zatvářil kysele. "Anebo infarkt."

Jim ho ignoroval a začal lézt vzhůru.

McCoy se chytil prvního stupně žebříku a podíval se na Spocka, který mu naznačil, ať leze první. McCoy si povzdechl a začal šplhat.

Podívej se na to takhle, říkal si pro sebe. Nelezeš jako poslední, takže nemůžeš zůstat pozadu, protože bys byl příliš pomalý. Pokud tam nahoře něco nebo někdo je, Jim to potká jako první. A pokud by ti náhodou uklouzly ruce, Spock by tě chytil.

Příliš to nepomáhalo, ale přesto McCoy lezl dál. Pokoušel se držet těsně za Jimem, ale ten mu během několika minut utekl o pěkných pár metrů... A McCoy lapal po dechu jako umírající ryba. Vzduch v šachtě obsahoval jen velmi málo kyslíku. McCoyovy ruce se začínaly třást únavou.

"Jíme," zalapal po dechu. "Zpomal! Tohle tempo mě ničí!"

Jim byl však bezcitný. "Pokud si dobře vzpomínám, tak jsi mi právě ty říkal, že bych měl víc cvičit. Možná, že by sis příště měl nejprve zamést před svým prahem, doktore." Podíval se dolů na McCoye a potom se najednou zastavil. "Kde je Spock?"

McCoy, bojující se závratí, se opatrně podíval pod nohy. Tam dole, kdesi ve tmě, končila šachta. Ale Spocka nikde neviděl. Spadl snad Vulkanec, aniž by přitom vydal jediný zvuk?

A najednou se nad nimi ozvalo tiché zasvištění. McCoy vyděšeně vzhlédl. Spock obutý do levitačních bot, které měl s sebou v Yosemitech, se pomalu snášel dolů šachtou. Klesl až na Kirkovu úroveň a tam se zastavil.

"Domnívám se," řekl Kirkovi a doktorovi, "že jsem přišel na rychlejší způsob dopravy."

Jim se zašklebil. Slezl z žebříku a chytil se Spocka okolo krku a potom se pomalu snesli k McCoyovi.

"Pojd', Kostro," volal Jim. "Nastupovat!"

McCoy, křečovitě se držící žebříku, zavrtěl hlavou. "Ani náhodou. Zatím leťte jen vy dva. Já si počkám na další taxík. Tři nás to nikdy nemůže unést. Spock má problémy s létáním s jedním pasažérem, natožpak se dvěma."

"Nebud' směšný." Jim začínal vypadat rozezleně. "Nemůžeme se rozdělit." Odmíchl se a potom lživě dodal: "Anebo bychom vlastně mohli. Prostě tě tu necháme. Spock nemá čas se pro tebe vracet. Můžeš nahoru vylézt po žebříku, pokud na tom trváš, a připojit se k nám později."

To zabralo. McCoy se naposledy bázlivě zadíval na tmu pod sebou, potom zavřel oči a pevně se chytil Jima okolo krku.

"K sakru. Tak jedem..."

Vyšlo to. McCoy otevřel oči. Kupodivu nespadli... ale přesto začali pomalu klesat dolů.

"Vypadá to, že doktor měl pravdu," přiznal Spock. "Levitační boty nás všechny tři neunesou."

"Mockrát děkuju," vyštěkl McCoy. "Už teď vidím svůj náhrobek - Leonard H. McCoy: Opravdu měl pravdu."

"To jsou všechny ty marš mel-" začal Jim, ale zmlkl okamžitě, jakmile uviděl, kdo na ně čeká dole. McCoy se tam podíval také.

"Támhle jsou!" křičel Sulu a ukazoval na ně. Nejdříve se McCoy uvolněně usmál... ale potom uviděl, z koho se skládá Suluova pátrací skupina. Nebyli to členové posádky Enterprise, ale Sybokovi vojáci. McCoy zachytil výraz v kormidelníkově tváři a s hrůzou si uvědomil, že Sulu už není Sulu.

"Spocku," zakřičel Jim. "Přídavné rakety!" Spock zaváhal. "Kapitáne, pokud je zažehnu, poletíme nahoru příliš rychle. Pokud bychom narazili do stropu šachty, mohli bychom se zranit... možná i zabít."

"Skvělý," zamumlal McCoy kysele. Jsme v pasti."

"Zapalte přídavné rakety!" přikázal Kirk tónem, na který se nedalo říci ne.

Přídavné rakety je vymrštily vzhůru. Žebřík se kolem nich míhal neskutečně rychle. McCoy křičel a ze všech sil se držel Spocka a Jima.

Zastavili poměrně prudce.

McCoy ustrašeně otevřel oči. Sulu a ostatní zmizeli kdesi ve tmě tam dole. Motala se mu hlava, ale byl naživu a nezraněn. A když se podíval na Jima, zjistil, že vypadá stejně, jako se on cítí.

Spock vypadal nevzrušeně. "Obávám se," oznámil, "že jsem se o jedno patro spletl."

"K čertu s tím," řekl doktor roztřeseně. "Nikdo není dokonalý."

Spock je dopravil k východu. McCoy se pustil jako první a byl šťastný, když zjistil, že se nacházejí přímo v chodbě vedoucí k přední pozorovací místnosti.

Spock se okamžitě vrhl ke komunikační konzole a aktivoval ji. Otočil se ke Kirkovi. "Nouzový kanál otevřen, kapitáne."

Jim přistoupil ke konzole. "Komukoliv, kdo mě slyší: tady je kapitán James T. Kirk z lodě Federace Enterprise. Pokud mě slyšíte, potvrďte."

Uplynulo několik chvil, než se z reproduktoru ozvalo praskání statické elektřiny následované tichým ženským hlasem.

"Enterprise, tady velení Hvězdné flotily. Sotva vás slyšíme. Přepínám."

McCoy si s Jimem vyměnil nadšený pohled. Kirk zvýšil hlas.

"Nepřátelské jednotky převzaly kontrolu nad našim plavidlem a nastavily kurz přímo k Velké bariéře. Naše souřadnice jsou nula-nula-nula na dva. Žádáme o okamžitou pomoc. Potvrďte."

"Potvrzujeme, Enterprise. Okamžitě posíláme záchrannou loď."

"Rozumím, Hvězdná flotilo. Kirk konec."

"Hvězdná flotila, konec."

Jim zavřel kanál a vyměnil si se svými přáteli pohled plný naděje.

"Díkybohu," vydechl McCoy utivě. "Díkybohu."

* * *

Na palubě Dravce Okrona se Vixis nahnula nad subprostorový vysílač na své konzole. "Hvězdná flotila, konec."

Její přízvuk byl dokonalý. Ti lidé jsou úplní blázni. Vítězoslavně se podívala přes rameno na svého kapitána.

Klaa vypadal jako posedlý. Aniž by ji přestal sledovat, vyštěkl rozkaz kormidelníkovi. "Taragu! Zadej kurz nula-nula-nula na dva."

Vixis se opravdu bála. Klaa teď neměl jinou možnost, než Kirka zabít, jinak by se před posádkou naprosto znemožnil. I přesto si však Vixis plně uvědomovala nebezpečí, které skýtalo přiblížení se k Velké bariéře: dostanou se příliš blízko a vysoká úroveň radiace jim zničí štíty a zabije všechny na palubě... pokud je ovšem předtím nezabije vysoká teplota z přehřátí trupu lodi.

"Kapitáne," řekla váhavě, "tento kurz nás zavede přímo k Velké bariéře."

Oheň v Klaaových očích jí jasně říkal, že je ochoten to riskovat... a možná ještě víc.

"Ať už se Kirk vydá kamkoliv, budeme ho pronásledovat," zavřel a vrátil se zpět do svého křesla.

Už si nedovolila nic dalšího říci. Ale její obdiv ke kapitánovi poněkud ochabl. Klaa byl opravdu statečný - dost statečný na to, aby riskoval svůj život, svoji loď i životy všech na palubě - ale nebyl dost statečný na to, aby se postavil posměchu vlastní posádky.

Vixis si povzddechla a sledovala stále se měnící pole hvězd na svém monitoru, jak Dravec Okrona spěchal za svou kořistí.

13. KAPITOLA

Scott se probudil s úpornou bolestí hlavy a uvědomil si, že je na ošetřovně. Pokusil se posadit a zjistil, že to nejde. Byl připoután popruhy. Pokusil se je nahmatat a zjistil, že to nejsou popruhy, ale Uhuřiny ruce.

"Uklidni se, Scotty," konejšila ho a hladila ho po čele. Dokonce i pod jejím jemným dotykem ho kůže pálila. "Ošklivě ses uhodil, ale teď už je to v pořádku. Jsi zpět u nás."

Uvolnil se a zamrkal na ni. Neměl sebemenší potuchy o tom, jak se dostal sem na ošetřovnu. Poslední věc, kterou si pamatoval, bylo, že šel ventilační šachtou spravit přenosové zařízení... Hodně to spěchalo.

"Kapitán..." začal, a potom se zmateně odmlčel. Kapitán chtěl, aby správil přenosové zařízení, ale cítil, že to Uhuře z jakéhosi důvodu nesmí říct...

A potom si vzpomněl na Spockova slova. "Nemůžeme věřit nikomu, kapitáne. Sám jste viděl duševní stav těch rukojmích. Sybok je schopen udělat to samé s kýmkoliv na palubě..."

Na Uhuřině něžném úsměvu a nadšení v jejích očích bylo něco nepřírozeného. Rozhodl se vyzkoušet ji. Teatrálně zasténal a zvedl ruku k bolavému spánku.

"Uhuře, měl jsem opravdu podivný sen. Zdálo se mi, že jakýsi šílenec převzal kontrolu nad Enterprise."

Uhura se lehce usmála. Byl to milý a tichý zvuk, ale Scotta vyděsil. "Drahý Scotty," řekla a stále s úsměvem zavrtěla hlavou. "On není šílenec."

"Není?" zeptal se Scott s předstíranou naivitou, když se pokusil nevypadat vyděšený z její odpovědi.

Opět se usmála. "Jak tě to jenom mohlo napadnout? Sybok je jen jiný... úžasnější než kdokoliv, koho jsem kdy potkala."

Mně, Suluovi i Chekovovi pomohl postavit se pocitům, kterých jsme se vždycky báli." Pohládila Scotta po tváři a věnovala mu láskyplný pohled.

Scott se začervenal, jako kdyby to byla skutečná Uhura. "Já... ehm... Uhuro, musím spravit přenosové zařízení." Když se na něj tázavě podívala, dodal: "Tam, kam letíme, ho budeme potřebovat." Jenž se osvobodil z jejího sevření a slezl z vyšetřovacího stolu.

Zklamaneč si povzddechla, ale nechala ho jít. "Domnívám se, že jsi v pořádku. Jen jsem ti toho chtěla tolik říct."

"Samozřejmě." Scott ji povzbudil poplácáním po rameni. "Možná, že až budu vo malinko silnější a až rozhodím přenosový jednotky. Nemyslím si, že bych to teď ve svém současném stavu zvládnul." Nebo ve tvém stavu.

"Možná o trochu později?" zeptala se nadějně.

"Pozdějc," ujistil ji Scott a zamířil ke dveřím dřív, než si to rozmyslí.

Sybok doprovázený dvěma ozbrojenými vojáky mu však vstoupil do cesty.

"Pane Scotte." Vulkanec se tvářil laskavě, ale Scott cítil přítomnost něčeho zlověstného. Když Vulkanec vykročil směrem k němu, ustoupil o krok zpět do ošetřovny. Dveře se za ním a za strážci se zasyčením zavřely. "Kampak tak spěcháte?"

Scott se zatvářil tvrdě a neodpověděl.

"Jde spravit přenosové zařízení," ke Scottově zděšení mile odpověděla Uhura. "Koneckonců, budeme je přeci potřebovat, až... až se dostaneme tam, kam letíme."

"Aha." Vulkanec zkrříl ruce na prsou v postoji, který Scott tak často vídal u pana Spocka. "Jak zajímavé. Naneštěstí si nemyslím, že by bylo příliš moudré opravit je právě teď. Vypadá to, že kapitán a jeho dva přátelé utekli - s pomocí někoho dalšího." Obrátil se ke Scottovi. "Nepředpokládám, že vy byste o tom něco věděl, pane Scotte, nebo snad ano?"

"Jo, to bych řek', " řekl Scott s naprostým pohrdáním a vzdorně vysunutou bradou.

"Myslel jsem si to," odpověděl Vulkanec přátelsky. Kývl směrem k Uhuře, která vypadala, že rozumí, co tím chce říct. Okamžitě zamířila ke dveřím.

Než odešla, zastavila se, aby položila ruku na Scottovo předloktí.

"Věř mi, Scotty. Neboj se ho. Všechno pochopíš, až skončí."

Dveře se otevřely a Uhura vyšla se strážemi ven.

Scottovi její slova přišla méně než povzbudivá. Teď byl s Vulkancem sám. Sybok se k němu přiblížil, ale Scott odmítl před ním utíkat nebo se schovávat.

"Předpokládám, že se mi teď pokusíte vymýt mozek," řekl Scott.

Sybok vypadal poměrně překvapeně. "Nikomu jsem mozek nevymyl. Jen pomáhám lidem vyrovnat se s bolestí a přeměnit ji na zdroj síly. Mohu to ukázat i vám." Vykročil směrem k němu, dokud nebyl dost blízko, aby se mohl inženýra dotknout.

"Necítím žádnou bolest," odvětil Scott chladně. "Pokud tady někdo potřebuje psychologickou pomoc, jste to vy -"

Udiveně se zastavil. Na krátký, téměř nepostřehnutelný okamžik zabral Sybokův obraz celé Scottovo zorné pole.

Inženýr pocítil záchvat paniky, přesně té samé paniky, kterou cítil kdysi dávno, když se pan Spock dotkl jeho mysli, aby ho zbavil halucinací. A panika rostla společně se strachem, že otevírá mysl někomu neznámému, kdo nad ním chce převzít kontrolu. Okolí zářilo jako zaplavené září ranního slunce a potom najednou začalo tmavnout. Ostré Vulkancovy rysy zmizely, aby odhalily...

Ošetřovnu, ale trochu pozměněnou. To je přece nemocnice na staré Enterprise, uvědomil si se zděšením Scott, taková, jak vypadala asi před rokem, když se tu doktor McCoy pokoušel o záchranu čtrnáctiletého kadeta.

Scott se na sebe podíval a zasténal. Přední část jeho uniformy byla mokrá, potřísněná krví. Petrovou krví.

Natáhl se ke sklu a položil na ně ruku, aby se uklidnil a byl svému nejmladšímu synovci blíž. Jeho dlaň za sebou nechala rudou šmouhu.

"Petře," zasténal tiše a konečně se odvážil zvednout hlavu a podívat se skrz sklo. "Kluku jeden, copak můžu unést, že tě ztratím podruhé?"

Kadet Petr Preston byl na výcvikové výpravě na palubě Enterprise, když se utkala s vesmírnou lodí, které se zmocnil Khan Noonian Singh. Strojovna! Enterprise tehdy utrpěla vážné poškození. Kadet Preston svědomitě zůstal na svém místě dost dlouho na to, aby zachránil záložní energii a tím i celou Enterprise, ale také aby se nadýchal chladicího plynu natolik, aby ho to zabilo.

Scott si uvědomil, že znovu prožívá onen hrozný okamžik, kdy Kirk přišel do ošetřovny, aby se stal svědkem Petrova posledního zápasu.

Zavřel oči. Ještě teď viděl lítost a smutek, vryté do kapitánova obličeje, i strašlivý výraz přiznání porážky, který měl McCoy ve tváři, když vzhlédl a smutně zavrtěl hlavou.

Otrava chladicím plynem, řekl McCoy. Následoval proud dalších slov, slov, která byla pro Scotta příliš krutá na to, aby je vnímal.

Inženýr si stoupl vedle chlapcova lůžka a pohládl; ho po čele.

Jeho pokožka byla v jednom ohni. Horečka byla způsobená vystavením vysoce radioaktivnímu plynu. Doktor McCoy udělal všechno pro to, aby zastavil krvácení, ale poškození buněčných stěn bylo příliš rozsáhlé. Řídká, červenorůžová krev chlapci vytékala z nosu i úst.

Scott plakal. V několika poslední dneh chlapce trestal za něco, o čem si myslel, že je prostorečnost. Ve zpětném pohledu si však uvědomil, že reagoval unáhleně a že v podstatě chtěl jen chlapci ukázat, že ho nebude nijak protěžovat.

"Jen kdybys ti to mohl říct," vzlykal Scott, "ale tys odešel tak rychle, že ani nebyl čas."

Petr otevřel oči.

Kapitán stojící vedle Scotta se nahnul a promluvil k umírajícímu chlapci: Pane Prestone.

Petrův hlas byl tichý, pro Scottyho až příliš tichý, aby ho slyšel. Promluvil, ne však ke svému sklíčenému strýci Montgomerymu - Scott pochyboval o tom, jestli o něm vůbec ví - ale ke kapitánovi. Lod'... mimo nebezpečí? zašeptal. Kirkovi přeběhl přes tvář stín smutku, ale jeho hlas byl pevný. Mimo nebezpečí.

Ano, řekl Petr a zemřel.

Scott klesl na kolena a tentokrát už nevstal. Ve své snaze naučit chlapce disciplíně mu z posledních dnů jeho života udělal peklo.

A Petr se už nikdy nedozví, jak hluboce toho litoval.

A jak Scott plakal, uvědomil si něco zvláštního: nebyl sám. Petr, McCoy i kapitán zmizeli a objevil se někdo jiný, někdo, kdo se dotýkal Scottovy mysli stejně tak jako kdysi pan Spock.

"Bylo to jenom dítě," vzlykal Scott. "Kdybych na něj jen nebyl tak tvrdý..."

Stejně by byl mrtvý, řekl jasný hlas v jeho mysli, o kterém však věděl, že není jeho.

Scott se zahleděl do Sybokových očí. Zářily a vypadaly staře a divoce, a co bylo nejpodivnější, nekonečně milující.

Rozděl se o svou bolest a seber jí její sílu, říkaly oči. Řekl to způsobem, který překlentoval veškeré jazyky, ale když o tom Scott zpětně přemýšlel, uvědomil si, že před tím k němu Sybok mluvil ve skotské gaelštině.

Petr byl velmi chytrý chlapec.

"Ano," zašeptal Scott. Pomyšlení na Petrovu skvělou mysl, navždy ztracenou, jen prohloubilo jeho zármutek.

Věděl, proč to děláš, řekl mu Sybok. Petr věděl, že tím vyjadřuješ svou lásku.

Ve Scottovi se zapálila jiskřička naděje. "Petr... rozuměl?"

Tiché ano. Nebylo třeba mu to říkat. Petr nezůstal na svém místě proto, že by se bál tvoji reakce, ale kvůli svému smyslu pro povinnost. Udělal by to samé v jakémkoliv jiném případě. Ty za jeho smrt vůbec nemůžeš, Montgomery.

Scott sklonil hlavu. Hrůza Petrovy smrti už nebyla tak strašná. Cítil, jak jeho pocit viny mizí, jako kdyby ho z něj někdo svlékl. UVědomil si, že k chlapci stále smutně cítí nekonečnou lásku... ale zároveň se jeho srdce začalo naplňovat stále rostoucí radostí.

S láskou a obdivem vzhlédl k Sybokovi a vzpomněl si na jistou legendu, kterou mu vyprávěli jako dítěti.

"Ty jsi hříchožrout," zašeptal k Sybokovi.

Řekl to s tou nejvšelijší vděčností, které byl schopen, ale v Sybokových očích se přesto na kratičký okamžik objevila bolest, která Scotta opět rozesmutnila. A potom se Vulkancovy oči uklidnily a opět se naplnily láskou a moudrostí.

"Bůh ti žehnej," řekl mu Scott a postavil se na nohy. Stále plakal, ale už ne zármutkem. "Promiň mi, že jsem si myslel, že tvý záměry jsou špatný."

Sybok vyslal do Scottovy mysli jedinou myšlenku. Scott pochopil, že jakékoliv omluvy jsou zbytečné.

"A co pro tebe tedy mohu udělat, Syboku, abych ti vyjádřil svou vděčnost -"

Vulkanec se usmál a nahlas mu odpověděl: "Kapitán ti přikázal uvést do chodu přenosová zařízení, tak to můžeš udělat. Ale předtím mám pro tebe důležitější úkol, který se týká bezpečnosti všech na palubě tohoto plavidla."

"Řekni mi, co to je. Řekni jediné slovo a já to okamžitě udělám."

"Štítů. Jejich základní struktura musí být radikálně změněna před tím, než dosáhneme Velké bariéry, tak aby nás mohly lépe ochránit."

Scott pochybovačně potřásl hlavou. "Prosím za prominutí, ale pokud by se štíty daly ještě nějak posílit, věděl bych o tom."

Sybok se na něj široce usmál. "Věříte mi, pane Scotte?"

"Jasně, že jo," odpověděl inženýr vášnivě.

"Dobře. Já ti řeknu jak a ty provedeš potřebné úpravy designu štítů. Přenosová jednotka počká."

"Ano, pane," odpověděl Scott. A potom, když mu Vulkanec vše vysvětlil, radostně odešel za prací.

* * *

Když skončila její služba, vydala se Vixis temnou chodbou do své kajuty.

Byla hluboce rozrušená, váhala mezi obdivem a zalíbením, které cítila vůči Klaoovi, a povinností prvního důstojníka Dravce Okrona. Že Klao trval na tom, že Okrona bude pronásledovat Enterprise i do Bariéry - a jistě záhuby - s tím nemohla Vixis ani přes svou neskonale oddanost souhlasit. Začínalo se jí zdát, že kapitánova arogance pomalu přechází až do megalomanie. V ustanoveních Říše bohužel nebylo žádné takové, které by Klaoa umožnilo postavit mimo službu. Bylo rozhodnuto, že nepříčetní kapitánové se stanou obětmi úkladné vraždy nebo budou vyhoštěni jejich vlastní posádkou.

Musela něco udělat, ještě než se dostanou k Velké bariéře, ale váhala. Nejen kvůli své věrnosti kapitánovi, ale také proto, že věděla, že je hrozivým protivníkem, ať už je šilený nebo ne.

I kdyby se jí ho podařilo zabít, stále si nemohla být jistá tím, že by se velení takové drastické řešení líbilo, i Klao měl mnoho vlivných přátel - přátel, kteří by se za jeho vraždu velmi rychle pomstili.

Takové myšlenky ji trápily, když dorazila ke dveřím své kajuty a zadala osobní vstupní kód. Počítač poznal její hlas a sekvenci a povolil jí přístup.

Dveře se otevřely, aby odhalily Moreka, ukrytého vevnitř.

Vixis byla jeho přítomností překvapená, ale jen proto, že nepředpokládala, že je tak chytrý, aby dokázal vyřadit bezpečností zámek u její kajuty. Zůstala stát ve dveřích a chladně si ho prohlížela.

"Moreku, jak ses sem dostal?"

Nezeptala se, proč přišel. Neměla ve zvyku dávat otázky, na které znala odpovědi.

"Nepodstatné," odpověděl Morek. Věnoval jí téměř nepostřehnutelný úsměv. Jeho zářící oči se v šeru zdály být podivně malé. "Pojď dovnitř."

Ustoupil dozadu, aby mohla vstoupit do kajuty. Nebyl hloupý - věděl, že Klaa monitoruje chodby a že rušička instalovaná ve Vixisině kajutě jim umožňuje bezpečně mluvit o takových věcech, jako je zavraždění kapitána.

Dveře se za ní zavřely. Vixis cosi tiše přikázala. Světla se rozsvítila a donutila Moreka přimhouřit oči.

"Mluv, Moreku," řekla nedočkavě.

"Viš, proč jsem přišel," začal Morek a čekal na její potvrzení.

Místo odpovědi se zamračila.

Nejistě pokračoval. "Jak sama vidíš, podařilo se mi zjistit, jak vyřadit z provozu zabezpečení důstojnických kajut." Začal lichotit. "Jen pár žen v Říši dosáhlo hodnosti kapitána, Vixis. Pokud bys převzala Klaaovu loď, všichni by tě zahrnovali úctou."

A stala bych se terčem pro Klaaovy přátele a rodinu, dokončila v duchu trpce. "Nepokoušej se mi lichotit, když tady mluvíme o vraždě."

Morekův výraz se zatemnil hněvem. "Jinou možnost nemáme. Jinak bychom se sami stali obětí Klaaova šílenství. Chceš snad zemřít jen proto, aby bylo ukojeno jeho ego?"

"Ne," řekla zdráhavě.

Morek k ní přistoupil blíž. Dost blízko na to, aby na svém obličejích cítila jeho páchnoucí dech. Dotknul se jejího ramene, potom rukou pomalu sjel až k jejím dlaním. S odporem se od něj odtáhla.

Jsem prvním důstojníkem, Moreku. Kapitán dá na moje rady. Takže teď mám tvoji hodnost, dokonce i tvůj život, pokud si to budu přát, ve svých rukou. Uvědom si to dřív, než si znovu dovolíš se mě dotknout."

Okamžitě ji pustil. Zahlédla v jeho tváři záchvěv zlosti. Pak se však uklidnil a nasadil ponížený výraz.

"Prosím o prominutí," řekl. "Ale pro tvoje dobro a pro dobro posádky tě žádám - nedovol, aby byl Okrona zničen jen proto, aby byl ten šílenec uspokojen."

"To nikdy nedovolím," odpověděla chladně. "Co navrhuje, zbraňový důstojníku?"

"Abys šla k němu. Vím, jak na tebe pohlíží, Vixis. Jdi za ním a rozptýl ho... a já ho potom pošlu na věčný odpočinek."

Vixis pečlivě pozorovala Morekovy kruté rysy v odulé tváři a zjistila, že se za nimi skrývá něco nekalého. Morek měl o jednu šarži méně než ona. Pokud by kapitán i první důstojník zemřeli, Okrona by mu spadl do klína.

Jak chytré, Moreku, odstranit najednou oba dva důstojníky, kteří ti stojí v cestě.

Pokud si bude počínat opatrně, možná se pohodlně zbaví Moreka... a možná i Klaaa, pokud to bude nutné. Změnila svůj výraz tak, aby to vypadalo, že nad Morekovým plánem usilovně přemýšlela, a rozhodla se, že je to jediné možné řešení jejich problému.

"Kdy?" zeptala se nakonec. K Bariéře dorazí během několika hodin.

Morek se na ni usmál. "Dnes v noci."

14. KAPITOLA

McCoyova úleva nad tím, že budou zachráněni Hvězdnou flotilou, rychle zmizela. Když se on, Jim a Spock chystali, že opustí pozorovací místnost, zastoupil jim cestu Sybok se svými vojáky.

Spockův nevlastní bratr se mírně usmál, když uviděl vyděšené obličejy uprchlíků. "Přijali vaši zprávu?" Na to, že sem během několika hodin dorazí Hvězdná flotila, vypadal celkem bezstarostně.

Jim měl pravdu. On je šílený, usoudil McCoy. Ještě nikdy nepotkal nikoho, ani člověka, natož Vulkance, který by se smál tak často jako Sybok.

Spock mlčel. Jim rozněvaně vystoupil kupředu, což způsobilo, že vojáci zvedli své zbraně a zaměřili na něj.

"Můžete nás klidně znovu vsadit do vězení," řekl Jim hněvivě, "a já udělám, co bude v mých silách, abych opět utekl. Nebudu čekat na to, až roztrháte Enterprise o Velkou bariéru. A i kdybyste mě zabili, zastaví vás Hvězdná flotila. Klidně si spáchejte sebevraždu, pokud chcete, ale moji loď a posádku z toho vynechte."

Sybokův úsměv konečně pohasl. Ukázal svým lidem, aby sklonili zbraně - což také okamžitě udělali - a zaměřil svou pozornost plně na Kirka. V jeho hlase však nebyl žádný hněv, jen starosti.

"Bojíte se neznámého, kapitáne Kirku. Lidé také kdysi věřili, že Země je placatá, ale Kolumbus jim potom dokázal, že se mýlili. Tvrdili, že se člověk nikdy nemůže vydat do vesmíru, ale vy jste se dostali mnohem dál, než by kdokoli předpokládal. Tvrdili, že není možné cestovat rychleji než světlo... dokud nebyl vynalezen nadsvětelný pohon.

Velká bariéra je jen dalším příkladem tohoto vašeho strachu z neznáma. Není to nic víc než jen představa vašeho strachu."

Jimův hlas zhrubl. "To je šílené. Strach s tím nemá co dělat. Teď nemluvíme o psychologii, ale o fyzikální skutečnosti. Vysoká gravitace a radiace vás zabije, ať už v ní věříte nebo ne, ať se jí bojíte nebo ne. Mnoho lidí zemřelo proto, že si to chtěli ověřit."

Sybok, přesně tak, jak McCoy předpokládal, neodpověděl hněvivě. Místo toho se zatvářil smutně a tiše pronesl: "Kapitáne, tak moc bych si přál, abyste tomu porozuměl a uznával to. Vyslechněte mě - bojíte se toho?"

"Nebojím se ničeho," řekl Jim s takovou odhodlaností, že mu McCoy téměř uvěřil.

Sybok se obrátil ke svým vojákům. "Počkejte venku."

Jeden z nich, očividně Sybokův zástupce, začal protestovat. "Ale Syb -"

"Udělej to, J'Onne."

Vojáci se váhavě sebrali a odešli. Když se za nimi dveře se zasyčením zavřely, Sybok přistoupil k vězňům. "Pojďte."

McCoy v Jimově tváři jasně viděl záchvěv pochyb a přesně věděl, o čem teď kapitán přemýšlí. Sybok nebyl ozbrojen.

A pokud by se na něj vrhli všichni tři najednou...

Ale strážce stály jen o pár metrů dál na chodbě a na jediné zavolání by vtrhly dovnitř. Sybok jim nechtěl ublížit. Možná bude lepší, když si s ním budou chvilku hrát a počkají na přilet záchrané lodi. Druhá možnost byla riskovat zabít hrubými zbraněmi vojáků.

McCoy si toto všechno přečetl v Jimově tváři během necelé minuty. Na chvíli si skutečně myslel, že by se Jim mohl rozhodnout riskovat život, tak jako v Yosemitech.

"Ztlumit světla," přikázal Sybok a v místnosti se okamžitě setmělo tak, že se hvězdy zářící skrz velké vyhlídkové okno ukázaly v celé své kráse.

Sybok ignoroval Spockův káravý pohled. "Jsem si jist, že máte spoustu otázek." Jeho hlas byl vřelý a důvěryhodný jako hlas profesora, který se chce o svoje vědomosti podělit s vybranou skupinkou skvělých studentů. "Tady, osvětlení světlem hvězd, můžeme na tyto otázky společně hledat odpovědi."

McCoy ve své židli strnul. Sybokův hlas byl hluboký a uklidňující, intonace příjemná, oči podmanivé. Bylo by tak jednoduché upadnout do transu...

Kapitán se ovšem ještě stále mračil.

"Sha Ka Ree," řekl Sybok uctivě. "Přeloženo do standardního jazyka - 'Pramen'. Říkejte tomu, jak chcete - nebe, Ráj-Klingoni mu říkají Qui'Tu, Romulané Vorta Vor. Každá kultura má svůj sen o místě, kde bylo všechno stvořeno. A pro nás se tento sen brzy stane skutečností."

Jenom ne tak, jak bychom přesně chtěli, pomyslel si McCoy, ale raději držel jazyk za zuby.

Kirkův tón byl nepřátelský. Jediná skutečnost, kterou znám, je ta, že jsem vězněm na své vlastní lodi. Vymýváte mozky mé posádce a jakýmsi způsobem je potom ovládáte. A teď se očividně pokoušíte o to samé i u nás. Co je to za sílu, která vám dává moc nad vědomím ostatních?"

Spock se znepokojeně přesunul k McCoyovi.

Sybok se stáhl zpět, jako kdyby ho někdo udeřil. „Já nikoho neovládám," bránil se. "Osvobozuji je."

"Jak?" dožadoval se odpovědi McCoy, než se Jim stihl zeptat. "Podle mého profesionálního úsudku byl těmto lidem vymyt mozek."

Sybok se znovu uklidnil. "Ne tak úplně. Postavím je tváří v tvář jejich bolesti a ukážu jim, jak z ní načerpat sílu. Když se vám toto povede, strach už vás nikdy nezastaví... v jejich případech jde však spíše o to, že se bolesti prostě vyhnou."

Spock opět přešlápl. Jim si povšiml jeho neklidu a zeptal se: "Spocku? Říká pravdu?"

"Z jeho pohledu, ano," odpověděl Vulkanec s něčím víc než trochou ironie. Sybokovi se však do očí nepodíval. "Jde o starou vulkanskou techniku, v dnešní době zakázanou. Nemohu prozradit více... kromě toho, že byla mnohými zneužita k ovládnutí jiných."

"To mi zní přesně jako vymytí mozku," řekl McCoy.

Sybok se na doktora ostře podíval, potom zavřel oči a soustředil se. "Vaše bolest, dr. McCoyi, je ze všech nejhlubší."

McCoy sebou trhnul. Na tohle opravdu nebyl připraven. "Cože?"

Sybok otevřel oči. Vypadaly obrovské a hluboké. McCoy cítil, jak je jimi přitahován. "Já ji cítím. Vy ne?"

Leonarde...

Ten hlas mu byl povědomý. Vypadalo to, že vychází přímo z jeho lebky. Zděšeně se podíval na Jima a Spocka, aby zjistil, jestli ho také slyší, ale jeho přátelé jen nehybně stáli a zírali na něj.

Leonarde...

McCoy ten hlas poznal se srdcervoucí jistotou. "Ne," zašeptal divoce. "Tohle je jenom nějaký strašný trik."

Sybok, Kirk a Spock zmizeli ve tmě. McCoy byl úplně sám.

Leonarde, volal hlas plný bolesti a lásky. Zdi okolo něj se začaly pohybovat a společně s nimi vířily, tančily a splývaly různé obrazy. McCoy uviděl, že už není v přední místnosti vyhlídkové paluby vesmírné lodi, ale na jednotce intenzivní péče v nemocnici.

"Můj bože." Vyděšený McCoy si zakryl obličej rukama. "Nedělejte to. Prosím, nedělejte to."

Když se odvážil ruce spustit, uviděl bledou, bělovlasou, vyzáblou a kostnatou postavu ležící na posteli s přístroji na podporu životních funkcí v bílé místnosti. Ta bílá byla téměř oslňující. McCoye z ní rozbolely oči.

Dole u nohou postele byl malý terminál zobrazující současný stav pacienta. Černé písmo na bílém pozadí.

Na první řádce bylo napsáno: MCCOY, DAVID A.

Barvou smrti, věděl McCoy, není černá, ale bílá... zářivě bílá.

Leonarde, naléhal starý muž. McCoy se donutil k tomu, aby se podíval dolů na bledý a voskový obličej sešlý stářím a zkřivený bolestí. Takhle si Davida A. McCoye pamatovat nechtěl, i když na něj přesně takto vzpomínal až příliš často.

Před třemi měsíci byl David McCoy zdravý ramenatý muž, který ještě ve svých jedenaosmdesáti letech provozoval rodinnou praxi v Atlantě. Ani nepřemýšlel o tom, že by měl odejít do penze, když se dozvěděl o tom, že má pyrrhoneuritidu.

Nemoc, zavlečená sem z kolonizovaných světů, byla tak vzácná, že Leonard ani nedokázal uvěřit tomu, že je jeho otec odsouzen k smrti. Na celé nemoci byla nejhorší bolest. Periferní nervy byly napadeny jako první. Ochably a odumřely a funkce svalů tak byla ztracena. Smrt přicházela až tehdy, když bylo poškození nervů ovládajících nejdůležitější orgány příliš rozsáhlé.

Pro ty, kteří se jí nakazili, nikdy nepřišla smrt dost brzy. Během jednoho měsíce byl McCoyův otec naprosto chromý. Během dvou už ho McCoy nepoznával. V posledních třech měsících svého života David McCoy, muž štíhlý stejně jako jeho syn, ztratil celých třicet kilo.

Leonard se přinutil k tomu, aby promluvil. Kupodivu byl jeho hlas pevný a uklidňující. "Jsem tady, tati. Jsem tady s tebou." Sevřel otcovu křehkou ruku - jen kost a kůže.

David vzhledl bezvýrazným nebesky modrým očima. Nemoc už dávno zničila jeho optické nervy. Bolest. Prosím, zastav tu bolest...

"Udělal jsem, co se dalo, tati." McCoy se málem rozplakal. "Pokus se to vydržet."

David McCoy byl na úplně podpoře životních funkcí. Jeho mozek ještě stále fungoval, ale už to také nebylo nejlepší. Jeho srdce, plíce a ledviny vypověděly službu již před několika dny. Dostával spoustu léků na utišení bolesti, ale i tak jich nebylo dost. Otupení nervů nebylo nakaženým touto nemocí k ničemu. Byla jen jediná cesta, jak ukončit otcovo utrpení.

"Nemůžu mu nijak pomoci!" křičel McCoy zoufale na hvězdy, které mu svítily nad hlavou. "Nemůžu pro něj udělat vůbec nic!" Křičel tak hlasitě, že ho okamžitě začalo pálit v krku.

Klidný hlas v jeho hlavě se ozval opět. Jeho svědomí... nebo snad Sybok? Udělal jsi všechno, co se dalo. Podpůrné systémy ho udrží při životě.

"Tomuhle říkáš život?" zeptal se McCoy zuřivě. "Být zavěšen nad propastí smrti na laně bolesti?"

Jeho otec se pokoušel cosi zašeptat. McCoy se nahnul blíže k vyprahlým promodralým rtům starého muže.

Vysvobod' mě...

David otočil hlavu k přístrojům podporujícím životní funkce. Sice je neviděl, ale jeho mysl byla ještě stále jasná. Věděl, že jsou tam. Ukázal tím směrem.

Vysvobod' mě...

McCoy neměl pochyb o tom, o co ho jeho otec žádá. Zděšeně sebou trhl. "To nedokážu... ale copak se můžu dívat, jak trpí?"

Sybok, hlas svědomí, se ozval opět. Jsi lékař.

"Jsem jeho syn!"

David křičel v tiché agónii. Leonard to už nemohl snést. S třesoucími se prsty se natáhl a jeden po druhém vypnul systémy životní podpory. A potom jemně otce objal. Ten se na Leonarda podíval nevidoucíma očima, potom se naposledy nadechl a zemřel.

McCoy držel tělo v náručí po několik minut. Najednou mu připadalo úplně cizí a naprosto prázdné, bez oné zářící jiskry, kterou byl David Andrew McCoy. Nebylo tak pochyb o tom, že opravdu navždy odešel.

Sybok se najednou objevil vedle McCoye. Proč jsi to udělal? Jeho tón byl vlídný, bez jediné známky obvinění.

"Abych zachoval jeho důstojnost. Sám jsi viděl, co se z něj stalo." McCoy cítil, jak se mu svírá hrdlo v předtuše toho, co přijde.

Sybokův hlas byl téměř neslyšitelný. McCoy si nebyl jistý, jestli mluví nahlas, nebo jen v jeho hlavě. Ale to nebylo to nejhorší, že?

McCoy se začal třást. "Ne." Byla to zároveň odpověď i prosba. "Ne, prosím..."

Postav se tomu, řekl mu Sybok. Postav se tomu a zbav se toho navždy.

McCoy jemně položil tělo svého otce zpět na postel a sklonil hlavu. "Nedlouho potom... našli lék. Ten zatracenej lék!" Hlas se mu zlomil.

Kdybys ho nezabil, možná by byl ještě naživu.

Doktor hořce vzlykal. "Ne! Já ho miloval!"

Udělal jsi to, co jsi myslel, že bylo správné.

"Ano."

Musíš se zbavit té bolesti...

Nemocniční pokoj zablikal a zmizel. McCoy opět stál v přední místnosti vyhlídkové paluby.

Plakal, dokud nebyl úplně vyčerpaný. A potom se stalo něco podivného. Jako by z něj někdo sejmul břímě žalu a nahradil ho radostí. McCoy pocítil neuvěřitelnou úlevu. Vzpomínky na otcovo strašné utrpení a smrt nezmizely, jen na ně teď byl schopen pohlížet objektivně. Sybok mluvil pravdu. McCoy se cítil silný, schopný unést svůj smutek... a ještě mnohem víc.

Ted' už věděl, proč se Vulkanec pořád tak směje. Doktor vděčně pohlédl na svého zachránce.

"Bolest sužovala tvou duši po velmi dlouhou dobu. Ale teď jsi udělal první krok. Další už uděláme spolu," odpověděl mu na jeho pohled Sybok.

"Děkuji," zašeptal McCoy a utíral si slzy z tváří. "Děkuji." Usmál se na Vulkance.

Spock pozoroval drama mezi McCoyem a jeho umírajícím otcem s rostoucí úzkostí. Nejen že byl donucen sledovat něco přísně důvěrného, ale byl také zděšen tím, na jakou úroveň dokázal Sybok dovést své vrozené telepatické schopnosti. Porušení soukromí mysli byl zločin... ale ještě navíc ukazovat myšlenky získané násilím ostatním, bylo odporné.

Spock si uvědomil, že s McCoyem soucítí. Nejen kvůli smrti jeho otce, ale také kvůli bolestnému narušení jeho soukromí.

A teď se Sybok obrátil ke Spockovi.

Spock na něj pohlížel s výrazem odporu.

"Každá osobnost je jedinečná," dokončil Sybok.

"Neskrývám žádnou bolest," řekl Spock chladně.

Sybok se usmál. "Znáš tě dost dobře na to, abych věděl, že to není pravda, Spocku."

"Opravdu?" namítl Spock. Mohl se pokusit bojovat proti mysli narušitele, ale pravděpodobně by to dopadlo tak, že by byly Spockovy mentální bariéry poškozeny a Sybok by nepochybně zvítězil. Lepší bude, uvažoval Spock, když se dočasně poddám, než abych riskoval takové poškození. "Jen do toho," řekl Sybokovi. "Nebudu se ti bránit."

"Spocku," řekl Jim, sedící vedle něj. Kapitánův obličej byl plný obav. "Ne."

"To je v pořádku, kapitáne." Spock pohlédł na svého bratra. "Pokračuj."

Světla pohasla. Kdesi ve tmě zakřičela žena. Zvuk obřadních bubnů se rozléhal obrovskou jeskyní. Hrubé louče osvětlovaly prostor a vrhaly po stěnách stíny ženiny postavy. Byla to scéna z vulkanské prehistorie a Spock jí byl na chvíli zmaten. A potom se z hloubi jeho mysli najednou vynořila dlouho potlačovaná vzpomínka.

Stejně tak jako svatební a pohřební obřady se i vulkanský rituál doprovázející narození dítěte po tisíciletí nezměnil. Dokonce ani Surakova logika nedokázala přimět Vulkance k tomu, aby zanechali svých pradávných a temných obřadů. Jim se zmateně obrátil ke svému příteli. "Spocku, co je to?"

"Domnívám se," řekl Spock klidně, "že jsme svědky mého narození."

Najednou se před nimi objevil Sybok natahující dlaň. "Pojď. Pokud se opravdu ničeho nebojíš, dovol mi, abych tě nechal nahlédnout do minulosti."

Spock vstal a šel s ním. V nejvzdálenější části jeskyně Spock v mladé lidské ženě ležící na provizorním lůžku poznal svou matku. Pod obřadními rouchy se zvedalo Amandino břicho. Její zkrivený obličej zářil potem. U jejích nohou prováděla vulkanská Vysoká kněžka rituál narození. Spock v ní poznal T'Lar, duchovní, která po Spockově smrti opět spojila jeho tělo a duši.

Jak příznačné, přemýšlel Spock, že mě podruhé přivedla k životu ta samá osoba, která mi pomohla na svět i poprvé.

Po Amandině boku stál Sarek, Spockův vulkanský otec, který vše pozoroval se znepokojující odměřeností.

To kvůli T'Lar, uvědomil si Spock, si nedovolí ukázat, jak moc se o matku bojí. Ale ještě více než Sarekova lhostejnost Spocka překvapilo, jak mladě jeho rodiče vypadají. Sarekovy vlasy byly černé jako uhlí a Amandiny zlatohnědé, oboje bez jediné známky šedivění.

Amanda vykřikla. Bubnování dosáhlo vrcholu - a ve chvíli, kdy se dítě narodilo, okamžitě utichlo. Ozval se zvuk: pláč dítěte.

T'Lar vzala dítě a ukázala ho otcí. Ten na něj bez sebemenší radosti pohlédł.

Tak lidský, řekl. Spockovi se zdálo, že v jeho tónu uslyšel zklamání. Sarek vzal dítě do náruče a opatrně ho předal své ženě. Amanda ho k sobě přitiskla a pohládila ho po drobounkých špičatých uších.

Ať už je to člověk nebo Vulkanec, je náš.

Jim vše sledoval s narůstajícím znepokojením. "Spocku..." Soucitně položil ruku na rameno svého prvního důstojníka, ale Vulkanec zůstal nehybný. Jim se nazlobeně obrátil na Syboka. "Co jste to udělal mému příteli?"

Sybok vypadal spokojeně. "Neudělal jsem nic. Tady máte své přátele... takové, jací jsou. Vy jste to nevěděl?"

Ta otázka zastihla Jima nepřipraveného. "Ne," řekl bezvýrazně. "Ne, myslím, že ne."

"Teď se dozvíte něco sám o sobě." Sybok se přiblížil.

Jim se pokoušel vyhnout pohledu do Vulkancových očí. "Ne! Já odmítám!"

McCoy se probudil ze zasnění a smířlivě položil Jimovi ruku na rameno. "Jíme, pokus se tomu porozumět." V doktorových očích bylo cosi neurčitého, co Jimovi nahánělo strach...

Nahrávka rukojmích! Oči Caithlin Dar vypadaly naprosto stejně.

Vymytí mozku, řekl tehdy McCoy.

Jim si uvědomil, že ztrácí své dva nejlepší přátele. Odtáhl se od McCoye. "Porozumět tomu?" Téměř křičel. "Že jsem se ve svém životě několikrát špatně rozhodl? Že jsem se vydal vlevo, když jsem mohl jít vpravo? Znímám své slabiny."

Najednou mu v mysli vytanul obraz Enterprise, jak planoucí trup lodi klesá dolů k povrchu Genesis jako padající hvězda, aby se dole roztržila.

David, můj syn, moje vlastní krev, zemřel dříve, než jsem ho vůbec stačil poznat. A stejně tak jsem ztratil i jeho matku, Carol... "Nepotřebuji, aby mě na ně Sybok upozornil."

"Jíme," prosil McCoy s očima plnými nadšení, "stačí, když se uvolníš a dovolíš -"

"Aby mi nějaký šílenec vymyl mozek? Ty sám jsi to řekl, doktore, vzpomínáš si?"

"Mýlil jsem se," namítl McCoy. "Tenhle 'šílenec' mě zbavil bolesti! Žádný psychiatr ve vesmíru by to ne -"

"K sakru, Kostro, vždyť jsi doktor. Sám dobře víš, že bolest a vina nemohou zmizet mávnutím kouzelného proutku. Jsou to věci, které z nás dělají to, co jsme. Pokud je ztratíme, ztratíme sami sebe. Nechci přijít o svou bolest. Nechci zapomenout na Davida a Carol... a ztrátu Enterprise. Já potřebuji svou bolest."

"Jíme, musíš mě poslechnout -" začal doktor, ale byl přerušen zahvízdáním interkomu, následovaným Uhuřiným hlasem linoucím se z komunikační konzoly.

"Syboku, tady můstek." Její hlas zněl rozrušeně. "Blížíme se k Velké bariéře."

Za pozorovacím oknem záře hvězd pohasla. Byla pohlcena jasným červenorůžovým jasnem.

Sybokův obličej se rozzářil v předtuše toho, co přijde. "Kapitáne Kirku, obávám se, že budete muset zůstat zde. Spocku... doktore... pojdte se mnou." Sebejistě zamířil ke dveřím.

McCoy udělal krok dopředu směrem k východu, ale potom se zastavil a nejistě se ohlédl za Kirkem a Spockem. Vulkanec zůstal sedět vedle svého kapitána a ani se nepohnul. Jim se podíval na svého prvního důstojníka se směsicí vděčnosti a úlevy.

Sybok dorazil k východu, aniž by si uvědomil, že jde sám. Otočil se a zmateně se podíval na svého nevlastního bratra. "Spocku? Ty nepůjdeš?"

"Nemohu jít s tebou," odpověděl Spock naprosto vážně.

Sybok na něj zíral v němém úžasu. "Proč?" Jeho hlas zněl rozčileně a smutně.

"Jsem plně oddaný svému kapitánovi."

"Nerozumím..."

"Jsi sice můj bratr, ale ve skutečnosti mě neznáš," řekl Spock. "Už nejsem ten vyvrhel, kterého jsi opustil. Našel jsem své místo ve vesmíru... je zde, s mými přáteli. Můj život je tady, na Enterprise."

McCoy ho poslouchal velmi pozorně. Jeho oči jako by se vyjasnily. Vrátil se a sedl si vedle Spocka a Kirka. "Myslím, že bys se mnou také neměl počítat, Syboku."

Kirk se na něj usmál. McCoy však provinile odvrátil zrak. "Promiň Jime. To ten -"

"Nemusíš nic vysvětlovat, Kostro. Nezáleží na tom." Položil mu ruku na rameno. "Hlavně, že teď jsi tu s námi."

K Jimově překvapení Sybok nezareagoval hněvivě, ale s uctivou úklonou. "Pouto mezi vámi třemi je silné, velmi silné, ale konečné vítězství bude patřit mně." Zamířil k východu. Dveře se s trhnutím otevřely a odhalily vojáky, trpělivě čekající na chodbě.

"Počkejte!" zavolal Kirk.

Sybok se zastavil v otevřených dveřích a obrátil se k němu.

"Nikdy se nedostaneme skrz Velkou bariéru," řekl Jim v zoufalém pokusu odvrátit Vulkance od jeho záměru. "Jako vědec to musíte dobře vědět. Štítý -"

Sybok ho přerušil. "Ale pokud to dokážeme," tajuplně se usmál, "potvrdí se tak, že moje vize byla pravdivá?"

"Vaše vize?" zeptal se Jim nedůvěřivě.

"Darovaná mi Jediným," řekl Sybok bez obalu, "který na nás čeká na druhé straně." S úsměvem si prohlížel jejich vyděšené obličej.

"Jste blázen," řekl mu Jim.

"Opravdu?" Na krátký okamžik se v Sybokových očích objevila laskavost. Pak však byla nahrazena vášnivým pohledem, který jen potvrzoval... jeho naprosté šílenství.

"Uvidíme se na druhé straně."

Dveře se za ním se zasyčením zavřely.

15. KAPITOLA

Vixis se ujistila, že má svůj disruptor pevně připnuty k opasku na boku a potom zazvonila u kapitánových dveří. Otevřely se tak náhle - jako kdyby očekával její příchod - že jen taktak vyděšeně neuskočila. Měla pocuchané nervy z toho, jak se neustále musela mít na pozoru. Nemohla věřit nikomu: Klaoovi a samozřejmě ani Morekovi.

"Vstupte," zavolal Klao hrubě.

Vstoupila dovnitř. Dveře se za ní zavřely. Klao seděl za stolem a své tmavé oči upíral na monitor terminálu. Tvářil se samolibě a z toho, co sledoval, měl očividně škodolibou radost. Vixis v jeho tváři hledala šílenství, ale nenašla ho.

Stoupla si před stůl a čekala, až kapitán vezme na vědomí její přítomnost.

Trvalo to dobrou minutu, než k ní roztržitě vzhlédl. "Ah. Vixis." Ukázal na křeslo naproti. "Sedni si."

Usedla. Klao vypadal rozrušeně a soustředěně... ale ne šíleně.

"Tak?" Propletl prsty a položil ruce na stůl. Nahnul se dopředu a naznačil jí tím, aby začala mluvit.

Vixis se soustředila. Pečlivě uvážila to, co udělá, i možné následky svého chování. Pokud bude nezbytné Klaoa zabít, zemře její rukou, a ne rukou někoho tak podřadného jako Morek.

"Přišla jsem, abych vás varovala, kapitáne."

"Před čím?" Jeho obočí sice vzhlédlo vzhůru, ovšem nevypadal příliš překvapeně. Měla pocit, že oba dva hrají pečlivě nacvičené role.

"Spiknutí proti vám. Jistý člen posádky -"

"Morek," odhadl Klao.

"Ano. Morek se obává, že Okrona bude zničen, když se pokusíme překonat Velkou bariéru." Odmlčela se. "Myslím, že se obává oprávněně. Poslal mě sem, abych vás rozptýlila a on pak mohl zaútočit. Nemám sebemenších pochyb o tom, že mě chce zabít také, aby se potom mohl ujmout velení."

"Ano." Po Klaoově tváři přeběhl stín vzteku, ale potom zmizel a byl nahrazen vděčností. "Tohle všechno jsem očekával, Vixis. Oceňuji vaši oddanost. Budete odměněna."

Slabě se usmála. I kdyby se Klao zbláznil, věděla, že bude za oznámení o Morekově zradě vděčný. Pokud by později shledala zabití kapitána nevyhnutelným, bylo by to teď, když si získala jeho důvěru, mnohem snazší.

"Morek si myslí, že na mě nastražil past," řekl Klao, "ale neví o tom, že já na něj jednu nastražil už dávno. Gratuluji, první důstojníku. Prošla jste testem."

Otočil monitor tak, aby na něj Vixis viděla. Zobrazoval Enterprise, obklopenou podivnou sítí zářících vláken, složenou z miniaturních dvanáctistěnů poskládaných na sebe v několika vrstvách.

"Štítý Enterprise," poznamenala užaslá Vixis. Jejich struktura byla naprosto odlišná od těch, které dosud viděla. Klao nějakým způsobem využil senzory k tomu, aby ji získal.

A najednou pochopila, co myslel Klao tou zkouškou. Uvědomila si, že se choval podivně jen proto, aby prověřil posádku. Donutil tak Moreka k tomu, aby se zachoval jako zrádce a on se ho pak mohl legálně zbavit, aniž by jeho rodina toužila po pomstě.

A celou tu dobu mezitím Klao studoval neobvyklý design štítů Enterprise.

Vixis na něj pohlédla s nekonečným obdivem. "Chytré, můj kapitáne. Velmi chytré."

Slabě se usmál a potom obrátil svou pozornost zpět k obrazovce. "Před několika hodinami byly štítý Enterprise od základů změněny. Tarag mě na to upozornil. Zadal jsem tento nový design do počítače. Právě teď se pracuje na tom, aby byly štítý Okrona změněny stejným způsobem." Kývl směrem k obrazovce. "Toto jsou štítý navržené géniem Federace jakýmsi způsobem přišla na to, jak ochránit loď před zvýšenou radiací ve Velké bariéře."

"Ale nikdo se zatím do Velké bariéry nedostal," namítla Vixis. "Jak víme, že ty štítů vydrží?"

"Enterprise vletí do Bariéry jako první," řekl Klaa odhodlaně. "Pokud bude zničena, obrátíme se zpět."

Vixis zírala na terminál v němém úžasu. "Ale kapitáne, jak jste -"

Jak jsem se dostal přes zabezpečení, chránící informace o struktuře štítů?" dokončil za ni Klaa. "Posádka Enterprise ve spěchu zapomněla aktivovat bezpečnostní kód. Pravděpodobně si mysleli, že nás už od pronásledování odradili."

"Může to být léčba."

Ani to neotřásl jeho jistotou. "Pokud je tomu skutečně tak, všichni na palubě Enterprise zemřou. Ať už působením radiace nebo disruptorů Okrona."

Tiše zírala na okouzující podívanou na monitoru.

Klaa ji chvilku pozoroval. Když znovu promluvil, byl jeho hlas tichý a laskavý. "První důstojníku, kdybys trval na tom, že vletíme do Velké bariéry nechráněni, zabila byste mne, že?"

Její srdce se rozbilo rychleji, ale přesto mu dál beze strachu hleděla do očí a řekla: "Ano."

Slabě se usmál. "Tak to má být." Vstal a odstoupil od stolu.

Vzhlédla vzhůru, a protože nevěděla, co může očekávat, pro jistotu položila ruku na skrytý disruptor.

Klaa se natáhl, aby se dotkl jejího obličeje, a něžně přejel konečkem prstu po jemné kůži mezi čelistí a krkem.

"Morek očekává, že mě rozptýlíte, že? Tak to ho přece nemůžeme zklamat."

Vstala a objala ho.

* * *

Vixis se probudila do tmy. Byla zmatená.

Vzbudil ji hluk - kdosi se dobýval dovnitř přes zamčené dveře. Na chvíli byla úplně dezorientovaná, nedokázala ani říct, na jaké dveře se ten někdo dobývá, dokonce ani kde vlastně je.

Pokusila se posadit. Když to udělala, zavadila rukou o cosi teplého: o Klaaa.

Vzpomněla si. Byla v kapitánově kajutě, na kapitánově posteli po jeho boku a ta tmavá postava před ní, slabě osvětlená světlem z chodby, byl Morek.

Vixis se zachvěla strachem. Temná postava ve dveřích pozvedla disruptor v očividném úmyslu oba je zabít.

Klaa jí tiše zašeptal do ucha: "Neboj se. Jsme v bezpečí -"

Ze tmy vyšlehl rudý paprsek a zdálo se, že jí míří přímo do oka. Byla oslepena. Na chvíli si myslela, že je mrtvá. S paprskem přišel i výkřik bolesti, hněvu a vzdoru. Zvuk se rozléhal malou místností, ale potom utichl.

Byla stále naživu, i když jí Morekův smrtelný výkřik stále zněl v uších a neviděla nic jiného než červený pruh obklopený temnotou.

"Dobrá práce, Taragu!" vykřikl Klaa. Jeho dech ji hřál na krku.

Konečně začínala vidět. Venku, před dveřmi kapitánovy kajuty Tarag právě vracel svůj disruptor do pouzdra na opasku. Zasalutoval. "Rádo se stalo, můj pane."

Dveře se zasyčením zapadly.

Vixis si hlasitě oddechla a vrátila se zpět do Klaaovy náruče. Sice se nestala kapitánem Okrona, ale možná to pro ni bylo jen dobře - pokud by se Klaaovi kromě objevení nového designu štítů skutečně podařilo i zabít Kirka, stal by se největším hrdinou Říše... a Vixis, jeho první důstojník a milénka, by s ním sdílela jeho čest a slávu.

* * *

Sulu seděl za kormidlem a s posvátnou bází zíral na divoký a nádherný výjev na obrazovce. Enterprise právě vstoupila do obřího shluku hvězd zvaného Velká bariéra. Jak loď prolétala okolo míst, kde se rodí nové hvězdy, a mohutnými nárazovými vlnami způsobenými naopak hvězdami umírajícími, byl můstek zaplavován jasnými tisíci sluncí.

Sulu cítil, že mu do záchvatu paniky chybí jen krůček. Sybokovi sice naprosto důvěřoval, ale vědecky založená část jeho mysli mu říkala, že štítů sice vydržely útok disruptorů klingonského Dravce, ale kdo mu zaručí, že vydrží i nápor obrovské radiace vyzařující ze středu Galaxie?

Sulu sledoval své hbité ruce, jak bezpečně vedou loď k jejímu cíli. Jsem šílený, říkal si, ale přesto z jakéhosi důvodu nemohl dovolit, aby se odklonili od svého kurzu. Nechtěl to udělat. Obrátil se k Vulkanci, který seděl ve velitelském křesle a pozorně sledoval zářící podívanou světla a barev na obrazovce. Vedle něj stáli tři diplomaté, kteří byli též uneseni tou krásou. Romulanka Dar se dívala přesně tak, jak se Sulu cítil: dojatě, s pokorou... a vyděšeně, ale byla příliš okouzlena tím, co se děje, než aby se to pokusila zastavit.

My všichni jsme šílení, pomyslel si Sulu a obrátil se zpět k obrazovce.

Suluova rozumně uvažující část mysli věděla, že jde pouze o akreční disk, nahromaděnou hmotu, ze které se skládají hvězdy, ale přesto ho ten obraz z nepochopitelného důvodu naplňoval hrůzou. Byl přesvědčen o tom, že oblak, který je obklopuje, je živoucí a zlý... a na okamžik se vrátil zpět na Ganjitsu. Černý oblak mezihvězdného prachu se změnil v kouř z hořících ishiakawských lesů. Sulu se otočil na Chekova, aby se uklidnil, ale Rusovy hnědé oči byly rozšířené hrůzou nad temnou podívanou, která se před nimi odehrávala.

"Pod pláštěm temnoty," řekl Sybok s posvátnou úctou, "pohledte na strach ve vší jeho ohavnosti."

Sulu odvrátil zrak. Nebyl schopen ten pohled unést.

"Podívej se," přikázal Sybok, "a uvidíš, co leží na druhé straně... na druhém břehu řeky strachu."

Sulu se roztřásl... a potom se, stejně tak jako v lese na Ganjitsu, uklidnil. Pouze z čisté víry v Syboka se donutil podívat. Skrz úzké trhliny ve tmavém oblaku viděl záblesk neskutečného jasu, neuvěřitelného, oslepujícího modrobílého ohně.

"To strach nedovoluje Světlu vyplout na povrch," řekl Sybok. "Světlu jasnějšímu než milion sluncí. Ovládněte svůj strach... a osvobodte tak Světlo."

Obrazovka najednou pohasla.

"Úroveň radiace překročila stupnice," řekl Chekov, který soustředěně sledoval svou konzolu. "Obvody jsou přetížené. Nemáme údaje potřebné k navigaci!"

Sulu se otočil k Vulkanci. "Říká se, že to žádná loď nemůže přežít," řekl a zaplavila ho vlna strachu. Překvapilo ho, že se i přesto stále navenek tváří klidně.

Sybok vstal z křesla. "A já říkám, že to není pravda. Nebezpečí si jen představujete. Musíte se přes to přenést. Plnou parou vpřed, pane Sulu."

Sulu se zarazil a vzpomněl si na šílenou paniku, která ho zachvátila v ishihawském lese... a jak mu myšlenka na paní Weislovou dodala sílu k cestě domů. Myslel na ni i teď, když žádal Sybokův požadavek do počítače.

"Plnou parou vpřed, pane," potvrdil Sulu. Enterprise zmizela v temném oblaku.

* * *

"Ty nové štíty jsou nyní funkční, kapitáne," oznámila Vixis ze svého stanoviště.

"Skvělé," řekl Klaa. "Pokud všechno půjde tak, jak má, budeme mít brzy příležitost je vyzkoušet. Aktivujte je."

"Aktivuji."

Klaaův pohled se na chvíli s obdivem zastavil na prvním důstojníkovi. Její chování - ještě před chvílí tak uvolněné a půvabné v kapitánově kajutě - bylo i teď na můstku přijatelné a vhodné. Dělá dobře, když jí věří.

"Kapitáne!" vykřikl Tarag rozčileně. "Enterprise právě vstoupila do Bariéry. A zdá se, že její štíty drží!"

Klaa vyskočil z křesla a rychle přešel ke kormidlu, kde usedl na Morekovo nápadně prázdné místo.

Hlavní obrazovka Okrona ukazovala děsivý výjev: Enterprise, ostřelovanou viditelným tokem švéda, které pulzovalo nádherně jasnými barvami spektra jako šílená polární záře.

"Úžasně," zašeptal Klaa. Ten pohled v něm vyvolával silné vzrušení. Byl na lovu. Bude pronásledovat Enterprise do neznáma, zničí ji a vrátí se nejen jako hrdina, ale i jako objevitel. V tuto chvíli byl naplněn údivem a vědomím své vlastní bezvýznamnosti v porovnání s chladnou a nekonečnou krásou vesmíru.

"Kapitáne!" vykřikl Tarag opět. "Enterprise zmizela! Ztratila se nám ze senzorů!"

Klaa zíral na obrovský a příšerný oblak Bariéry a potom se zadíval na Vixis. Její pohled jen podtrhl nejistotu, kterou cítil.

Obrátil se zpět k obrazovce a rozhodl se.

"Za nimi," řekl Taragovi.

* * *

Jim Kirk se svými přáteli stál na přední vyhlídkové palubě a v bezmocném hněvu sledoval, jak Enterprise vletá do Bariéry. Vyhlídkovým oknem dovnitř pronikala záře hvězd, a když začala být nesnesitelně jasná, obrátil se Jim ke Spockovi, který stál vedle něj. Vulkanec ještě stále sledoval oslňující podívanou. Jim dobře viděl tenkou blanku, která na okamžik zastínila Vulkancovy oči.

"On to opravdu udělá," řekl Jim napjatě.

Udělal pár kroků dozadu, potom se otočil a vydal se zpět. Zastavil se, aby se podíval na jediné dva možné východy z této místnosti - jeden vedoucí do chodby a druhý do ventilační šachty. Oba byly střeženy na obou stranách Sybokovými vojáky. A pokud měl Spockův bratr jisté výhrady k zabíjení, tak osadníci z Nimbu jistě ne.

Za Spockovými a Kirkovými zády seděl zamračený McCoy, který se opíral jedním loktem o komunikační konzolu.

Rukou si podepíral bradu a mrzutě bručel. "Co bych chtěl vědět, je," řekl, "kde se k sakru fláká záchranná loď?"

Zřejmě to myslel pouze jako řečnickou otázku, ale Spock na ni přesto odpověděl.

"Nevím," řekl Vulkanec a obrátil se od okna. "Možná, že žádná loď nebyla dost blízko, anebo naše volání někdo přerušil."

Jim se zastavil v půli kroku. "Nejhorším scénářem by bylo, že ho přerušili Klingoni, ale dokonce ani oni nejsou tak šílení, aby za námi letěli sem." Odmlčel se. "Spocku, kolik času nám zbývá, než vypadnou štíty?"

"Těžko říci, kapitáne. Úroveň radiace neustále značně kolísá. Dokonce i kdybych měl potřebné přístroje, abych mohl změřit přesnou dávku radiace, které byla Enterprise do této chvíle vystavena -"

"Tak už se kručí vymáčknete," vyštěkl Jim. "Rád bych se dozvěděl odpověď dříve, než zemřu."

Spock mimě překvapeně pozvedl obočí a řekl: "Není šance, že by štíty Enterprise vydržely po celou dobu průletu akrečním diskem. Úroveň radiace se bude zvyšovat v přímé závislosti na vzdálenosti od středu Galaxie."

"Řekněte mi jenom, že to bude rychlé..." řekl McCoy tiše. Jenom mi řekněte, že nebudu..." zajíkl se.

Spock se na něj udiveně zadíval. "Říkal jste něco, doktore?"

"Zatraceně, Spocku!" McCoy odvrátil pohled a tiše řekl: "Nechci vás vidět - však vy víte. Vidět to znovu. Jednou je až příliš."

Jim se na chvíli obával, že Vulkanec bude chtít po McCoyovi vysvětlení, ale Spock už se na nic dalšího neptal. Místo toho kývl hlavou směrem k vyhlídkovému oknu. Jim se tam podíval a uviděl blížící se temnotu v podobě obrovského nepravidelného prstence. Mezihvězdný prach, opakovala rozumně uvažující část Jimovy mysli. Ale mnohem starší část jeho nervového systému se třásla strachy při pohledu na zhoubnou černou hmotu. Byla odporná a zlá a kdesi v hloubi Jimova mozku hysterický hlas napovídal, že je tahle věc všechny zničí.

"Vysoká teplota společně se silným rentgenovým zářením a gama paprsky by měly -" Spock se náhle odmlčel.

"Upřímně řečeno, pro to, že se loď dostala tak daleko, nemám logické vysvětlení. Podle fyzikálních zákonů bychom ji již měli být mrtví."

"Možná měl Sybok pravdu," řekl McCoy váhavě. Jim se na doktora ostře podíval. "Možná měl - ale i tak ho nemůžu nechat zkoušet to na mé lodi, mé posádce. Spocku, možná ještě dokážeme loď obrátit dříve, než bude pozdě."

Vulkanec se netvářil příliš optimisticky. "Venku na chodbě je osm vojáků a dalších pět střeží ventilační šachtu. Nevěřím, že -"

"Nebudu tady jen tak stát a čekat, až zemřu společně s celou posádkou!"

"Jíme, posloucháš vůbec?" zeptal se McCoy. "Už bychom měli být mrtví... a nejsme."

A v té chvíli Enterprise vlétla do tmy.

V místnosti se setmělo. Jim zatajil dech a čekal. Byl za trochu tmy vděčný. McCoy řekl nahlas to, čeho se Jim ve skrytu duše také obával. Viděl svého prvního důstojníka zemřít na následky ozáření vysokou dávkou gama paprsků. A nebylo to něco, čemu by chtěl přihlížet podruhé... nebo to vyzkoušet na vlastní kůži.

Ted' se ukáže, jestli opravdu zemřeš o samotě...

Přítomnost Spocka a McCoye byla jistou útěchou, ale Jim se cítil úplně osamělý. Samota ho naplňovala strachem.

"Kostro," zašeptal a natáhl se do tmy. Nic však nemohl nahmatat. "Spocku..."

Záře pronikla prachovým prstencem jako blesk bouřkovým mrakem. Jas neustále nabýval na síle. Vypadalo to, jako kdyby byla Enterprise chycena uprostřed elektromagnetické bouře, ale přitom letěla skrz turbulence tak lehce, jako kdyby klouzala volným vesmírem.

Oblak neustále řídil a rozpadal se, až odhalil ne černou díru, které se Jim obával, ale oblast naprostého klidu, jako klidné oko hurikánu.

A uprostřed této oázy obíhala jediná planeta okolo jediné hvězdy, bílého trpaslíka. Planeta byla až dojemně krásná, tak krásná, jako byl oblak prachu ohyzdný.

"Bože můj," zašeptal McCoy uctivě. "Měl pravdu. Sybok měl pravdu!"

Jim s posvátnou hrůzou vykročil kupředu a položil ruku na starodávné lodní kormidlo. Na okamžik jen okouzleně hleděl ven, na krásu, která se před ním rozprostírala. A potom jeho zrak spočinul na bronzové plaketě, připevněné pod kormidlem. Na plaketě byl vyryt text zakládací listiny Enterprise. Jimův zrak padl na heslo:

PUSTIT SE TAM, KAM SE DOSUD NIKDO NEVYDAL.

Byl dojat. Jeho mysl nedokázala pochopit, co se dělo... zatímco jeho srdce to přijalo s povděkem.

"Zdá se nám to?" zeptal se doktor roztřeseným hlasem.

"Pokud ano," odpověděl Jim, "potom je život skutečně sen."

Ze všech tří vypadal Spock nejpřekvapeněji nad tím, co se odehrálo před jejich očima. Jeho maska sebekontroly zmizela. Skoro se mračil, když se díval na obraz, který se před nimi otevíral. "Fascinující," zašeptal. "Kapitáne, toto nedokážu vysvětlit. Nemohli jsme přežít. A..." Hlas se mu zlomil. Pokusil se znovu uklidnit a potom se donutil pokračovat. "Tato malá sluneční soustava nemůže být zdrojem sil, které působí ve Velké bariéře. Logicky... logicky se zde ten zdroj nemůže nacházet."

"Spocku," řekl McCoy unesený krásou, kterou viděl před sebou. "Myslím, že právě nastal čas přestat se zabývat logikou. Navždy."

"Iluze?" zeptal se Jim svého prvního důstojníka.

Spock zvážil tuto možnost. "Je to možné. Senzory na můstku by nám to byly schopné říci. Ale dokonce ani Sybok není schopen do takové míry ovlivnit vědomí nás všech."

"Tak to se tedy budeme muset vydat na můstek," řekl Jim, "abychom se to dozvěděli."

"Pokud je to jen iluze, nechci to vědět. Navíc si nemyslím, že nás strážné nechají odejít," řekl McCoy, který se ještě stále nemohl odtrhnout od nádherného pohledu venku za oknem.

"Možná ano, když je požádáme společně."

* * *

Chekov sebou na můstku trhnul, když se jeho monitor probral k životu. Hlavní obrazovka se rozzářila a otevřela přítomným úžasný pohled: planetu s vířícími sněhobílými mraky. Sybok vstal a s posvátnou bázní zašeptal:

"Sha Ka Ree." Po tváři mu přeběhl úsměv tak nádherný a zářivý jako planeta sama. Tváře diplomatů stojící vedle něj se rozzářily nadšením.

Dar se rozesmála. Byl to smích nekonečné radosti i úlevy. "Vorta Vor."

"Ráj," vydechl Talbot.

Všichni se otočili, když se najednou otevřely dveře výtahu a ven se vyhnuli Kirk, Spock a McCoy doprovázeni vojáky.

Jim se na Syboka chladně podíval. "Přišli jsme v míru. Kvůli lodi..."

Sybok se stále usmíval. "Přišli jste právě včas. Loď potřebuje kapitána."

K Jimově překvapení odstoupil od velitelského křesla a naznačil Kirkovi, aby usedl na své místo. "Ted' už mi snad věříte, kapitáne Kirku, že nechci ublížit Enterprise ani její posádce. Moje mise byla splněna. Nyní vám zpět vracím kontrolu nad lodí, s nehlubšími díky a omluvou."

Kirk nedočkavě vykročil ke kormidlu, ale potom zaváhal. "Nemáte žádné další podmínky?"

"Žádné podmínky," odpověděl Sybok vesele.

S úsměvem na rtech pozvedl obočí v jasné snaze napodobit Spocka. "Protože se toho, Jamesi Kirku, musíte mnoho dozvědět a musíte mnoho i pochopit. Posláním vesmírné lodi je objevovat skrytá tajemství vesmíru... a Enterprise je nyní na prahu objevení jednoho z největších tajemství, na prahu významné hranice - ne, ne významné. Nejvýznamnější hranice ze všech."

Jim se zadíval do tváří členů své posádky. Byly rozzářené a plné naděje.

"Pane Chekove," začal.

Navigátor rozčileně odpověděl dříve, než stačil kapitán vůbec položit otázku. "Ano, kapitáne. Přístroje opět v provozu."

"Úroveň radiace?"

"Velmi vysoká. Žáření vychází s prachového prstence, ale štítý drží. Z planety vyzařuje neuvěřitelné množství energie - ani elektromagnetické, ani tepelné, ani radioaktivní. Něco, s čím jsme se ještě nikdy nesetkali."

"Nebezpečná?"

"Pochybuji, kapitáne." Chekov se otočil přes rameno, aby Kirkovi věnoval zářivý úsměv. "Určitě mnohem méně nebezpečná než Bariéra, kterou jsme právě prolétli." Pohlédl na údaje ze senzorů. "Devadesát tři procent z atmosféry té planety tvoří dusík. Zbytek jsou kyslík a vzácné plyny. Bez obtíží dýchatelná. A teplota se pohybuje okolo příjemných dvaceti pěti stupňů Celsia." Opět se usmál. "Perfektní počasí pro táboření, pane."

Sybok jejich rozhovor netrpělivě sledoval.

Kirk se rozhodl. "Pokud půjdeme tam dolů... Uděláme to podle předpisů. Chekove, převezměte velení. Sulu, standardní oběžnou dráhu. Uhuro, jsou už přenosové jednotky v provozu?"

"Zatím ne, pane. Pan Scott na tom pracuje."

"Potom upozorníte posádku hangáru, aby byla připravena v pohotovosti. Sybok, Spock a dr. McCoy půjdou se mnou. Ostatní zůstanou na palubě, dokud nezjistíme, s čím máme tu čest."

Otočil se k Sybokovi, který ho sledoval s pobaveným obličejem.

"Co tady tak stojíte?" zeptal se ho Jim. "Bůh jistě nemá času nazbyt."

16. KAPITOLA

Spock pilotoval záložní raketoplán Copernicus. Jim seděl mezi Sybokem a McCoyem a zíral ven skrz clonu, která se aktivovala při vstupu do atmosféry. Na chvíli se mu výhled zamlžil, když vletli do vířících mraků, které se však okamžitě rozestoupily, jako by je jakási neviditelná ruka rozhrnula.

Jim se zmateně nahnul blíž k oknu. Povrch planety byl pestrý: zelený a bujný jako deštný prales u jezera nebo vodního toku a úžasně divoký pod nejvyššími horami, které Jim kdy viděl. Celý povrch zářil základními barvami nepozemského jasu.

"Jako Yosemite," řekl McCoy polohlasně.

"Ne, něco úplně jiného," řekl Jim. Krajina hýřila tvary a barvami, od bílých, studených jako klidná hladina moře, po chvějící se stíny džungle a lesa.

"Kapitáne," řekl Spock. V jeho hlase zněl neobvyklý tón naléhavosti.

Jim vzhledl a uviděl, jak Vulkanec sundává ruce z ovládacího pultu... který však pracoval dál, vedený neviditelnou rukou. Spock s údivem pohlédl zpět na Jima.

"Raketoplán již není pod mou kontrolou," řekl Spock.

"Támhle!" vykřikl Sybok vzrušeně. Natáhl se a ukázal na krajinu pod nimi. "To je ono!"

Jim se tam podíval. Kdesi hluboko pod raketoplánem Copernicus tvořila skupina modrofialových vrcholů dokonalý kruh. Příliš dokonalý na to, aby byl výtvořem přírody. Hory byly od sebe stejně vzdálené a měly velmi podobný tvar. Jim si vzpomněl na Stonehenge.

Copernicus se pozvolna snášel k zemi, až konečně přistál jen několik metrů od horského kruhu.

Motory se vypnuly ještě dříve, než se Spock stačil natáhnout k přístrojům. Dveře se začaly otevírat. Jim se otočil na židli a otevřel zásuvku pod pilotní konzolou. Prohledal ji a našel komunikátor, který si připnul k opasku. Ještě si chtěl vzít ruční phaser... když vtom si uvědomil, že ho někdo sleduje.

Sybok se na něj smutně, nesouhlasně díval.

"Kapitáne," řekl, "opravdu očekáváte, že se zde objeví Klingoni?"

Jim o tom chvilku přemýšlel a potom se usmál. "Síla zvyku." Vrátil phaser zpět a zavřel zásuvku.

Sybok vyšel ven jako první, následován Jimem a ostatními. Před jejich očima se jedna ze starých, rozeklaných hor tyčila až kamsi do oblak.

Sybok zaklonil hlavu a vzhledl k nebesům. "Úžasné! Krajina... nebe... Toto je místo z mé vize, právě takové, jaké má být." Kráčel pomalými, nejistými kroky. Jim se vydal na cestu po úzké stezce, vedoucí úpatím jedné z hor.

* * *

Na můstku Enterprise se stal zázrak.

Hlavní obrazovka zablikala a potom se náhle zaostřila. Již neukazovala osamocenou planetu, ale výsadkový tým, jak prochází úzkým průsmykem mezi horami.

"Co k -" vykřikl Sulu.

Caithlin Dar sledovala obrazovku a nedokázala uvěřit tomu, co vidí. "Podívejte se!" Dotkla se Talbotovy ruky.

Talbot vzhledl svými bílými šedými očima - teď, když ho Sybok zbavil bolesti, byly jasné a něžné. Když uviděl krásu, která se před ním rozprostírala, jeho rty se roztáhly do širokého úsměvu. "Tomuhle skutečně říkám Ráj."

Dokonce i Korrd se usmíval. "Qui'Tu," opravil Talbota.

"Můžete tomu říkat, jak chcete," řekl mu Talbot a poplácal ho po rameni. Oba dva se rozesmáli.

Uhura slyšela jejich hovor, a tak se nemohla neotočit, aby tu krásu nespatriřila také. Její oči se rozšířily. Vstala, nechala komunikační konzolu opuštěnou a přešla k kormidlu, odkud měla lepší výhled na obrazovku. "Jak tohle funguje? Kdo vysílá záběry z povrchu planety?"

Kormidelník Sulu potřásl hlavou. Na jeho tváři se objevil úsměv. "Výsadkový tým asi těžko."

"Ať už to dělá kdokoliv, je to krásné," zašeptal Chekov. On a Sulu vstali a vydali se směrem k Uhuře, která stála před

kormidlem. Ještě než se jejich zraky upřely na obrazovky, vyměnila si trojice radostné úsměvy.

"Kde je pan Scott, váš inženýr?" zeptala se náhle Caithlin. "Neměl by tohle vidět?"

Uhura se k ní s úsměvem otočila. "To je dobrý nápad. Je v přenosové místnosti. Zavolám ho."

Při cestě zpět ke své konzole málem upadla, protože nemohla odtrhnout oči od obrazovky. Zнала svoje stanoviště tak dobře, že její prsty našly tlačítko pro přenosovou místnost, aniž by se tam vůbec podívala. "Scotty?" řekla naléhavě s očima stále upřenými na obrazovce.

"Tady Scott," ohlásil se inženýr vyčerpaně.

"Scotty. Měl bys okamžitě přijít sem nahoru na něco se podívat."

"Za chvíli," odpověděl nepříliš nadšeně Scott. "Teď nemám čas. Kapitán mi řek', ať spravím přenosový zařízení, a já ho rozhodně nechci zklamat."

"Je to důležité! Musíš -"

Inženýr ji přerušil. "Nic není důležitější, než uvést přenos do chodu. Už jsem to odkládal dost dlouho. Scott konec."

Ukončil komunikaci.

Uhura se podívala na Caithlin a povzdechla si. "No, zkusila jsem to." Přidala se k Caithlin, Talbotovi a Korrdovi, kteří v němém úžasu sledovali dění na obrazovce.

Za jejich zády se k životu probírala opuštěná taktická konzola a s tichým varovným pípnutím se na jejím monitoru objevil obraz klingonského Dravce. Rozblikalo se varování: KLINGONSKÉ PLAVIDLO V TOMTO SEKTORU.

DOPORUČUJI AKTIVOVAT OBRANÉ SYSTÉMY. ČEKÁM NA DALŠÍ PŘÍKAZY.

Ale u konzoly nebyl nikdo, kdy by odpověděl.

* * *

Rozradostněný Sybok odvážně kráčet do středu horského knihu. Všechno, co zatím viděl - jediná planeta, obíhající okolo slunce, neuvěřitelně pravidelný kruh z hor - vypadalo přesně jako ve vizi, kterou mu ukázala T'Rea.

Jeho srdce bylo naplněno údivem a radostí, když viděl, jak se vize naplňuje, ale přesto cítil určitý zármutek. Nebyla tu T'Rea, se kterou by se mohl o svou nekonečnou radost podělit.

Uprostřed kruhu skal byl hrubě vytesán obrovský kráter. Celá stavba působila dojmem přírodního amfiteátru. Sybok sešplhal do kamenné prolákliny.

Tady leží Jediný...

Ve chvíli, kdy se k němu přidali ostatní, se jeho srdce divoce rozbušilo. Spock vše sledoval se svou obvyklou rezervovaností. Sybok se něžně usmál a oslovil mladšího bratra.

"Spocku," zašeptal, aby neporušil posvátné ticho, které panovalo všude okolo. "Nerozumíš tomu? Jsme tady, ty a já, v Sha Ka Ree!"

Spock se stále tvářil bezvýrazně. Stál vedle svých přátel a pokračoval v opatrném zkoumání okolí. Místo odpovědi pozvedl trikordér, který měl zavěšený na krku, a začal skenovat prohlubeň kráteru. Přístroj tiše bzučel.

"Fascinující," řekl Spock spíše svému kapitánovi než bratrovi. "Vypadá to, že energie vyzařuje z místa několik kilometrů hluboko pod povrchem. Její úroveň -" Zamračil se na přístroj, který vydal jediný zvuk a potom utichl. Spock stiskl několik tlačítek, ale bez úspěchu. "Její úroveň je mimo stupnici, kapitáne. Zdá se, že tok této energie právě zničil interní mechanismus trikordéru." Vypadal zmateně.

"Samozřejmě, že to rozbilo tvůj trikordér, Spocku," usmál se Sybok. Nepotřeboval žádné další ověřování. Všechno, co musí udělat teď, je počkat na příchod Jediného.

A ostatní jaksi znepokojeně čekali s ním.

Uběhlo několik chvil ticha... chvil, během kterých se Sybokovo radostné očekávání změnilo v netrpělivost, potom zklamání a nakonec v zoufalství. A když už to hrozné ticho nemohl snést, začal prosit Jediného o zjevení. "Podnikli jsme dlouhou cestu," křičel Sybok, "mnoho světelných let, na palubě vesmírné lodi..."

Hlas se mu zlomil. Padl na kolena, zničený smutkem mnohem horším, než byl ten, který cítil po smrti matky.

Kapitán stojící za ním promluvil do svého komunikátoru. "Enterprise, tady Kirk."

"Neodejdu," zašeptal Sybok. Sklonil hlavu.

Kdosi mu položil ruku na rameno. Sybok pohlédl vzhůru a ke svému překvapení uviděl Spocka.

Bratrův výraz byl samozřejmě jako vždy odměřený, ale Sybok dobře viděl soucit ve Spockových očích.

Tón bratrova hlasu byl skoro až konejšivý. "Možná," řekl Spock, "ta energie -"

Kráterem se ozvalo zahřmění, které Spockova slova přehlušilo. Sybok upadl na zem, když se skála pod ním roztřásla.

Na amfiteátr padl stín, když se obloha zatáhla tmavými mraky. Země se pod Sybokovými rukama a nohama začala chvět a Spock, který stál vedle něj, ztratil rovnováhu také a upadl. Půda se začala vlnit a vzdouvat jako rozbouřené moře. Neobyčejně silné zemětřesení, pomyslel si Sybok - předtím, než se stalo něco nemožného.

Podél vnějšího obvodu kráteru si razil ze země cestu sloup čistě skály, který dál a dál rostl vzhůru. Sybok zatajil dech a čekal, co se bude dít. Toto nebylo součástí T'Reiny vize.

A další sloup vyrazil ze země. A další a ještě jeden a ještě jeden... dokud nebyla prohlubeň kráteru obklopena obrovským kamenným sloupovým řádem.

Sybok sledoval, jak se sloupky proplétají, aby vytvořily malou hrubou katedrálu. Země se okamžitě přestala třást - avšak půda uprostřed svatyně začala temně rudě zářit. Sybok viděl, jak se hornina v těch místech taví a začíná spirálovitě vířit. Zvedl se prudký vítr.

Tok energie, který Spock objevil pod povrchem kráteru, se dral na povrch.

"Jediný!" křičel Sybok radostí, když se pokoušel znovu se postavit - ale jeho slova byla pohlcena jasným paprskem čisté energie, který jako gejzír vytryskl z magického víru. Částečky energie se rozprskly do okolí a zasáhly i čtyři okolostojící. Syboka začala pálit kůže na tváři, na kterou jich několik dopadlo. Oslněný čistou krásou paprsku si musel

zaclonit oči rukou. Odvrávorat zpět ke Spockovi a ostatním.

Najednou se ozval hlas - hlas, který byl Sybokovi povědomý, ale nebyl si tím úplně jist.

"ODVÁŽNÉ DUŠE," zaduněl hlas se vznešeností a velkolepostí. "VÍTEJTE."

Kupodivu se jako první ozval doktor. "Je toto hlas Boží?" zeptal se McCoy tichým, uctivým hlasem.

Jako odpověď na jeho otázku začal proud světla pulzovat. Prach uvnitř začal vířit a vytvářet tvary. Sybok svěsil ruce a beze slova sledoval tanec světla nesmírně krásy.

Ve víru čisté energie se začaly rýsovat postavy. Jednu z nich Sybok rozpoznal okamžitě: byl to Khosarr, pradávný vulkanský bůh války, s nelítostným výrazem ve tváři, mohutný a silný, s dlouhými černými vlasy svázanými zelenou stuhou, které mu splyvaly až dolů na ramena. Byl oblečen v zelenou bederní roušku a v ruce nesl zelený štít. Zelená, to byla barva války. Na Vulkánu nic živého nemělo zelenou barvu, kromě krve.

Khossarova postava pulzovala, vířila a začala se měnit v jeho manželku, bohyni Akraanu.

Obraz zmizel a byl nahrazen červenou bohyní plodnosti, Liou. Sybok jen udiveně zíral. Toto bylo božstvo, o kterém mu matka vyprávěla legendy, když byl ještě dítě. Podíval se na trojici, která stála okolo něho. Lidé zírali v němém úžasu do zářícího proudu světla. Syboka by zajímalo, co v něm vidí oni. Dokonce i Spock byl okouzlen.

Sybok se na ně usmál, aniž by si ho všimli. Nevěděl, co vlastně od setkání očekával... ale o tomhle se mu ani nesnilo.

Obrátil se zpět a sledoval, jak bohové a bohyně splývají v Jediného. Sybok Jediného vnímal jako postavu s vulkanskými rysy. Nedokázal říci, jestli jsou ženské nebo mužské. Aniž by vystoupil z proudu energie, pohlédl Jediný na čtyři cestovatele. Jako první oslovil Syboka.

"SPLŇUJE TOTO LÉPE TVÉ OČEKÁVÁNÍ?"

Sybok stál mlčky, příliš šťastný na to, aby dokázal odpovědět. Když se konečně trochu uklidnil, zašeptal: "Qual se... tu?"

Bytost se na něj zářivě usmála. "ANO, JSEM TO JÁ, JEDINÝ, PRAMEN VŠEHO."

Sybok radostně vyjel a sklonil hlavu.

"CESTA, KTEROU JSTE PODNIKLI, ABYSTE MĚ NAŠLI, NEBYLA SNADNÁ," promluvila Bytost.

"Nebyla," odpověděl Sybok tiše. "Bariéra sice byla těžkou překážkou, ale překonali jsme ji."

"VELKOLEPÉ." Bytost se pochvalně rozzářila. "JSTE PRVNÍ, KTERÍ MĚ OBJEVILI."

"Hledali jsme jen Tvou nekonečnou moudrost," řekl Sybok s pokorou.

"A JAK JSTE PŘEKONALI BARIÉRU?"

Na zlomek vteřiny Sybok zapochyboval: Proč by se Všemohoucí ptal na něco, na co zná odpověď? Ale ve svém nadšení pochyby okamžitě zavrhl. "Vesmírnou lodí. Trvalo mi to roky, než jsem vypracoval dokonalý design štítů, se kterými je možno Bariéru překonat, ale nakonec jsem to dokázal."

Koutkem oka si povšiml silné reakce James Kirka na toto prohlášení.

"Ach." Bytost se rozzářila silněji. Sybok si musel znovu zakrýt oči. "A TATO VESMÍRNÁ LOĎ... MOHLA BY DOPRAVIT MOJI MOUDROST ZA BARIÉRU?"

"Ano! Jistěže by mohla!" Sybok byl oklamán nádhernou představou o svém poslání. To on bude tím, kdo představí Jediného Galaxii. Zavřel oči a uslyšel hlas svojí matky.

Shiav...

"MOŽNÁ BYCH JI MOHL VYUŽÍT." Sybok se radostně usmál. "Stane se tvým vozem!"

Jim Kirk toho měl právě dost. Zdvořile zvedl ruku jako kadet, který se pokouší upoutat pozornost instruktora.

"Promiňte."

Bytost, kterou Jim vnímal jako dobrotivého starého muže s bílými vlasy, ho ignorovala. Byla příliš zaměstnána přesvědčováním okouzleného Syboka.

"ROZNESE MOU SÍLU DO KAŽDÉHO KOUTU GALAXIE."

"Promiňte," zopakoval Jim, tentokrát s větší naléhavostí.

Bytost - Jim odmítal věřit tomu, že je to Bůh - se na Jima mrzutě podívala. Jim se usmál tím nejsmílivějším způsobem. Ať už to bylo cokoli, bylo to nesmírně mocné a ON to rozhodně nechtěl naštvat. "Jenom bych se chtěl zeptat na jednu věc: Na co Bůh potřebuje vesmírnou loď?"

Bytost se však místo toho, aby odpověděla Jimovi, obrátila zpět k Sybokovi. "PŘIVEĎ LOĎ BLÍŽ."

"Neodpověděl jste mi na mou otázku," řekl Jim mírně podrážděně. Pokud Bytost nedokázala vstoupit na loď z této vzdálenosti, nemohla být tak mocná. "Na co Bůh potřebuje vesmírnou loď? Mám na mysli to, proč, když jste Všemohoucí, nepřekonáte Bariéru sám?"

"Jíme," zašeptal McCoy ostře. Doktor vypadal pobouřeně. "Co to děláš?"

"Jenom kladu jednoduchou otázku," řekl Jim nahlas.

Spock souhlasně přikývl. "Extrémně logickou otázku, kapitáne."

"Díky."

Prach ve světelném paprsku začal vířit rychleji. Jim si uvědomil, že to pravděpodobně rozzlobil, ale přesto zůstal stát na svém místě. Bytost - ať to bylo cokoli - se nikdy na palubu Enterprise nedostane. Ne bez boje.

Dobrotivý úsměv Bytosti pohasl. "KDO JE TENTO ČLOVĚK?"

"Kdo jsem?" ušklíbl se Jim. "Vy to nevíte? Copak o sobě netvrdíte, že jste Bůh?"

Nebe nad jejich hlavami se zatmělo a kdesi v dálce zahřměl hrom. Na tváři Bytosti už nebyla po úsměvu ani stopa.

S narůstajícím zděšením přelétával Sybok pohledem z Kirka na Bytost a zpět. "Prosím," žádal Bytost. "Nezlobte se na něj. On má prostě jen jisté pochybnosti."

Bytost se na Jima zamračila. "TY O MNĚ POCHYBUJEŠ?"

Jim neklidně přešlápl. Nebyl rád, že musí diskutovat s tou bytostí, ale zároveň si byl jistý tím, že je to nezbytné.

"Potřebuji důkaz. Jsem kapitán Enterprise, a pokud mám velení lodi svěřit do vašich rukou -"

McCoy mu poklepal na rameno. "Jíme, myslím, že není dobrý nápad po něm chtít občanku."

Bylo příliš pozdě. Obličej Bytosti se zatemnil spravedlivým hněvem. "TADY JE DŮKAZ, KTERÝ ŽÁDÁŠ."

Z jeho očí vyšlehl paprsek čisté energie. Obrovskou silou zasáhl Jima do hrudníku a odhodil ho na zem.

Obklopilo ho světlo. Na okamžik ležel ochromený, slepý a neschopný popadnout dech.

A potom se mu nakonec vyjasnilo před očima a konečně se bolestivě a trhaně nadechl. Hrudník ho bolel, jako kdyby byl roztržštěný na padrť, ale Jim věděl, že bude pravděpodobně jen pohmožděný. Nicméně ostrá bolest provázející každý nádech mu napovídala, že přinejmenším jedno žebro opravdu zlomené bude. Pokusil se posadit a uviděl McCoye klečícího vedle něj.

Jim se zadíval na Syboka. Z jeho tváře zmizela veškerá radost a byla nahrazena zděšením a nejistotou.

"Proč," vydechl Jim, "se Bůh... zlobí?"

Sybok se obrátil k Bytosti. "Nerozumím. Proč jsi ublížil mému příteli?"

"POCHYBOVAL O MNĚ."

Spock vykročil kupředu a stanul tak svému bratrovi po boku. "Neodpověděl jste na jeho otázku. Na co Bůh potřebuje vesmírnou loď? Proč by se tak mocná bytost uchýlovala k tak primitivnímu způsobu přepravy?"

Obličej Bytosti obklopený zářícími svazky světla se zkřivil hněvem.

"Ne!" vykřikl Jim.

Z očí Bytosti vyšlehl další paprsek energie. Tentokrát však k zemi poslal Spocka.

* * *

Caitlin Dar vše sledovala v němém zoufalství. Opřela se o opěradlo prázdného velitelského křesla. Korrd stojící vedle ní rozzlobeně zavrčel.

"Můj Bože," zašeptal Talbot. "Letěli jsme tak daleko, jenom abychom našli -" Pevně zavřel oči. "Zatraceně. Potřebuju se napít."

Když je opět otevřel, jemně položil ruku na Caitlinino rameno. "Nedívejte se na to, slečno Dar. Nedívejte se na to."

Caitlin však dál upírala zrak na obrazovku. "Jak se tohle mohlo stát? Jak jsme se jen mohli tak mýlit. Všechno bylo tak nádherné..."

"Peklo se ze začátku vždycky tváří jako nebe, nemám snad pravdu?" Talbotův hlas byl nepříjemný a kyselý. "Jdu si dolů najít něco k pití."

Ale z nějakého důvodu přeci jen zůstal na můstku.

* * *

Sybokův svět se začínal hroutit do myriády bezvýznamných částí, které se od sebe v naprostém chaosu vzdalovaly.

S tichým zděšením sledoval, jak Bytost obrací svou pozornost k McCoyovi.

"A TY... TY O MNĚ TAKÉ POCYBUJEŠ?"

McCoy, který se nakláněl nad svými zraněnými přáteli, vstal a postavil se Bytosti tváří v tvář. Už necítil strach ani úctu. Jeho hlas se třásl rozhořčením. "Pochybuji o každém bohu, který působí bolest jen pro své vlastní potěšení."

Tvář Bytosti potměšle vztekem. Připravoval se k dalšímu útoku.

Sybok rozpráhl ruce a postavil se před McCoye - ne snad v pokusu o sebeobětování, ale protože byl tak hořce zklamán, že mu bylo jedno, zda ho Jediný zasáhne nebo ne. "Stůjte! Bůh Sha Ka Ree by něco takového nikdy neudělal!"

Bytost se na něj usmála. Byl to ten neošklivější výraz, jaký kdy Sybok viděl. Plný zla, nenávisti a pohrdání. "SHA KA REE? JEN PŘEDSTAVA, KTEROU SIS VYTVOŘIL!"

Zvuk jejího ďábelského smíchu byl nesnesitelný. Sybok si zakryl uši dlaněmi a pokoušel se ho nevnímat.

JIŽ CELOU VĚČNOST JSEM UVĚZNĚNÝ NA TOMTO MÍSTĚ! LOŮ! POTŘEBUJI LOŮ! DEJTE MI, CO CHCI, JINAK VÁS VŠECHNY ZABIJU!"

T'Reina vize nebyla nic jiného než klamná představa, nebo možná zpráva od této bytosti. Naprosto zoufalý Sybok si teď jen přál, aby se mohl přidat k duši své matky a našel konečně klid.

"Syboku!" vykřikl Spock.

Sybok se za ním ohlédl. Spock seděl vedle Kirka a doktora. Byl sice otřesený, ale naživu. "Tohle není Bůh Sha Ka Ree - ani žádný jiný bůh!" křičel Spock.

Aniž by odpověděl, obrátil se Sybok zpět k Bytosti. Možná, že ještě přeci jenom ve vesmíru bylo něco, co mělo smysl - skutečnost, že miluje svého mladšího bratra a nechce ho vidět zemřít rukou této zlé bytosti. Sybok už nikoho neměl a život pro něj též ztratil smysl - ale Spock měl své přátele.

"Řekni mi, kdo skutečně jsi!" naléhal Sybok na Bytost. "Musím znát pravdu! Musím tě vidět takového, jaký skutečně jsi!"

Rysy Bytosti se začaly měnit. Když se obraz opět ustálil, objevil se v proudu světla jiný obličej, rovněž vulkanský...

Tvář Bytosti teď byla navlas podobná Sybokovi.

Sybok se s odporem odvrátil.

Jeho zlý obraz se pohrdavě rozesmál. "CO SE DĚJE? NELÍBÍ SE TI SNAD TENTO OBLIČEJ? MÁM JICH MNOHO, ALE TĚHLE SE K TOBĚ HODÍ NEJLÉPE."

"Ne," zašeptal Sybok. "To není možné." A potom si v jednom krátkém a hrozném okamžiku uvědomil, že to docela možné je - ano, samozřejmě. Jeho ochota klamat sám sebe, jeho domýšlivost, když věřil v to, že on je bájný shiav. Ta bytost - ať už to bylo cokoli - instinktivně vycítila hloubku Sybokovy ješitnosti a teď mu ji ukazovala v celé její kráse.

"PŘIVEĎ MI LOŮ, NEBO TĚ ZNIČÍM!" vyhrožovala Bytost. Její hlas se změnil v pronikavý jekot.

Znič mě teď a můžeš se s lodí rozloučit, téměř odpověděl Sybok... ale potom si vzpomněl na svého bratra a na ty, kteří

zůstali na Enterprise - Dar, Talbota, Korra, Sulua, J'Onna a ostatní...

Bytost očividně chtěla převzít kontrolu nad lodí, aby v ní překonala Bariéru... a potom by všechny na palubě zahubila.

T'Reina smrt už neměla smysl. Sybok se s tím smířil a věděl, že pokud má mít smysl alespoň jeho skon, bude muset zůstat naživu tak dlouho, aby ostatní mohli bezpečně odletět. Ta myšlenka mu byla oporou. "Lod' -" začal Sybok.

"PŘIVEĎ JI BLÍŽ, AŤ SE MOHU DOSTAT NA PALUBU!" křičela Bytost. "UDĚLEJ TO, NEBO UVIDÍŠ, JAK TYHLE BEZVÝZNAMNÉ BYTOSTI UMÍRAJÍ HROZNÝM ZPŮSOBEM."

Utrápený Sybok se otočil k bratrovi. "Spocku, co jsem to udělal?"

"Syboku..." začal Spock, ale potom se odmlčel. Nevěděl, jak bratra utěšit.

"Tohle je moje vina," řekl mu Sybok. "Mojí domýšlivosti a marnivosti. Zachraňte se!"

"Ne!" protestoval Spock. Vstal a vykročil směrem ke staršímu bratrovi. "Syboku, nesmíš -"

"Odpusť mi, T'hyla," řekl Sybok. Pozvedl ruku v pozdravu, kterým nikoho nepozdravil více než třicet let. "Žij dlouho a blaze..."

Spock též pozvedl ruku ve vulkanském pozdravu. Špičky jeho prstů se dotkly Sybokových.

A potom se Sybok otočil a postavil se Bytosti. Zhluboka se nadechl, posbíral všechnu sílu, která mu ještě zbyla a potom se bez naděje, radosti nebo strachu podíval do tváře svému zlému obrazu. "Nemohu ti pomoci jinak, než tě upozornit na tvou bolest," řekl.

"BOLEST?" Přes kopii Vulkancova obličej přeběhl stín pochybnosti.

"Je velmi hluboká," řekl Sybok a pocítil zvláštní záchrvěv soucitu. Mluvil pravdu. Když pronikl do krajních částí mysli té bytosti, objevil nekonečný pocit osamělosti. "Poděl se o ni se mnou."

Vstoupil do vířícího proudu energie a objal svého nepřítele.

17. KAPITOLA

S McCoyovou pomocí Jim Spocka ve chvíli, kdy jeho bratr vstoupil do paprsku energie, udržel.

Spock koneckonců bojoval jen chvíli, potom se uklidnil. "Kapitáne..." Mluvil tiše, téměř šeptem. "Sybok se rozhodl obětovat sám sebe. Není možné, aby přežil boj..." Odmlčel se, ale Jim měl pocit, že už nic víc říci nezamýšlí.

Jim opatrně povolil sevření Vulkancových paží. Stál zády k Sybokovi a energetické bytosti, a tak se teď otočil, aby sledoval tu neuvěřitelnou podívanou.

Uvnitř vířící matrice bojovali dva Sybokové - hodný a jeho zlá kopie. Splývali v jedno znetvořené a pokřivené tělo. Teď právě se hodný Sybok osvobodil a pokusil se přitisknout své prsty na spánky zlého dvojčete.

Rozděl se o svou bolest...

Zlý Sybok najednou začal toho hodného pohlcovat, jeho tělo se rozpustilo a obalilo skutečného Syboka jako měňavka požírající potravu.

Jim se donutil odvrátit pohled od toho strašného výjevu a vrátit se zpět ke Spockovi. Velmi dobře rozuměl tomu, co Spock nedokázal vyslovit - že už není žádná naděje na Sybokovu záchranu a že jediná šance Enterprise spočívá v okamžitém zničení energetické bytosti, dokud je její pozornost odvrácena k něčemu - někomu jinému.

"Spocku," řekl Jim jemně, "jste si jistý ohledně... Syboka?"

Vulkancova tvář byla jako obvykle bezvýrazná. Oči upíral na děsivý souboj. "Naprosto jistý. Sybok... mi to řekl. Moc dobře ví, co dělá."

"Je mi to líto," zašeptal Jim. Živě si pamatoval bolest, kterou cítil po ztrátě svého vlastního bratra, Sama. A to nemusel být svědkem jeho strašné smrti - tak jako teď Spock.

Váhavě pozvedl komunikátor ke rtům.

"Kirk Enterprise."

"Tady Sulu, kapitáne. Vidíme, co se tam dole děje."

Dvě zápasící bytosti se začaly točit a po spirálovité dráze mizet v bezedné propasti vytvořené Bytostí."

"Dobře," řekl Suluovi. "Chci, abyste aktivoval fotonové torpédo. Připravte se k palbě na můj rozkaz."

Ticho.

"Ano, pane," nakonec odpověděl kormidelník. Kirk v jeho hlase slyšel nádech pochybnosti. Sulu jistě rozuměl tomu, co kapitán zamýšlí - a věděl, že torpédo zničí poslední Sybokovu šanci na útěk.

A pokud posádka ještě stále cítí oddanost k Sybokovi...

"Nabíjím torpédo," řekl Sulu. Jeho hlas zněl téměř normálně, jako když kormidelník plní běžný kapitánův rozkaz.

Kirk zatajil dech. Sybok a energetická bytost již byli po prsa v jámě a stále klesali níže. Sekundy mýjely. Jim sledoval, jak bojující dvojice mizí v temném tunelu.

Byl jenom rád, že se na to Spock nebude muset dívat.

Z komunikátoru se znovu ozval Suluův hlas. "Zaměřili jsme je, kapitáne. Torpédo aktivováno a připraveno."

Kirk si povzdechl. Jeho posádka byla konečně opět jeho posádkou. "Palte přímo do tunelu, pane Sulu."

V pozadí slyšel protestujícího Chekova. "Ale kapitáne, jste příliš blízko."

"Řekněte Chekovovi, že jeho poznámka byla vzata na vědomí," řekl Kirk. "Pošlete je sem teď, Sulu!"

Sulu odpověděl: z oblohy sjel červený záblesk a zamířil do prázdné díry.

Vulkauec zděšeně zíral.

"Spocku, pojďte! Musíme odsud vypadnout!" Jim ho chytil za ruku a táhl ho za sebou do úkrytu. McCoy byl jen několik kroků za nimi.

A potom hluboko pod povrchem kráteru našlo torpédo svůj cíl. Země se zuřivě zatřásla. Chránové sloupořadí se zřítilo. Obrovské padající kusy skály mýjely Jima a ostatní jen o vlásek. Jim se rozhodl schovat se za mohutným kamenným sloupem. Z tunelu vytrysklo prudké světlo a čistá energie, které vzápětí zmizely a nechaly za sebou jen kouř a kamenné úlomky. Ticho. Jim otevřel oči a zamrkal. Byl pořád ještě oslněný. Když se mu zrak opět vrátil, přimhouřil oči a pokoušel se prohlédnout skrz závoj dýmu a usazujícího se prachu. Proud světla zmizel. Na jeho místě z otevřené tlamy tunelu probleskovala hrozivá červená záře, ze které vycházelo tolik tepla, že si Jim připadal, jako by seděl příliš blízko ohně. Pomalu se postavil.

Spock se krčil za kamenným sloupem a jednou rukou se opíral o skálu. Hleděl na zářící trhlinu v zemi. Vypadal omráčeně.

"Syboku..." zašeptal Vulkanec.

Jim se sehnul a pomohl Spockovi na nohy. Najednou zachytil koutkem oka McCoye. "Kostro?"

McCoy se objevil vedle něj, rozčuchaný a zaprášený. "Jsem v pořádku, Jime."

Z hloubky tunelu se ozvalo zlověstné zadunění. Jim se ustaraně podíval na prvního důstojníka. "Měli bychom odsud hodně rychle zmizet."

Spock se oprášil a krátce souhlasně přikývl.

Běželi podél stěny kráteru a hřmění neustále sílilo.

Hlavní obrazovka na můstku potemněla a pak se znovu rozzářila. Ukazovala pohled na planetu. Caithlin, plná smutku, na ni nepřestávala zírat. Planeta, která kdysi byla až nadpřirozeně krásná, potemněla. Její ostré barvy zmizely. Ted' vypadala skoro jako Nimbus III.

Caithlin neplakala příliš často, neměla to v povaze. Ať tak či onak, tím, čeho byla svědkem, byla natolik ochromena, že nemohla jinak.

"To nemůže být pravda." Talbot zbledl. "To nemůže být pravda."

"Nic z toho nemělo smysl," šeptala Caithlin hoře. "Nic z toho vůbec nemělo smysl."

Kdosi jí na rameno položil teplou dlaň. Nejdříve si myslela, že je to Talbot, ale jeho ruka by byla poloviční.

"To není pravda," řekl Korrd tiše svým basem. "Sybok zemřel se ctí, tak, jak by měl válečník zemřít. Hleděl smrti do očí. Zachránil nás i loď."

Posádka okolo nich horečně pracovala. Byli příliš zaměstnáni úsilím o záchranu jejich tří přátel, než, aby mohli truchlit pro Syboka. Caithlin sledovala, jak Chekov přeběhl k vědecké stanici a nahnul se nad monitorem. Jeho slabá modrobílá záře mu osvětlovala obličej.

"Už jste je zaměřil?" zeptal se Sulu stroze a vstal, aby nervózně nahlédl Chekovovi přes rameno.

Koneckonců, alespoň mají svého kapitána i loď, pomyslela si Caithlin. "A co zbylo nám, teď, když je Sybok mrtvý?" zeptala se a ani si neuvědomila, že mluví nahlas. Zadívala se do vážných obličejů Talbota a Korrdy.

Talbot se nad její otázkou pečlivě zamyslel a potom odpověděl: "My máme Paradise."

Zostrá se na něj podívala, připravena ztrestat ho za jeho krutý, nesmyslný žert... když vtom si uvědomila, že to myslí vážně.

Na druhé straně můstku zůstávala bez povšimnutí nikým neobsazená taktická konzola, která stále zobrazovala symbol klingonského Dravce a upozornění: ČAS ZBÝVAJÍCÍ DO STŘETU: ČTYŘI MINUTY.

Nikým nezpozorovaný symbol lodi zmizel. Upozornění zablikalo a změnilo se ve varování: MASKOVACÍ ZAŘÍZENÍ AKTIVOVÁNO. POLOHA NEZNÁMÁ.

* * *

Vixis se usmála na malý znak, představující na monitoru vesmírnou loď Federace. Potom vzhledla k hlavní obrazovce, která ukazovala skutečnou Enterprise na oběžné dráze okolo tajemné planety.

"Obranné systémy Enterprise jsou vypnuté," oznámila Vixis vítězoslavně. Potom se napůl obrátila ve svém křesle, aby si s Klaem vyměnila slavnostní pohled. "Kapitáne, oni o nás vůbec nevědí."

Klaa se usmál. "Však oni se o nás dozvědí." Přesl ke zbraňové konzole a nedočkavě usedl. "Brzy."

* * *

Spock společně s kapitánem a doktorem utíkali k okraji kráteru a potom úzkým horským průchodem k raketoplánu. Spock byl ještě stále omráčen Sybokovou smrtí, ale jeho vlastní reakce na ni ho udivovala mnohem více. I po třiceti letech očekával, že emoční bariéra mezi ním a jeho bratrem vydrží. Ale opětovné setkání se Sybokem s sebou přineslo i dávnou bolest a zklamání, které pocítil tenkrát, když se dozvěděl, že jeho obdivovaný starší bratr je zrádce. V okamžiku Sybokovy smrti však všechna zloba zmizela. Spock si už pamatoval pouze bratrovu vlídnost.

Běžel hned za kapitánem. Slyšel i doktorovo sípání kdesi za sebou. A bohužel cítil i přítomnost té zákeřné bytosti. Ani Sybok ani fotonové torpédo ji nemohlo úplně zničit.

Kirk doběhl ke Copernicu jako první a otevřel dveře. Vříteli se dovnitř. McCoy, který běžel jako poslední, se uhodil o zavírací se křídlo dveří.

Jim usedl a začal se připoutávat. "Spocku, dostaňte nás odsud."

Spock vklouzl do sedačky pilota a aktivoval pomocné rakety.

Ty se však nezažehly. Copernicus se oťrásl pod nápořem neskutečně silného větru. Bytost se pokoušela proniknout dovnitř.

"Tak Spocku!"

Spock se ještě jednou pokusil zažehnout rakety. Hodnoty vylétly do červené části stupnice a potom se vrátily k nule.

Vulkanec se zasmušile podíval na Jima. Aby byl slyšet přes hluk, který vydávala bytost narážející do boku lodi, musel křičet. "Rakety nefungují, kapitáne. Vypadá to, že ta bytost nám odsává všechnu energii -"

Ještě před tím, než mohl dokončit své hlášení, Jim vyndal komunikátor. "Kirk volá Enterprise!"

"Tady Scott, pane."

"Scotty! Myslím, že teď je ten správný čas, abyste mi oznámil, že přenosové jednotky fungují!"

Scott mlčel, což znamenalo, že tomu tak zřejmě není. "Ne tak úplně, pane," odpověděl inženýr omluvně. "Mohu přenést dva z vás."

Raketoplán se začal otřásat, jako kdyby se měl rozpadnout na kousky. Spock otevřel ústa, aby oznámil, že tu dobrovolně zůstává.

Nedostal však šanci.

"Přeneste Spocka a dr. McCoye," zakřičel Kirk do komunikátoru. "Teď!"

Vnitřek třesoucího se raketoplánu se rozplynul ve třpytivý lesk přenosového paprsku a potom se změnil v přenosovou místnost na Enterprise.

Spock sestoupil z plošiny a přešel ke konzole, kterou obsluhoval Montgomery Scott. "Pane Scotte, ihned přeneste kapitána."

"Ano, pane." Scottovy prsty se rozběhly po klávesnici.

Lod' sebou trhla. Spock překvapeně zjistil, že se k jeho tváři zhoupla podlaha přenosové místnosti. Vulkanec se zapotácel a upadl. Matně si uvědomoval, že se při tom srazil s doktorem. Koutkem oka zahlédl, jak z přenosové plošiny srší jiskry. Zapraskalo v ní a uvolnil se malý černý obláček dýmu.

I přes značné překvapení si Spock udržel jasnou mysl a uvědomil si tři věci: za prvé, že na Enterprise někdo útočí, za druhé, že bude muset zvednout štíty... a za třetí, že se zvednutými štíty a očividně poškozeným přenosovým zařízením není šance na dopravu Jima Kirka do bezpečí.

* * *

Jim zatím čekal uvnitř sténajícího raketoplánu. Vnější nápor neustále sílil. Vypadalo to, jako kdyby energetická bytost raketoplán zvedla a chtěla ho z něj vytřást.

Uplynulo dvacet sekund, třicet sekund, celá minuta. Jim si začínal dělat starosti. Znovu otevřel komunikátor. "Pane Scotte?"

Praskání statické elektřiny.

Konečně mu došlo, že je na planetě úplně sám.

Zaplašil paniku a znovu se pokusil kontaktovat Enterprise. Copernicus se otřásl tak silně, že Jim nedokázal udržet ruce v klidu. Komunikátor mu málem vypadl z dlaně.

"Pane Scotte, no tak, být vámi, tak se ozvu," řekl mírně výhrudně.

Praskání statické elektřiny.

"Zatraceně!" Vrátil komunikátor do pouzdra na opasku a pokoušel se vymyslet, co by mohl dělat kromě čekání.

Jen pár centimetrů nad jeho hlavou se vysypalo tlusté nerozbitné sklo vstupních dveří.

Odepnul se z pásů a otočil hlavu, aby se podíval, co se děje.

Končetina - nevěděl, jak jinak to nazvat - beztvářý výběžek vířící bronzové zářící energie si prorazil cestu skrz dveře a sunul se dovnitř. Bytost se pokoušela najít ovládání dveří. Během několika sekund se dostane dovnitř k Jimovi, který však na ni rozhodně nehodlal čekat.

Zvedl se ze svého křesla a vydal se k zadnímu východu z raketoplánu. Zmáčkl nouzové tlačítko. Trvalo to celou věčnost, než se dveře pomalu otevřely. Skrčil se a vyplazil ven dříve, než se otevřely úplně.

* * *

Spock, McCoy a Scott dorazili na můstek právě ve chvíli, kdy byl uhašen poslední plamínek ohně. Tři diplomaté, kteří ještě stále setrvali na můstku, se pokoušeli co nejméně překážet. Jejich obličejové vyjadřovaly zděšení a ztrátu.

Spock se rozhlédl okolo. Byl připraven udělat k záchraně Enterprise a Jima Kirka cokoli - zvláštní výzva, vezeme-li v úvahu hlášení pana Scotta o tom, že jak obě přenosové jednotky, tak i štíty jsou poškozeny a dočasně nefunkční. Spock se bude muset se smutkem nad Sybokovou smrtí vyrovnat později, až na to bude čas.

Zato doktor byl stále rozrušený. Když Spock zaujal své místo ve velitelském křesle, McCoy se na něj obořil; přitom pevně svíral opěradlo kapitánova křesla.

"A co bude s Jimem?" křičel McCoy. "Nemůžeme ho tam dole prostě nechat!"

Spock se mu nepodíval do očí, byl příliš upoután vyhrocenou situací na můstku. "Doktore, prosím," řekl klidně. "Nemáme čas na hádky."

McCoy povolil své sevření na Spockově křesle. Svěšené ruce mu zůstaly volně viset podél těla.

"Veliteli Uhuro, hlášení."

"Ano, pane Spocku." Uhuřiny oči byly jasné, když pohlédla na Spocka. Nezůstala v nich ani stopa po Sybokově vymytí mozku. "Klingonský kapitán si přeje vyslovit své požadavky."

"Na obrazovku," přikázal Spock.

Na obrazovce se objevila tvář mladého, arogantního Klingona s rukama zkříženýma na prsou. Seděl ve velitelském křesle Dravce, jako kdyby to byl trůn. Jeho vítězoslavný a naprosto povýšenecký výraz poněkud povadl, když se jeho zrak střel s Vulkancovým. Spock měl pocit, že je na nejvyšší míru zklamán tím, že ho vidí ve velitelském křesle.

"Tady je Klaa, kapitán Dravce Okrona," představil se ve standardním jazyce. "Pokuste se o zvednutí štítů nebo nabití zbraní a zničte vás. Jste naživu jen z jednoho důvodu - a tím je zločinec James T. Kirk! Vydejte nám ho a vaše životy budou ušetřeny. Naše přenosové jednotky jsou připraveny přenést ho na palubu."

Spock mu samozřejmě vůbec nedůvěřoval. Ve chvíli, kdy by předali Jamese Kirka, by byla Enterprise i se všemi na palubě zničena. Na okamžik zapomněl na to, že kapitán je ještě stále dole, na povrchu planety. Pak si však uvědomil, kde sedí. "Kapitán Kirk není na palubě," odpověděl pravdivě.

Klaa se předklonil ve svém křesle. "Lžete!"
Jsem Vulkanec, nemůžu lhát," odpověděl Spock. To sice nebyla tak úplně pravda, ale pro tuto chvíli to bylo přijatelné. Vulkanec si vzpomněl na paradox, který kdysi vyslovil nepříliš zásadový podnikatel Hany Mudd: Vždy lžu. Ve skutečnosti vám lžu i teď.
"Kapitán Kirk je na planetě pod námi."
"Potom mi dejte jeho souřadnice."
Spock náhle něco napadlo, a to aniž by o tom nějak přemýšlel. Jim Kirk by tomu říkal instinkt a byl by na to hrdý.
"Vypněte mikrofon," řekl tiše a potom se otočil ve svém křesle směrem ke třem diplomatům. "Generále Korrd."
Korrd překvapeně vzhlédl.
"Potřebuji vaši pomoc."
"Mou pomoc?" zeptal se Korrd. "Já vám nemůžu nijak pomoci."
"Naopak." Spock otočil hlavu směrem k obrazovce, ze které se mračil Klaa v nadživotní velikosti.
"Jste jeho nadřízený důstojník."
Klingon potřásl hlavou. "Nerozumíte tomu. Moje přidělení na Nimbus jasně dokázalo, že již nemám žádnou čest. Nejsem nic víc než starý blázen."
Spock pečlivě pozoroval Korrdův obličej. Zoufalá situace si žádá zoufalé skutky. Jimův život mnohokrát převáží trochu osobních rozpaků.
"Sybok byl můj bratr," řekl Spock, nedbaje udivených pohledů ostatních na můstku. "Obětoval se proto, abychom mohli uprchnout. Copak chcete, aby jeho smrt ztratila smysl?"
"Klaa nebude -" začal Korrd.
Spock právě viděl svého bratra zemřít a nedovolí, aby se to samé stalo Kirkovi. "Zatraceně, pane," řekl dobře uváženým a klidným tónem, "musíte to zkusit."
Na můstku panovalo tísnivé ticho, když Korrd přemýšlel nad Spockovými slovy...
A potom starý Klingon opustil své přátele a přešel ke Spockově velitelskému stanovišti.
Zamračil se na klingonského kapitána na obrazovce. "Klaa! Tady je generál Korrd."
Oči mladšího Klingona se rozšířily, když starce poznal. "Generále..." Předpisově zasalutoval, ale bylo jasné, že o Korrdovi přemýšlí jako o sobě rovném, hodnost nehodnost.
Korrd přimhouřil oči a rychle přelétl zrakem přes Talbota, Dar a Spocka. Pak se vrátil zpět ke Klaovi.
Spock začal uvažovat o tom, zda tím, že Korrdovi věří, nedělá osudnou chybu.
"Klaa!" zařval generál a přešel ze standardního jazyka do klingonštiny. "Jo-ii-chu!"
Všichni na můstku se zděšením sledovali, jak se Korrdova obtlouklá postava rozplývá ve třpytivém jasu přenosového paprsku... a mizí.
Ve stejnou chvíli zmizel i Klaa z obrazovky.
"Můj Bože!" vykřikl McCoy. "Ten parchant se zachránil a Klingoni nás tak můžou s klidným srdcem zničit!"
"Ne," zamumlal Talbot. "Ne, já tomu odmítám uvěřit."
Spock zůstal zticha. Slova byla koneckonců úplně zbytečná. Vše teď bylo v Korrdových rukou a Vulkanec nemohl dělat nic jiného než sedět a zírat na potmělou obrazovku... a čekat.

* * *

Korrd se zhmotnil v transportní místnosti na Dravci a byl okamžitě uvítán ozbrojenou eskortou, která ho doprovodila na můstek. Po pobytu v prostorné a dobře osvětlené lodi Federace mu Dravec přišel stísněný a temný.
Na můstku se první důstojník - jedna z nejkrásnějších žen, které kdy Korrd potkal - otočila od své konzoly, aby rozčileně vykřikla. "Kapitáne, na povrchu planety jsme lokalizovali lidskou formu života."
"Kirk!" zvolal Klaa. "Tak nakonec je přeci jen můj." Tleskl rukama a vítězně se rozesmál.
Korrd přešel k velitelské konzole. Křeslo mladého kapitána bylo vybaveno zaměřovacím skenerem - očividným důkazem Klaaovy marnivosti, vlastnosti, kterou by Korrd mohl využít ve svůj prospěch. Klaa nedočkavě usedl.
První důstojník se na kapitána oslnivě usmála způsobem, který Korrdovi potvrdil, že je pro Klaaa něčím víc než jen zástupcem. "Úspěch, můj pane!"
Vzduch byl naplněn vzrušením. Klaa byl charismatickým a přesvědčivým vůdcem, podobně jako kdysi Korrd. Vzpomínky ve starém Klingonovi vyvolaly téměř zapomenutý pocit moci. Korrd se z něj těšil a cítil, že je stále silnější.
"Vystřelte z di -" začal Klaa.
"Kapitáne!" vyštěkl Korrd.
Všechny oči na můstku se na něj upřely. Korrd si liboval v pozornosti, kterou mu věnovali, a ve strachu v jejich očích.
Klaa vstal a zasalutoval. "Generále... vítejte. Jdete právě včas, abyste mohl sledovat zničení Enterprise a popravu zločince Jamese Kirka." Samolibě se ušklíbl. "Po kterém budu mít brzy tu čest vás pokládat za sobě rovného."
Korrd si mladíka chladně měřil. Nebylo možné, aby ho úplně nenáviděl, ale on Korrdovi tolik připomínal sebe samotného, když byl ještě mladší.
"Ne tak rychle, Klaa," zavrčel. "Z pozice své vyšší hodnosti velím tomuto plavidlu já."
Přes Klaaovy oči přeběhl stín nenávisti. Vztek se pokusil cosi rozkázat strážím, které Korrd přivedly z přenosové místnosti.
Než však stačil vypustit jediné slovo, Korrd ho chytil za hrdlo a zvedl do výšky. Barva Klaaova obličeje přešla do tmavého odstínu fialové. Vydal zdušený výkřik čistého hněvu.
Nikdo se neodvážil jít kapitánovi na pomoc.
Korrd se usmál, opojený znovuoobjevenou mocí. Pokud by chtěl, mohl by převzít kontrolu nad Okrona a zničit Enterprise i se samotným Jamesem Kirkem - a očistil by tak své jméno navždy.

Enterprise se vznášela na obrazovce před ním, bezbranná a čekající. Ten výhled sváděl k mnoha nepatřičným myšlenkám.

Korrd uvolnil své sevření a nechal kapitána zhroutit se do jeho křesla. Když Korrd mluvil, Klaa ještě hlasitě sípal a lapal po dechu.

"Mám plán," řekl mladému kapitánovi, "takový, který přinese mnoho slávy a cti. Můžeš se pyšnit svými vítězstvími, Klaa, ale teď tu mám moc já."

* * *

Jim mezitím na povrchu planety utíkal mezi doutnajícími ruinami kamenného amfiteátru a hledal místo, kde by se mohl ukrýt. Energetická bytost původně vypadala jako rozcuchaný Bůh ze Sixtinské kaple, jehož dlouhé bílé vlasy a vousy byly sežehnuty a z jehož očí vycházela děsivá směsice krve a světla. Teď se však bytost ukázala ve své pravé podobě jako pulzující bronzové zářící pole energie. Když byla oddělena od proudu energie, ve kterém byla obsažena, už nevypadala tak mocná. Ovšem když se Jim podíval na doutnající trosky Copernicu, bolestně si uvědomil, že je stále dost silná na to, aby ho zabila.

I tak nesmírně oslabená, jako byla po zásahu fotonovým torpédem, se dokázala pohybovat neskutečně rychle. Jim běžel ze všech sil a potom se vmáčkl mezi dva obrovské kameny na úpatí jedné z hor.

Bytost, která se očividně nemohla do malého prostoru dostat, se pokoušela Kirka zasáhnout. Jim se přitiskl zády k hoře. Jeden z jejích tvrdých úderů ho minul sotva o centimetr.

Nemohl utéct nikam jinam než nahoru.

Otočil se obličejem k hoře a zaklonil hlavu. Pohled nahoru ho trochu zděsil. Stěna byla hodně příkrá, její úhel byl přinejmenším sedmdesát pět stupňů.

"Není to tak zlé jako El Cap," zamumlal. Natáhl ruce a začal šplhat.

Nebyl čas na soustředění ani na vyhledávání bezpečných úchytlů. Jim se sunul nahoru a neustále se zoufale snažil udržet.

Bytost kdesi pod ním vztekla zavrčela. Následoval zvuk tříštěného kamene. To si prorážela cestu a drtila kamenné sloupy na prach.

Jim lezl stále vzhůru. Kupodivu ještě nespádl. Již dvakrát uklouzl a odřel si prstom prsty do krve, ale pohled na bytost, která právě začala šplhat vzhůru, ho neustále popoháněl kupředu.

Téměř bez dechu konečně dosáhl vrcholu. Podíval se dolů. Bytost se pomalu a opatrně sunula nahoru. Na chvíli se zastavila, aby vzhlédla ke Kirkovi, a promluvila hlasem, který byl od lidského na hony vzdálený.

"DEJ-TE-MI-LOŮ."

"Máš smůlu," řekl Jim. A já koneckonců také. "Moji přátelé již dávno s lodí odletěli." Ve chvíli, kdy ta slova vyřkl, se ho zmocnila hrůza. Možná, že říká pravdu. Náhlé odmlčení Enterprise ho zneklidňovalo.

Možná musela Enterprise odletět, aby předešla zničení... anebo, což by bylo mnohem horší, je už zničená dávno.

Možná byl poprvé ve svém životě opravdu sám.

Bytost zaječela. Jimovi z toho zvuku přejel mráz po zádech.

Rozhlédl se okolo a zoufale se pokoušel najít nějakou možnost, zatímco se bytost stále přibližovala. Druhá strana vrcholu byla rovná a hladká. Po té nebylo možné slézt. Jediná cesta dolů tak byla zatarasena bytostí, která teď již nebyla ani metr daleko.

Jimova mysl se zaplnila nesmyslnými a zvláštními myšlenkami. Přemýšlel nad tím, jak by se jeho život změnil, kdyby se kdysi oženil s Carol Marcusovou. Zajímalo by ho, jak by Carol zareagovala na jeho úmrtí. Pokusil se si představit její výraz... a bytost se zatím přiblížila o dalších deset centimetrů.

Kdesi nad jeho hlavou se ozval zvuk: loď prolétávající atmosférou. Kirk radostně zvedl hlavu a plně očekával, že uvidí zázračně opravený Galileo, který ho přiletěl zachránit.

Místo toho však spatřil klingonského Dravce. Vyhoupł se z bouřkových mraků a zasypal bytost palbou z disruptorů, která ji smetla dolů, k úpatí hory.

Když se přestala hýbat, vznesla se loď nad Kirka.

Jimovi najednou vše došlo v jediném hrozném okamžiku porozumění. Věděl, že by Spock a posádka Enterprise nikdy nedovolili, aby se klingonská loď takto přiblížila...

Pokud by nebyli společně s lodí zničeni. To by také až příliš dobře vysvětlovalo praskání statické elektřiny v komunikátoru. Spock a posádka zůstali na svém místě, aby ho zachránili, a byli za svou snahu odměněni smrtí.

Kirk vykřikl se vzdorem a zármutkem. "To jsem já, koho chcete, vy klingonští bastardi! Tak si pro mě pojd'te!"

Obloha se zavlnila a potom se rozplynula ve známém třpytu přenosového paprsku.

18. KAPITOLA

Kirk si uvědomil, že se nachází v nepříjemně povědomých prostorách klingonského plavidla. Okamžitě se ho chopili dva hromotluční Klingoni a každý za jednu paži ho vedli tmavou, nechutně páchnoucí chodbou.

Klingonský Dravec byl navržen pouze pro boj. Velikost jeho posádky a vnitřního prostoru netvořila ani čtyřicetinu interiéru a osazenstva vesmírné lodi, která byla určena k průzkumu. A tak netrvalo dlouho a před Jimem se otevřely dveře na můstek.

Jim byl zoufalý. Praskání statické elektřiny v jeho komunikátoru, když čekal, až ho Scotty přenesne na palubu, a následující neschopnost Enterprise zachránit ho před spáry klingonského Dravce mohlo znamenat jen jediné: že loď a

všichni na její palubě byli zničeni.

Jim se oddával trýzní sebeobviňování. Vzpomínal na okamžik, kdy se zeptal Syboka: "A co vás vede k přesvědčení, že loď okamžitě neobrátím?"

Měl to udělat - neměl dovolit, aby i on upadl do stejného sebeklamu, který zachvátil jeho posádku. Kdyby býval poslouchal rozum, a ne srdce, loď, které sice zpočátku nedůvěřoval, ale která se mu nakonec osvědčila, by byla v pořádku. Sybok by nezemřel kdesi v hloubi tunelu. Spock, McCoy a zbytek posádky... všichni by byli naživu.

Ztratil vše - více než jen Davida a Carol. Opět ztratil Enterprise, svoji posádku a dva nejbližší přátele, které ve vesmíru měl. Jeho zármutek byl přehlušen hněvem - hněvem nad sebou samotným, nad Klingony, kteří zavraždili jeho syna a nyní zabili i jeho přátele.

Ve chvíli, kdy se otevřely dveře na můstek, jeho rozumně uvažující část mysli uprchla neznámo kam. Pokud měl zemřít, tak, jak říkali Klingoni, zemře se ctí. Doprovázen dvěma strážnými přešel malý můstek se záměrem při první příležitosti napadnout velitele lodi a začít ho škrtit. Přinejhorším zemře rychleji a s větší okázalostí.

Kapitánovo křeslo k němu bylo otočeno zadní stranou, takže nemohl jeho uživatele ihned spatřit. Jimův pohled byl upoután překvapivě známým obličejem: u jedné ze stěn poprvé za několik posledních dní hrdě a rovně stál generál Korrd s rukama sepnutýma za zády.

Korrd se podíval Jimovi do očí a rozzářil se radostí. V jeho tváři nezustala ani stopa po nepřátelství nebo výsměchu. Korrdova přítomnost mohla znamenat pouze jediné: že ho Klingoni jakýmsi záhadným způsobem dokázali přenést na palubu těsně před zničením Enterprise.

A potom Jim uviděl něco ještě mnohem podivnějšího. Rozladěného mladého Klingona s odznakem kapitána Dravce na prsou, stojícího vedle Korrra.

Tak kdo tedy k sakru sedí ve velitelském křesle?

Kirk vykročil směrem k němu. Kupodivu se ho stráže ani nesnažily zadržet. Jak se blížil, křeslo se pomalu otáčelo, až odhalilo toho, kdo v něm seděl. Jim zalapal po dechu. "Spocku!"

Vulkanec se odpoutal od něčeho, co vypadalo jako speciálně uzpůsobený zaměřovací skener a povstal se suverénní důstojností. "Vítejte na palubě, kapitáne." Kdesi pod pečlivou maskou zdrženlivosti Kirk zahlédl malinkatý záblesk domýšlivosti.

Korrd cosi přikázal strážným v dunivé hrdelní klingonštině. Oba okamžitě opustili můstek.

"Spocku," řekl Jim, který ještě stále nebyl schopen plně pochopit, co se stalo. "Myslel jsem si, že Enterprise byla zničena. Myslel jsem si, že jste všichni mrtví a že brzo zemřu i já."

Vulkanec klidně odpověděl: "Nemožné, kapitáne. Vy jste nikdy nebyl sám."

Jim byl zaplaven radostí, vděčností a úlevou. Bez ostychu vykročil kupředu a objal svého přítele.

Spock ztuhl. "Kapitáne, prosím. Ne před Klingony."

Jim ho pouze objal silněji a začal se smát, dokud mu z očí nevytryskly slzy.

* * *

Zatraceně nevhodné, pomyslel si McCoy, když stál na přední vyhlídkové palubě a zíral ven oknem na planetu, na které Sybok potkal smrt. Na vyhlídkové palubě byla recepce v plném proudu a McCoy to dost dobře nedokázal pochopit.

Klingonský kapitán Klaua přišel na palubu i se svým prvním důstojníkem a choval se tak zdvořile, jak jen bychom si mohli přát - samozřejmě bez ohledu na to, že se nás ještě před několika hodinami pokoušeli vymazat z oblohy. Teď byli oslavováni jako velmi důležité osobnosti. Z toho, co pochopil z Jimova stručného vysvětlení vyplynulo, že recepce byla nápadem Korrra, Dar a Talbota - prý podpora intergalaktického míru - a vzhledem k tomu, že Korrd měl jistého švagra jménem Krell, ji mohli pojmut patřičně velkolepě.

McCoyovi to ale přesto nepřišlo správné. Lidé popíjeli, hovořili mezi sebou, bavili se. A McCoy se jen mračil nad zvukem cinkajících sklenic a smíchu. A potom se starostlivě zadíval na Spocka, který stál po jeho boku.

Vulkanec též sledoval planetu. Jeho chování bylo rezervované, jeho výraz stejně chladný, jako když ho McCoy uviděl poprvé.

Zatraceně nevhodné. Spockův bratr byl mrtvý a oni si klidně oslavují.

Měli by se nad tím zamyslet, pomyslel si McCoy a přihnul si ze své sklenice. Oproti Spockově očekávání popíjel thirelianskou minerální vodu. Poslední věc, kterou teď Vulkanec potřeboval, bylo být obklopen partou ožralů.

Doktor našel Spocka stojícího před oknem a vydal se za ním, aby mu řekl, jak se cítí - jak lituje Syboka, jak je našťvaný, že se Spock musí v takovéto chvíli zúčastnit společenské zábavy a že památku jeho bratra nikdo nijak formálně neuctil.

Ale Vulkanec zůstával lhostejný. Nakonec svým mlčením nakazil i McCoye, který po několik minut též nepřenesl jediné slovo a jen zíral ven z okna. A když si konečně dodal odvahy k tomu, aby promluvil, to, co řekl, vůbec nesouviselo s tím, co chtěl vyjádřit původně.

"Hodně jsem přemýšlel." McCoy následoval Vulkancova příkladu a rovněž se zahleděl na vzdálenou planetu, která mu nyní připadala stejně chladná a neosobní jako výraz ve Spockově tváři. "Napadlo vás," - ve skutečnosti McCoye nic podobného až do této chvíle nenapadlo - "že Velká bariéra nevznikla kvůli tomu, aby nás nepustila dovnitř, ale proto, aby tu věc nepustila ven?"

Spock dál hleděl ven z okna. "Ano, napadlo mne to."

"A," řekl McCoy a zároveň si sám uvědomil, že je to v hloupé snaze říci něco, co by přítele utěšilo, "nedokazuje to snad existenci Vyšší moci?"

Konečně něco, co řekl, dávalo smysl.

Spock přerušil své rozjímání a obrátil se k McCoyovi. "Řekl bych to takto, doktore. Již jsme dosáhli nejzazší hranice."

McCoy konečně vyslovil to, co měl skutečně na mysli. "Spocku, pokud to pro vás znamená nějakou útěchu... to, co

pro mě Sybok udělal, se zdá být stálé. Mám na mysli pozitivní dopad jeho konání. Smutek, který jsem cítil kvůli smrti svého otce - je stále tady, ale je jiný. Je teď... snesitelný. Mohu o tom přemýšlet a hovořit, což je něco, čeho jsem nebyl posledních deset let schopen." Odmlčel se. "Myslím, že to, co chci říci je, že nám Sybok nejen zachránil životy, ale že nám i pomohl. Pomohl nám všem."

"Děkuji vám, doktore McCoyi," odpověděl Spock prostě. Chtěl říci ještě něco jiného, když vtom jeho zrak padl na cosi za McCoyem. Doktor se podíval přes rameno a uviděl přicházející vyslanec ze Země, St. Johna Talbota.

Přišel až k nim a každému z nich kývl na pozdrav. Ačkoliv všichni ostatní popíjeli, Talbot vypadal střízlivý... a jakýmsi způsobem i o několik let mladší než ten člověk, který byl na Nimbu III zajat jako rukojmí.

Pohled "rukojmího" byl pryč - McCoyovo vyšetření posádky neprokázalo žádné vážnější následky Sybokova vymytí mozku - a byl nahrazen výrazem odhodlání.

"Pánové," řekl Talbot laskavě. Neusmíval se. Z jeho chování bylo zřejmé, že jde Spockovi vyjádřit svou lítost nad bratrovým skonem.

Tak přeci jen, pomyslel si doktor s jistým uspokojením, i někdo jiný ví, co to znamená být slušně vychovaný.

"Pane Talbote," odpověděl Spock a dal tím najevo, že je si vědom toho, že vyslanec přišel proto, aby hovořil s ním.

"Spocku, hovořím nejen za sebe, ale i za ostatní delegáty. Chceme, abyste věděl, že společně s vámi truchlíme nad ztrátou vašeho bratra."

Vulkancova odpověď nebyla přesně taková, jakou si McCoy představoval. "Ztratil jsem ho již velmi dávno, pane Talbote."

Talbot pozvedl obočí, aby tak vyjádřil své překvapení.

"V mnohém jsme se odcizili," vysvětlil Spock. "Ovšem události posledních dní mi dovoluji pamatovat si ho v dobrém světle."

"Jsem rád, že to slyším," odpověděl Talbot vřele. "Pamatuji si dobře, jak jste vyprávěl generálu Korrdovi o oběti vašeho bratra. Na všechny to velmi hluboce zapůsobilo. Sybokův život a smrt nebyly zbytečné." Odmlčel se. "Dar, Korrd a já jsme se rozhodli, že své životy zasvětime zlepšení podmínek na Nimbu a že ukážeme našim vládám, že to může fungovat. Možná jednoho dne v nepříliš vzdálené budoucnosti bude mír mezi všemi našimi lidmi. Možná pomůžeme Sybokově představě o ráji, aby se stala skutečností."

Dojatý McCoy pohlédl do Vulkancovy tváře. Jeho maska na chvíli zmizela. Spock se podíval - opravdu podíval - do Talbotových očí. McCoy cítil, že je svědkem spojení dvou duší. V rozpacích, že sleduje něco až příliš osobního, odvrátil zrak. "Sybok by byl vděčný, pane Talbote - stejně tak jako já," řekl Spock.

Talbot se usmál.

Kousek od bufetu položil generál Korrd, který byl ověšený všemi diplomatickými vyznamenáními a cítil se o desetiletí mladší, poloprázdnou sklenici ovocného džusu a zamračil se na otevřené lahve s nápoji, které byly vyrovnány v úhledných řadách. Chtěl něco silnějšího.

Ne, že by se chtěl opít. Korrd usoudil, že toho za posledních pět let vypil dost na dalších deset životů. Ne, chtěl si dát něco, čím by si mohl sám se sebou připít, k čemuž nebyl ovocný džus právě to nejvhodnější. Ale na stole bylo tolik různých nápojů, ze kterých bylo možno si vybrat, a on mnoho z nich ani neznal. Jako diplomat znal pozemské zvyky a byl si vědom toho, že by nebylo rozumné ochutnat všechny.

Jeden z členů posádky Enterprise - podle uniformy v něm rozpoznal inženýra - si právě jeden z nápojů naléval a povšiml si Klingonova bezradného výrazu.

"Mohu vám nějak pomoci?" Mluvil anglicky s přízvukem, který Korrd nebyl schopen přesně zařadit. Jeho tón byl dostatečně zdvořilý, ovšem v jeho očích bylo více než trochu chladné nenávisti.

"Ano, prosím," řekl Korrd, pevně odhodlaný udělat cokoli pro to, aby toho muže jeho nepřátelství zbavil. "Hledám něco k pití. Něco silnějšího, než je tohle." Ukázal na sklenici s ovocným džusem. "Chtěl bych něco vhodného k připitku."

Člověk zaváhal. Korrd viděl, jak v něm bojuje zášť s dobrosrdečností. Naštěstí vyhrála dobrosrdečnost. Člověk zvedl čistou sklenici.

"A co třeba trochu skotské whisky?"

"Ummm..." začal Korrd, který si nebyl příliš jistý tím, zda není slušností k láhvi nejprve přičichnout. Ale inženýr již mezitím naplnil sklenici a podával mu ji. Korrd cítil, že odmítnutí nebo dokonce i jen malé zaváhání by se mohlo stát osudovou chybou. V zájmu míru si od něj sklenici vzal a pozvedl ji v pozemském stylu. "Nepřipijete si se mnou?"

Inženýr si ho podezřívavě prohlížel. "To záleží na tom, na co bychom připíjeli."

"Na Syboka," odpověděl Korrd. "V našem světě je zvykem vzdát zemřelému úctu připitkem."

Člověk slavnostně přikývl a pozvedl svoji sklenici. "Ano. Na Zemi máme stejný zvyk." Ozvalo se zacinkání skleniček. "Na Syboka."

"Na Syboka," pronesl Korrd slavnostně, "velkého válečníka, který zemřel se ctí." Pozvedl sklenici a vdechl trochu vůně kvašeného obilí. Vonělo po kouři. Obsah alkoholu byl mnohem nižší, než na co byl Korrd zvyklý, ale svému účelu to poslouží. Ovšem ještě předtím, než se mohl napít, ho člověk přerušil.

"Válečník?" zeptal se nesouhlasně. "Sybok nebyl válečník. Odmítal násilí."

Korrdova ruka s drinkem klesla dolů. "Bojovník za mír není o nic menším válečníkem než bojovník za čest."

V tuto chvíli nemohl pronést nic vhodnějšího - a Korrd to ještě navíc myslel upřímně. Chladná nedůvěřivost v očích muže již úplně zmizela a byla nahrazena vřelostí. Usmál se nad Korrdovými slovy. "Tak to je pravda. Připíjím na ni - a na Syboka." Zaklonil hlavu a jediným douškem sklenici vyprázdnil.

Korrd ho následoval a s až trochu přehnaným požitkem zamlaskal. "Výborné! Co že jste říkal, že to je?"

Inženýr se nadmul pýchou. "Skotská. Sladová skotská whisky."

"Výborné pití," řekl Korrd. Nebyla to sice až tak úplně pravda, ale Korrd si pomyslel, že taková malá lež je jistě odpustitelná. Koneckonců, vyslovil ji přeci v zájmu mezihvězdného přátelství. "Musím si to zapamatoval. Mohl bych dostat ještě trochu?"

"Samozřejmě." Člověk se natáhl pro sklenici a nadšeně nalil trochu tekutiny do generálovy sklenice a potom do své. "Promiňte, že jsem se ještě nepředstavil. Hlavní inženýr Moutgomery Scott. Abych řekl pravdu, generále Korrd, nikdy bych si nepomyslel, že si budu připíjet s Klingonem."

Korrd potřásl Scottovi nabídnutou rukou. "Existuje jedno staré pozemské rčení, 'Časy se mění', inženýre Scotte. 'Časy se mění.'"

Opustil inženýra zářícího pýchou. Korrd, ty prohnaný starý diplomate, gratuloval si Klingon. Mezi tebou a Krellem, znovu máš celou Klingomkou radu v hrsti. Copak to může být s Romulany o tolik složitější než s Federací?

Dlužil to Vulkanci...

Korrd našel kapitána Klaa a jeho prvního důstojníka, popíjející o samotě v opačném rohu místnosti.

Zamířil rovnou k nim i s pozvednutou sklenicí. "Na největšího hrdinu Romulanské a Klingonské říše - a Federace!" Korrd zaklonil hlavu a vypil zbytek skotské.

První důstojník Vixis následovala jeho příkladu a s půvabem a nadšením vyprázdnila svoji sklenici. Mnoho z okolostojících, včetně Talbota a Dar, si toho povšimlo a též pozvedlo své sklenice, aby si připili na Klaa. Tomu pozornost ostatních udělala dobře.

Ale i přesto měl v očích trochu mrzutosti. Korrd si toho povšiml a věděl, že mu musí pomoci. Pokud jeho plány ohledně Nimbu měly skončit úspěchem, bude potřebovat Klaaovu podporu. Kapitán Okrona byl sice mladý, ale již teď měl velký vliv na Vrchní velení - takový jako samotný starý Krell po jeho posledním vítězství, možná dokonce ještě větší.

"Ale jaké vítězství to slavíme?" zeptal se Klaa tak tiše, že to mohli slyšet jen Korrd a Vixis. "Vždyť nebyla žádná bitva."

"Vítězství míru," řekl Korrd, stále vzpomínající na Syboka, "je trvalejší než vítězství získané krveprolitím. Klaa, zkus zapřemýšlet o tomto: Někdy je možné získat více cti tím, jak válečník žije, než tím, jak zemře.

Kdybyste zabil Jamese Kirka, celá naše Říše by vám celou jednu generaci vzdávala čest, pak byste byl ovšem zapomenut. Ale teď nebude vaše jméno známo jen Klingonům a Romulanům, ale také všem inteligentním druhům ve Federaci - a jejich dětem a dětem jejich dětí a ti všichni na vás budou vzpomínat s vděčností. A možná ještě více, pokud nám pomůžete dovést projekt Nimbus ke zdárnému konci."

"Hmm." Klaa vyprázdnil svou sklenici a vychutnával nejen chuť jejího obsahu, ale také nádhernou vizi budoucnosti podle Korrdových slov. "Jste velmi mazaným protivníkem, generále, a velmi rychle chápete psychiku ostatních. To je přednost, kterou musím ocenit. A také si vážím skutečnosti, že to bude váš švagr, který nakonec rozhodne o mé podpoře."

"To je pravda," řekl Korrd s hranou nevinností.

Klaa se s obdivem usmál. "Ještě zvážím to, co jste řekl. Myslím, že to má svůj smysl."

Korrd se rozesmál a volnou rukou učinil pozdravné gesto mladému Klingonovi. "Úspěch, kapitáne."

Klaa mu poctu opětoval. "Úspěch... generále."

Korrd ho opustil a pomalým krokem se vydal k místu, kde mezi sebou vážně hovořili Talbot a Dar. Ani je nemusel slyšet, aby věděl, že debatují opět o Nimbu. Dar měla ve tváři ten samý odhodlaný a horlivý výraz jako v den, kdy ji poprvé spatřil. Talbot stál s rukama zkříženýma na prsou a pozorně ji poslouchal. Dokonce neměl ani skleničku pití v ruce. Vypadal mnohem lépe, střízlivěji a nadšeněji, než jak ho Korrd kdy viděl. Dar popíjela jakousi čirou tekutinou. Vodu, domníval se Korrd před tím, než přišel dost blízko na to, aby ucítil zápach alkoholu.

"Vypadá to, že jste si vy dva vyměnili role," zažertoval Korrd.

Talbot se usmál. Dar přestala mluvit a zírala na Klingona s nepředstíranou náklonností. "Lidský zvyk," vysvětlovala s nesmělým kývnutím směrem ke svému drinku. "Něco, čemu se říká Kar. Talbot mi to před chvílí vysvětloval."

"Kar?" Korrd toto slovo nikdy neslyšel. "Jde o... uctění mrtvého," řekla Dar. "Nebo spíše jeho života. Vzpomenutí na všechno dobré, co vykonal." Vypadala zamyšleně. "Jen díky Sybokovi se tato recepce vůbec koná, a tak bychom mu ji měli jakýmsi způsobem věnovat."

"Výtečný zvyk." Korrdova sklenička se dotkla té Dar s pronikavým cinknutím. "Na Syboka."

"Na Syboka," řekla Dar smutně. Talbot sledoval, jak upíjejí ze svých skleniček. "Toto je nejlepší způsob, jak uctít něčí smrt - oceněním jeho života."

Korrd polkl druhou whisky. Její chuť opravdu nebyla tak špatná. Možná, v zájmu podpory diplomatických vztahů, požádá Krella o to, aby povolil legální dovoz této tekutiny na Nimbus III.

"Tak," řekl, "jako vyslanec Klingonské říše bych asi měl vědět, o čem jste tu hovořili předtím, než jsem přišel."

Talbot se zářivě usmál. Jen jsme přemýšleli o tom, jak daleko jsme se dostali za tak krátký čas."

Korrd přikývl, protože si vzpomněl na pomalý úpadek svého života a představil si, jak by dopadl, kdyby se neobjevil Sybok. "Ano, též jsem o tom uvažoval."

"Ó můj Bože!" vykřikl Talbot s úmyslně přehnaným úžasem. "Uvědomujete si, Korrd, že jsme se právě na něčem shodli?"

"Pánové." Dar opět pozvedla svou sklenici. "Je to pouze otázka času."

Jim Kirk stál nedaleko a radostně se usmál, když viděl, jak se Korrd z plna hrdla směje. Jeho smích se ozýval vyhlídkovou palubou a nutil lidi zastavit se v půli věty a sledovat starého Klingona.

Tři rozveselení diplomaté rozhodně nebyli těmi, které Jim viděl na obrazovce při letu na Nimbus. Tito lidé vypadali mladší, svobodnější, živější ve svých pohybech a mluvě, jako kdyby je setkání se Sybokem změnilo navždy.

Receptce byla Korrdovým nápadem a Jim ho považoval za skvělý. Vzdávala poctu nejen znovuzrozeným diplomatům, ale i kapitánu Klaaovi z Dravce Okrona, jejich zachránci. Talbot i Dar se rozhodli, že se pokusí navrhnout svým vládám ocenění Klaaa jako hrdiny nejen Klingonské říše, ale také Romulanského impéria a Federace. Jim se zadíval na mladého Klingona, který stál poněkud v ústraní a hovořil se svým prvním důstojníkem - nádhernou Klingonkou Víxis.

Zdálo se, že si Klaa uvědomuje, že je kýmś sledován. Vzhlédl a jeho oči se setkaly s Jimovými. V Klingonově výrazu bylo více než jen trochu respektu a obdivu.

Jim odpověděl klingonským zasalutováním.

Klaa je opětovl s téměř nepostřehnutelným úsměvem a znovu se vrátil ke svému rozhovoru.

Jim zamířil k vyhlídkovému oknu, kde stáli Spock a McCoy. Jim byl překvapen Spockovou účastí. Nenařídil mu, že se zde musí objevit a očekával, že se Vulkanec bude v soukromí vyrovnávat se smrtí svého bratra. Spock přitom vypadal spíše zamyšleně než smutně.

Jim se postavil vedle svých dvou přátel a společně s nimi sledoval tajemnou planetu. "Přemýšlíte o vesmíru, pánové?"

"Přemýšlel jsem o Sybokovi," řekl Spock věčně, bez jediné známky zármutku. "Byl podveden, oklamán... a přesto..." Jeho hlas se na chvíli zatřásl. "Dokonce i v okamžiku smrti myslel jen na dobro ostatních," řekl již znovu pevným hlasem.

"Amen," řekl McCoy tiše.

"Kdysi jsem také ztratil bratra," řekl Jim a věděl, že si myslí, že mluví o Samovi. Vzpomněl si na nával sebelítosti, který ho zaplavil po ztrátě Enterprise, po smrti jeho syna Davida a po odmítnutí Carol Marcusovou. A poprvé za tu dlouhou dobu si uvědomil svou pošetilost. Lehce položil dlaň na Spockovu ruku. "Ale měl jsem štěstí. Vrátil se mi zpět."

Aniž by jakkoliv změnil svůj výraz, pokusil se Spock o malý úsměv.

"Myslel jsem si, že jsi říkal, že muži jako my nemají rodiny," připomněl McCoy tiše.

"Mýlil jsem se," řekl Jim. Najednou mluvil mnohem bezstarostněji. "Když už jsme u toho... ještě nám zbyla nějaká dovolená. Přemýšlel jsem o tom, že bych se vrátil do Yosemite. Nechce jet někdo z vás se mnou?"

McCoy se na něj podezíravě podíval. "To záleží na tom, jestli máš v plánu další lezení po horách."

Jim se usmál. "Žádné lezení po horách... přinejmenším na hodně dlouhou dobu. Slibuji."

EPILOG

Noc. Jim seděl před zářícím ohněm a vdechoval opojnou vůni čerstvého vzduchu, bourbonu a jehličí. Spock sedící vedle něj opatrně napíchl marshmallow na prut a ten pak nabídl McCoyovi, který jej s povděkem přijal.

Vulkanec vypadal, jako by se se smrtí svého bratra již vyrovnal, i přesto však byl stále zamlklý a zamyšlený. Jeho vážný obličej teď odrážel oranžovou zář ze žhnoucího ohně.

"Doktore, vzpomínáte si, jak jste vyprávěl o tom, jak váš děd pěstoval celá pole melounů?" začal Spock.

"Cože?" McCoy svařtil obočí. "O čem to k sakru mluvíte, Spocku? Můj děda byl doktor."

Jim ho dlouhl do žeber.

"Marš melounů," připomněl Spock.

McCoy si náhle uvědomil, jak se proěkl. "Jo, aha... Tenhle děda. To máte pravdu, pěstoval jich celá pole... Vzpomínám si, že těsně před sklizní vypadala jako zasněžená. Nádherný pohled."

"Skutečně?" Vulkanec se odmlčel. "Věřím, že váš děd byl lepší farmář než vy programátor, doktore."

McCoyovi modré oči se rozšířily, když se pokoušel tvářit se naprosto nevinně... což se mu tak jako tak nepodařilo. "Proč? Co tím myslíte, Spocku?"

"Program počítače. Když jsem se pokoušel o přístup k informacím o táboření - a vy jste jistě věděl, že se o to pokusím - data odhalila spoustu zajímavých chyb... jako termín 'marš melouny'. Až se příště budete pokoušet o vtip, doktore, nezapomeňte změnit i soubory, ve kterých jsou odkazy."

"Já jsem se počítače ani nedotkl," protestoval McCoy.

Jim i Spock nedůvěřivě pozvedli obočí.

"Znáte mě. Nevím o počítačích vůbec nic. Jednomu z inženýrů jsem za to slušně zaplatil," zašklebil se McCoy.

"Vypadá to, že bych měl chtít své peníze zpět."

"Ty jsi nenapravitelný," řekl mu Jim.

"Já? A co Spock? Vždyť on to nechal zajít tak daleko tím, že předstíral, že nám věří!" McCoy si přitáhl prut k sobě a ukousl kus marshmallow. "Řeknu vám, vy dva -"

"Dokážete jednoho dohnat k pití," dořekl za něj Jim.

McCoy položil prut, natáhl se pro svůj batoh a vyndal z něj placatou láhev. "Podej mi svůj hrnek, Jime."

Jim mu ho podal. Doktor mu nalil slušné množství bourbonu a vrátil mu šálek zpět. Potom naplnil svůj vlastní.

"Na rodinu," řekl Jim.

McCoy se usmál. "Na rodinu," řekl a napil se.

Mezitím Spock dojedl svůj marshmallow a vytáhl vulkanskou harfu. Opřel si ji o kolena a nepřítomně hrábl do strun. Rozmýšlel se, co zahrát. Jim chvíli jen zíral do ohně.

"Chtěl bych vědět, o čem přemýšláš," řekl McCoy. "Tentokrát se chováš poměrně normálně. Přinejmenším jsem tě ještě neviděl skákat ze žádné skály."

"Je to podivné," řekl Jim a okouzleně sledoval tanec plamenů. "Sybok nikdy nepronikl do mé mysli... a přesto mi jaksí

chybí."

"Záchvěv soucitu," řekl McCoy napůl žertem. Jim o tom chvíli přemýšlel. "Nebo možná přátelství." Usmál se na Spocka. "To tady budete takhle sedět a brnkat, nebo se opravdu chystáte něco zahrát?"

Spock na chvíli přestal a uvažoval nad tou otázkou a potom pomalu začal hrát.

Jim a McCoy se oba překvapeně usmáli, když rozpoznali první tóny "Pluj, pluj, loďko pluj."

Lesem se začal ozývat zpěv tří starých přátel.

Digitalizácia a oprava: Davis